

VEKOMA

Al.hexth

2025

Obsah

NÁSTIN

1 – NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA

2 – NA PALUBĚ VĚŽE

3 – TAJNÉ SETKÁNÍ

4 – PRVNÍ ÚTOK

5 – DRUHÝ POKUS

6 – TŘETÍ POKUS

7 – TAK TROCHU RUKOJMÍ

8 – PŘÍPRAVA NOVÉHO ÚTOKU

9 – ZÁSAH

10 – PŘEDVEČER FINÁLE

11 – ČTYŘI MALÉ VĚTY

12 – OPUŠTĚNÍ

13 – POSLEDNÍ HOST NA SLAVNOSTI

14 – BOJ JAK SE PATŘÍ

15 – SPOLEČNÉ SETKÁNÍ

16 – DOSLOV

17 – STRÍPEK

Nástin

Strach.

Slovo, jež je od nepaměti nedílnou součástí lidského života a občas bývá konkretizováno do patřičně mrazivé podoby. Někdo se bojí čertů, jiný zase daní či vlastního svědomí. O reálnosti různých projekcí strachu lze vést akademické diskuze, neboť ne každý má to štěstí, aby kupříkladu toho čerta opravdu potkal. A pokud už ano, aby o tom ještě mohl někomu vyprávět.

Jenže fenomén, zvaný Starodávni, je Istivější. Obvykle nebývá k vidění, takže se o něm ani moc neví. Ovšem když se ukáže, je reálný až běda. Naivní klid miliard bytostí na mnoha planetách by asi vzal za své, kdyby se jim doneslo, že žijí v těsném sousedství obrovské oblasti, v níž se to Starodávny, kteří neustále hledají jak vniknout do zdejšího světa, jen hemží.

A někteří zabloudí až do zdejší malé galaxie. Naštěstí se to nestává moc často, ale když už, nedá se taková událost přehlédnout.

Protože se jedná o hrozbu značně přesahující možnosti běžných lidí, vznikl v průběhu času triumvirát bytostí, označujících se za reálné mágy. Ti (krom jiného) dohlíželi na to, aby na rozhraní obou světů vládl pokud možno klid. Aspoň v místech, o kterých je zrovna řeč. Jenže ten zrovna hrozil skončit.

»Jak tak koukám, znovu nám sem někdo leze. Jako kdyby jim Velká Galaxie byla těsná,« řekl Sogot, jeden z trojice zmíněných reálných mágů. Sice výraz „řekl“ je hodně vzdálen tomu, co si pod ním běžně představujeme, ale nebude chybou to tak vnímat.

»Co na to Krogg?« nadhodila Dejane, jeho družka.

»Nic. Mlčí. To on umí nejlépe.«

»Co oni to tam vedle mají za mindrák, že se pořád cpou nad Hladinu za hranicemi?« podivila se napůl otráveně, napůl pobaveně.

»Tohle nevypadá na příliš dramatický pokus...« odečítal Sogot známky z krystalových informačních sfér.

»Mohlo by...« nadhodila.

»Ano,« přítakal. Odpověď patřila úplně jiné myšlence. Jelikož jejich úvahy byly mnohdy zcela totožné, odpověděl dříve, než padla otázka.

»Co víc si může žena přát než partnera, který v předstihu čte její myšlenky, a nezřídka je rovnou realizuje?« reagovala DeJane pobaveným úsměvem. »Ano. Necháme tomu volný průběh.«

Oba reální mágové se pohodlně usadili, dá-li se to tak říci, a zpovzdálí tiše sledovali, co se bude dít.

*

1 – Nečekaná návštěva

„Zopakuj,“ řekl Lastakarijský jirion Belosamarkenin mimoděk nahlas. Nebývalo zvykem žádat opakování informací které dostával, ale v tomto případě měl dojem, že se zbláznil buďto on, nebo sekretář.

„Mechanicianský diplomat žádá o přijetí,“ potvrdil tajemník.

U Leptona, to není omyl, řekl si Belosamarkenin, a myšlenkami zkontroloval hlášení všech vládních složek, které se automaticky uvedly do stavu plné pohotovosti.

Bylo proč.

Mechaniciané byli strojová rasa, jejíž kořeny ležely v dávných dobách bájného jiriona Jerengy druhého. Obývali celou planetu, na níž vyhubili vše kromě sebe. Nicméně s příchodem prapodivného tvora jménem Jao se přihlásili k tehdejšímu planetárnímu Svazu. Spolupráce ale netrvala dlouho: Jao z ničeho nic zmizel a stroje z toho obvinily tehdejší Gorkghann – centrum budoucího Svazu planet.

Nevraživost mezi biologickými bytostmi a stroji narůstala, až dosáhla doslova třaskavého stavu. Každý, kdo se odvážil proniknout na území druhé strany, musel počítat s tím, že bude nemilosrdně zlikvidován. U rasy strojů to platilo stoprocentně: milost neznaly, a srdce neměly.

Když ve Svazu propukla největší katastrofa ve známé historii – takzvaný Konec vesmíru – Mechaniciané vtrhli mezi planety plenit a ničit vše, nač narazili. Jedině spojeným úsilím Lastakarijských a Hadronářských bojových sil se podařilo vraždící stroje vytlačit z obydleného prostoru. Kolují sice pomluvy, že Mechaniciané odletěli sami, protože v rozvráceném Svazu už nestálo nic za kořistění, ale myslet si o tom může každý co chce, důležitý je výsledek.

Každopádně mezi oběma mocnostmi po Konci vesmíru vznikla asi tři sta srků (světelných roků) široká mezera, sloužící jako nárazníková oblast. Více už se obě velmoci nestřetávaly, pokud nepočítáme obvyklý násilný „šum“ v zóně nikoho. Navíc poté, co se Lastakarie naučila přemísťovat prostorem pomocí strojové i nativní magie, oblast Mechanicianů prostě přeskakovala, aniž bylo nutno se skrz ni dramaticky probíjet. Vzájemné vztahy tak prozatím zamrzly na oboustranné ledové ostražitosti, aniž lidé tušili, co se na ně chystá.

Jirrior Belosamarkenin opustil vzpomínky, které mu ve zlomku vteřiny proběhly hlavou. Pokud se po tom všem ve vládním komplexu Lastakarijska objevil Mechanicianský vyslanec, muselo se jednat o něco kromobyčejně důležitého. Stroje s lidmi nikdy nevyjednávaly.

Ještě jednou se ujistil, že je vše k tak nezvyklé návštěvě připraveno. „Ať vejde,“ vyslal myšlenku.

Vysoký vstup do slavnostní vládní síně se otevřel, a poprvé za celou historii vpustil dovnitř Mechaniciana. Jirrior byl samosebou napojen na širokou informační síť paláce, takže již věděl, jak vyslanec vypadá, přesto nepatrně zadržel dech. Do sálu velmi elegantně gmastla pohledná dívka. Přes její kovově matné tělo se zvolna přelévalo zrcadlení okolních světél a nádherné hnědé vlasy lehce vlály kolem andělského obličejce. Jejím jediným oděvem, šperkem a zároveň odznakem byl zlatě zářící symbol Mechanicerie pod krkem.

To že diplomat zvolil vzorně hominidní vzhled, vypovídá o jeho vstřícnosti, řekl si jirrior. Ale ještě jedna myšlenka mu proběhla hlavou: že pouze stroj může být tak bezvadně půvabný...

Vedena světelnou značkou, dolevitovala návštěva na vyhrazené místo, kde ladně došlápla na podlahu. S nepatrným úsměvem upřela pohled na jirriora. Byl čas jednání.

„Promluv,“ řekl Belosamarkenin. Schválně zvolil historický způsob komunikace - obyčejný hlas. Můžeš to vnímat jako zdvořilost, kdy tě vítám ve smyslu staleté tradice, a můžeš to brát i jako výzvu: jsi ve světě lidí, chovej se jako oni, řekl si přitom.

„S nejvyšší úctou si dovoluji sdělit svůj identifikátor, Lastakarijský jirrone Belosamarkenine,“ řekla naprosto hladkým unilangem. Její hlas zněl podmanivě. Fakt dokonalá, řekl si jirron znovu. Nepochybně součást způsobu, jakým mě stroj chce ovlivnit.

„Jsem S3anka Lainelle z Mechanicerie,“ uklonila se graciézně. A nic víc.

Belosamarkenin byl mozkiem napojen na výkonné centrum, které mu poskytovalo mohutnou podporu ve všech směrech, včetně diplomacie. Samosebou že tato neslýchaná situace vyvolávala doslova záplavu otázek, ale úvahy umělé inteligence mnohé z nich samy zodpověděly, aniž musel padnout dotaz. Strojanka zjevně své prohlášení považovala za úplné. Jirron věděl, že se její větou právě rozběhl test inteligence mezi strojem a člověkem.

Mám pro vás nabídku, která se neodmítá. Ale budete pro nás rovnocenní partneři? Nejsem tu totiž jako prosebník, znamenalo to.

Jirron se ale cítil schopen zvládnout diplomatickou potyčku úspěšně. Zcela pominul otázku, co se děje, a řekl jediné slovo: „Jak?“

V něžné tváři Lainelle se mihl lehoučký úsměv. „Tak,“ opáčila.

Jirron vstal. „Bude mi ctí i potěšením.“ Došel jí naproti a s perfektní zdvořilostí nabídl stroji rámě. Samozřejmě že mohl gmastit (levitovat, výraz odvozen od zkratky GMA – gravitační pohybový aparát, kterou se označovaly technogenetické

modifikátory umožňující svému majiteli přemísťovat se pomocí myšlenky, bez nutnosti svalové aktivity) ale úmyslně dodržoval staré tradiční interakční prostředky.

„S láskou a úctou,“ pravila Lainelle. Elegantně se do něj zavěsila, a s nepatrným zhoupnutím se zvedla z podlahy. Přijímám tvé tradiční výrazové prostředky, znamenalo to, ale ponechávám si i své.

Zvláštní dvojice zamířila do jednoho z bočních salónů, přičemž krácel jen Belosamarkenin, zatímco S3anka mu neslyšně levitovala po boku.

„Arxene?“ vyslal jirriion přes vládní gipinf (myšlenkové globální informační pole) volací znak jednoho z majitelů impéria. A ani ho nepřekvapilo, když obratem obdržel odpověď: „V pořádku.“

Tak uvidíme, řekl si.

Snadno lze nabýt dojmu, že skutečné těžiště „rozhovoru“ proběhlo dost daleko za vyřčenými slovy. Možná by někoho i zajímalo, jaká šaráda se ve vládním sále vlastně odehrála. V archívu zůstal zaznamenán názor umělé inteligence, která poskytovala jirriionovi myšlenkovou podporu. Mluví v první osobě jako jirriion – v podstatě je částí jeho mozku.

„Neznámý objekt, který skákal (myšleno teleportovými skoky) skrz naše ochranná pásma, jsme samosebou objevili včas, a bezpečnostní složky jej skrytě držely pod kontrolou. Jen jsme zprvu netušili, že to je Mechanician. Když se pak otevřeně přihlásila, bylo jasné že nejde o útočníka – jinak už by provedla svůj plán.

Neboli, zůstala otázka - proč? Stroje nechtějí mít s lidmi nic společného. Pokud náhle ano, je nad slunce jasnější, že musí jít o něco, s čím si samy neví rady. Co může mít takovou důležitost, že se rozhodly oslovit svého odvěkého protivníka? Nepochybně otázka celé existence, a nejenom jejich. Co je dnes schopno

ohrožit Mechaniciany, může být zítra hrozbou i pro nás.
Optimálním řešením takové situace je spolupráce. Na otázku

>jak< se můžeme angažovat, zněla odpověď >tak<. Ve smyslu tak, jak se tu objevila – totiž upřímně, protože věděla že mé myšlenky proběhly zmíněnou cestou.

Nezapojit se do akce takového významu by byla vážná chyba pro Lastakarijsko, proto bylo zbytečné kolem toho licitovat, ba dokonce i říkat „ano“. Když jsem se nezačal trapně vyptávat, věděla, že souhlas dám – musel jsem ho dát, jiná možnost nebyla.

Tím se odbyla oficiální část měření sil a mohli jsme přejít k podrobnému projednání všeho nezbytného. Pozval jsem ji tedy, a ona souhlasila.“

Jak jsou některé věci prosté, když se setkají dvě souměřitelné bytosti...

*

2 – Na palubě Věže

„Co to kreslíš, broučku?“

„Věž.“

„Á, věž! Ta je hezká. A na čem stojí?“

„Na ničem. Tahle věž je létající věž.“

„Ale zlatíčko. Věže přece nelétají.“

*

Lastakarijská armáda této doby na první pohled vypadala jako všechno možné, jen ne vojsko, jak tomu slovu rozumí většina planeťáků. To ale nic neměnilo na faktu, že bylo od prapočátku vzniku Svazu planet nejmnocnější silovou veličinou široko daleko. To mu zajišťoval značný technologický náskok, navíc od chvíle, kdy Lastakarijci proletěli napříč Velkou Galaxií, výrazně posílený i magií. Představovali jakýsi samozvaný dozor nad celou obydlenou oblastí, jež mívala zhruba tři sta planet.

Jenže vesmírné společenství před nějakou dobou postihla nesmírná katastrofa. Došlo ke zlomu vakua a ničivý jev počal rostoucí rychlostí pohlcovat svazové planety. Právě tato katastrofa vešla do dějin pod jménem Konec vesmíru, a nebýt toho že byla s využitím výrazně vyšších sil zastavena, ve svém důsledku by skutečně byla schopna, díky teleportové rychlosti šíření, zničit kompletně celý svět.

Se zmíněnými „vyššími silami“ při té příležitosti přišli do úzkého styku i Lastakarijci. Jsou všímavá rasa, a dostali se díky tomu k dalším netušeným znalostem, což ještě zvýšilo jejich náskok před okolním světem. Tím pádem se původně represivní složka změnila z armády spíše na dozor a poradenství. Strohý řád se stal složitou pavučinou prapodivných činitelů s nejrůznějšími vzájemnými vztahy.

To byl asi důvod, proč armádní velení po zodpovědném zvážení všech dostupných faktorů vyslalo na místo zásahu jednu jedinou loď.

Planeta Bedengelt (v jazyce domorodců doslovně Hlína pod nohama), která byla cílem mise, ležela na vnějším konci nárazníkové zóny. Byla tak daleko od dřívějšího Svazu, že o ní málokdo věděl. A pokud věděl, nezajímala ho. Šlo o málo rozvinutou oběžnici chudou na kovy a průmyslové prvky, kam nestálo za to létat.

Sama její existence byla poněkud záhadou. Jak je možné, že téměř na dosah krutým Mechanicianům si klidně žije primitivní lidský svět? Důvodů bylo kupodivu více, počínaje faktem, že okolí planety nebylo svými parametry příznivé myslícím strojům, až po podezření, že si z Bedengeltu Lastakarijci a Hadronáři udělali návnadu a ve skrytu číhají, který neopatrný Mechanician se nechá zlákat k útoku, aby ho zlikvidovali.

Teď se ale tato zapadlá planeta měla stát jevištěm události nesmírného významu.

Armádní Lastakarijský koráb, který k ní mířil, vůbec nevypadal jako obří, masivně ozbrojená a chráněná kosmická monstra z dřívějších dob. Byl koncipován na výšku, a připomínal mohutnou elegantní čtyřbokou věž, jejíž celou střední část nad spodním ochozem zdobilo úchvatné videoplastické ztvárnění hvězdného vesmíru.

Úplně stejně posádka své lodi říkala: Věž. Jak vidno, byla to skutečně létající věž.

Měla velmi specifickou konstrukci. Kupříkladu vůbec nevyužívala oblíbený trik se separátními mikroprostory, díky kterému jsou již tradičně Lastakarijské lodě větší zevnitř než zvenku. Poměrně složité udržování stability takového systému by mohlo v očekávaném případě představovat naopak značnou

slabinu. Věž tedy byla „rozumně“ veliká uvnitř i vně. Také neměla

vlastní osobnost. Inteligenci – to ano, jinak to ani nešlo – ale ego Věž nevlastnila. Zatím samá negativa, řeklo by se. Zato však oplývala jiným nesmírně užitečným zařízením, které právě Mechaniciané neměli, a o němž ještě bude řeč.

Nicméně krom toho, že k její konstrukci byla použita výhradně špičková technika s absencí veškerých magických prvků, byla pozoruhodná i tím, že na její palubě byli průběžně přítomni jen nepočtení řídicí pracovníci.

Za koordinátora celé výpravy jirion jmenoval jednozlatého admirála Mgunbterlonkzantunga. Byl to moudrý člověk. Když pochopil jaké nesnáze jeho vznešené jméno působí podřízeným,

nechával si říkat Lonk. Provázela ho pověst rozvážného a zkušeného velitele, který se mohl pyšnit mnoha desítkami úspěšně vyřešených misí. Naštěstí pýcha byla vlastnost, která se mu zdaleka vyhnula, ačkoli se o něm trochu posměšně šuškal, že jeho nárameníky jsou největší z celé armády.

Tím však (možná překvapivě) skončil výčet mužské části řízení akce. Jenže ono to ani s jinými druhy nebylo tak jednoznačné.

Čistě ženskou část velení reprezentovala kapitánka Cibelka, v dobrém rozmaru přezdívaná Cibetka. Jí bylo svěřeno velení lodi v této důležité výpravě. Díky svému okouzujícímu vzhledu a úspěšné účasti na slavné transgalaktické výpravě, měla na planetách, kam ji zavál dobrodružný život, početné davy obdivovatelů z řad přátel a kupodivu i nepřátel. Byla nejpopulárnější hvězdou Lastakarijské armády a to, že byla vyslána na Bedengelt, ukazovalo jak moc si velení věří. Nepochybně to byla správná volba, protože práce kapitánku vyloženě bavila. Cibelka byla prostě správná osoba na správném místě s dechberoucí popularitou napříč planetami. Ovšem leckoho, kdo ji někdy potkal, maličko překvapilo, když zjistil že se pod roztomilým zevnějškem skrývá ostrý intelekt a nezlomná vůle.

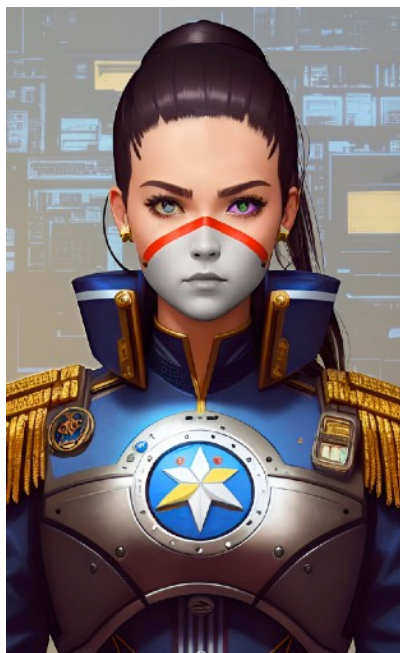
Funkci prvního důstojníka a správce Věže plnila osoba tvaru blyštivé kosmonautky. Nelze to napsat přesněji – její vzhled byl totiž hodně variabilní. To že zrovna vypadala jako hominid byl pouze výraz vstřícnosti ke kolegům. Užívala unilangové jméno Grotsenga. Krom toho patřila k těm vzácným bytostem, které si dokázaly poradit s užitím nesmírně mocného, ale zrovna tak svéhlavého magického prvku jménem trilibrixium. Kro, jak si nechávala říkat, byla skutečně exot. Živila se výhradně krystalky azraqu. Už jen tento fakt by měl každého důrazně varovat, co je ve skutečnosti zač. A komu by to nedošlo, určitě by zbystřil ve

chvíli, kdy by tuto milou krásku chtěl vzít do náruče. Ne každý si poradí s třičtvrtě tunou živého železa...

Posledním členem stálého velení byla druhá důstojnice a bojová náčelnice Zairin. Patřila mezi relativně nové unitypové bytosti, což byl druh vzniklý donedávna zcela neuvěřitelným a nepředstavitelným sloučením techniky a biologie. Nebyla kyborg; byla unitborg, neboli unifikovaný technobiologický organismus. Na rozdíl od kyborgů se totiž tak už narodila. Stále ji zlobilo, že část lidí nedokáže tento jemný, ale naprosto zásadní rozdíl rozpoznávat.

Jen pro zajímavost: rasa unitypů dramaticky nabourala nejen všechny zažitě názory o hranicích mezi technikou a živou tkání, ale i všechny dosavadní teorie o interakci trilibixia se zdejším světem. Unitypové děti vznikaly s vysokou hladinou tohoto prvku v těle, což NĚJAKÝM způsobem zajišťovalo funkčnost jejich organismů. Jenže podíl kouzelného prvku v organismu se s přibývajícím věkem snižoval, nahrazován naopak zcela opačným antimagiciem. Přesto jejich nebiologická složka jakýmsi dosud nerozpoznaným způsobem rostla a vyvíjela se v souladu spolu s biologickou. Trilibixium podle všeho zajišťovalo omračující plasticitu organismu ve fázích vývoje, a výsledek byl posléze naopak nezlomně fixován antimagiciem. Některé hypotézy dokonce hovořily o možnosti TRANSMUTACE jednoho extrémního prvku na druhý, ale tyto názory byly přijímány jako úsměvný okrajový vědecký folklór. Nicméně, nijak to nesnižovalo originalitu zmíněné rasy!

Mnohem reálnější názory totiž naznačovaly, že unitborgové jsou jakýsi druh bohů, neboť užívají plné spektrum hmoty bez ohledu na lidmi prosazovanou systemizaci. Na opačném konci názorového spektra byla poměrně hororová myšlenka, že unitborgové jsou jen klamně lákavými přívěsky na výhoncích

trilibrixia, kterými tento tajuplný prvek začíná zvolna prorůstat do našeho časoprostoru aby ho nakonec ovládl a sežral.

Navzdory své zdánlivé příbuznosti s rasou Mechanicianů byla Zairin jejich zarytým protivníkem. „Musím být strašnější než to, nad čím chci vítězit,“ říkala. Díky úspěšné službě na pomezí proslula jako tvrdá válečnice i nebezpečná velitelka.

V této výpravě reprezentovala spřátelenou mocnost Hadronářů. Ale kdo ví - možná byla přizvána do posádky hlavně z toho důvodu, aby měl admirál Lonk na palubě Věže protiváhu k mechanicianské diplomatce.

Mohlo se zdát že Mechanicianka S3anka je jen jakýsi čestný host, ale skutečnost byla jiná. Nejspíše jako jediná ze své rasy si všimla výpravy, kterou Lastakarijci před časem vyslali do Velké Galaxie, a nějakou dobu ji ze zvědavosti stopovala. Díky tomu se

dostala do nesmírně vzdálených oblastí, a přivezla si odtud schopnost nahlížet i do jiných prostorů než je zdejší vesmír. Velká Transgalaktická Výprava Lastakarijců tak nepřímou vyvolala i neuvěřitelný posun v Mechanicerii: některé stroje pochopily, že nepřátelství vůči lidem je nicotné oproti hrozbě zpod Hladiny, a Lainelle byla nyní jejich mluvčí. Takže fungovala coby první styčná koordinátorka mezi Lastakarijci a Mechaniciany v historii, a navíc dle dohody skrytě poskytovala vnitřním zařízením Věže stabilitu ve více rozměrech.

Shrnuto - Věž řídila naprosto precizně připravená skupina. Takže je možno se konečně podívat po výbavě a zbylé posádce.

Vše ostatní, to znamená veškerý provoz Věže a další obslužné činnosti, bylo prováděno metodou, která je v některých regionech označována zkratkou JIT - právě a pouze ve chvíli, kdy je na dotyčnou činnost čas. Nejrozumnější zařízení ale i pracovníci setrvali ULOŽENÍ v mimoprostorovém karuselovém zásobníku, z něhož byli povoláváni do zdejší existence jen, pokud byli zapotřebí.

Byla to skvělá metoda. Příslušní odborníci se na první pohled náhodně zničehonic zhmotňovali, konali své úkoly a pak zase mizeli, takže pro nezasvěceného pozorovatele by Věž vypadala jako tajuplný objekt plný prazvláštních, ovšem vysoce funkčních příznaků.

Jelikož se stává, že každé pravidlo má svou výjimku, tuto výjimku měla i Věž. Byla jí trojice bytostí jménem Klarsiboremik, Sjurbepani a Daniraien - muž, žena a robginka. Ve Věžní hierarchii zastávali věru zvláštní postavení. Sídliili ve třináctém poschodí, a... nic nedělali. Měli dobře zaplacený statut turistů. Aby těch paradoxů nebylo málo, výlet si neplatili – naopak, byli za něj od armády královsky placeni. Má tak někdo štěstí!

Kapitánka je ale osobně znala. Byli to významní členové již zmíněné slavné Transgalaktické výpravy. Během sedmi set dnů dlouhého letu se stalo plno velmi zvláštních věcí, a tito lidé byli nezřídka přímo v jejich epicentru. To že cestovali na palubě její lodi coby „turisté“, rozhodně nebyla náhoda. Samozřejmě: byl to druh odměny, ale i oni měli nejspíše své úkoly, jež ovšem drželi v tajnosti.

A v takto popsané konfiguraci se Věž vynořila z teleportového skoku rovnou čtyři sta kilometrů nad povrchem Bedengeltu.

„Jsme na místě, Lonki,“ poznamenala Cibelka.

Letový program pomocí gravitačních motorů loď s lehkostí stabilizoval vzhledem k rotaci planety, a mohutný objekt se počal přibližovat atmosféře. Vlastně úplně obyčejně padal. Věž nechala přitažlivost, aby ji zdarma doručila blíže k povrchu, a poté zapnula vlastní gravitační pohon, který ji na místě zastavil a stabilizoval v požadované letové hladině.

„VéTé bez závad, BéKá také,“ podala kapitánka stručnou zprávu o výstupních testech Věže a biologické kompatibilitě posádky s prostředím cílové planety, které mezitím proběhly.

Admirál o tom již pochopitelně věděl - všichni účastníci byli propojeni technotelepatickým komunikačním systémem. Přesto z úcty k tradici společně udržovali pradávný zvyk zvukové i mimické komunikace.

Ted' se podíval na S3anku, která s ním sdílela apartmá. Tím výrazem je ovšem myšleno celé jedno podlaží Věže. Obytného prostoru měla loď mnohem víc, než bylo právě využito. „Co vaši?“

Loď samosebou nevstupovala do neznáma. Už dva dny předtím se u Bedengeltu zcela tajně objevil roj Mechanicianů a planetu podrobně prozkoumal. Takže Věž dostala při svém příchodu již skvěle zpracované přehledy všeho, co bylo či mohlo

být důležité. Od té chvíle se Mechaniciané věnovali skryté ostraze vesmíru kolem cílového světa. Prostor k akci dostala Lastakarijská výprava.

Detekční systémy Věže zvolna rozšiřovaly své pole působnosti a porovnávaly ho s údaji, které přišly od zmíněných průzkumníků. Neuvěřitelný paradox, pomyslela si Cibelka, mlčky sledující údaje, jež se jí objevovaly na řídicím panelu i současně přímo v mysli. První spolupráce Lastakarie a Mechanicerie po staletích nepřátelství – a nikde žádní infolovci, kteří by tuto absolutně přelomovou situaci zveřejnili!

Mechanicianka zatím naposledy myšlenkami prošla informace, které vnímala jen ona, a zlehka kývla. I ona dodržovala tradiční výrazové prostředky. „Jsou na místech.“

„Výletníci?“ oslovil podivné pasažéry.

„V pohodě,“ zněla odpověď z třináctého podlaží.

„Dobře. Můžete,“ vydal admirál souhlas.

Cibelka výmluvně kývla na Zairin. Bojová velitelka vydala myšlenkový povel a v jednom z dolních hangárů se „nakreslil“ a vzápětí i zhmotnil jakýsi útočný systém. I on byl vyvolán ve smyslu JIT. Samočinně se napojil na zdroje Věže, zorientoval se v prostoru i pohybu, a namířil svůj projektor na jednu jeskyni v pohoří třicet kilometrů odtud.

„Připraven, zaměřen,“ ohlásil se stručně.

„Cíl jedna, pal.“

Účinek byl velmi podivný. Oblast zásahu nejprve jakoby zmizela, ale mžikem oka se vrátila do své původní podoby. Co to vše mělo za smysl by pochopil ten, kdo by se pokusil do zasaženého místa vstoupit. Všechno, počínaje zemí a kameny, přes porosty až ke kdečemu ostatnímu, byla teď projekce. Zbraň vyhrýzla kus reality a nahradila ji zcela věrnou, ovšem v určitém smyslu inertní, kopií.

Přesně o tom se přesvědčila jakási tulačka, zrovna náhodně mířící ke vstupu jeskyně. Zastavila a osahávala rukama videoplastickou napodobeninu před sebou. Pak zavrtěla hlavou a šla jinam. Podivných věcí už asi na svých toulkách potkala víc než dost.

Zairin před očima defilovaly grafy a souhrny z provedeného útoku, které ovšem viděla jen ona, protože se promítaly v její mysli. „Pravda. Není to ještě úplně dokonalé. Upřesníme,“ podotkla, protože parametry nebyly vyladěné tak, jak by se jí líbilo.

Mocné zbraňové monstrum v dolním hangáru se zatřáslo. Něco na něm přibýlo, něco ubylo, něco se změnilo. Změna i domluva nových součástí na vzájemné spolupráci zabrala pouhých pět vteřin.

„Připraven,“ ohlásil modifikovaný útočný systém.

„Dobře. Cíl dva. Pal,“ vydala bojová velitelka povel.

Tentokráte byla zasažena jiná skála, o půl tisíce kilometrů dál.

Nový zkoumavý pohled na údaje o účinnosti. „Výtečně. Jsme vyladěni,“ konstatovala Zairin spokojeně. „Uklízím.“ Masivní útočný systém se prapodivným způsobem poskládal sám do sebe. To byl důsledek minimalizace, neboť neživé objekty byly do karuselu ukládány v komprimované formě. Nakonec znehybněl, a prostě úplně všedně zmizel, přesunut do mimoprostoru pro příští použití.

Bojová velitelka spokojeně vyhodila nohy na ovládací pult a vyvolala si v myšlenkách zajímavé údaje o planetě.

Boj, který Věž právě rozpoutala, se mohl zdát velmi podivný, ale měl svůj přesný rozpis. A v něm zrovna stálo: „Volno do další akce.“ Sloužit jako voják u Lastakarijců do značné míry bylo synonymem k výrazu „celoživotní super dovolená“ – přesně jak

slibovaly náborové reklamy. Lastakarmy, na rozdíl od různých jiných armád, v tomto směru nikdy nelže.

*

3 – Tajné setkání

Svět, prostírající se pod Věží, se nacházel ve stavu, lidově označovaném za středověk. Díky zmíněnému deficitu surovin neoplýval technologiemi, zato jeho magické schopnosti byly překvapivě rozšířené a doslova zlidovělé. Díky tomu v čele momentálních zemí stál jako obvykle vladař, ale jemu po boku vždy i nějaká vůdčí osobnost ze sféry magických věd.

Věd? Nu... ano. Nehoršeme se za to slovo: magie tu zjevně účinkovala, a všichni to VĚDĚLI, čili nebylo o čem se dohadovat.

Bylo to svým způsobem fascinující. I technologicky vysoce pokročilí Lastakarijci v nedávné době zjistili, že čím dál od centra bývalého Svazu planet, tím více rigorózní věda ustupuje funkční magii. Dokonce se počaly objevovat názory, že Svaz by mohl být jen zcela osamoceným ohniskem, kde se do popředí dostala právě věda, oproti magií prosycenému zbytku zdejší galaxie i Velké Galaxie.

Jistěže to neznamená, že by u vzdálených hvězd přestaly platit třeba pohybové zákony. Ale v té souvislosti si možná někdo vzpomene na ústřední heslo uvítacího ceremoniálu studentů hudební magie na Graviabunu: exaktní věda je sice nesmírně mocná, leč jen jedna z více cest, jak svět kolem sebe popsat a organizovat.

Jistý Kentaro, který prošel Graviabunskou múzickou akademií, a byl poté shodou podivných náhod doslova vehnán do náruče Lastakarie, otevřel svému novému působišti oči. Ukázal, že zatímco věda pracně a složitě odezírá hudbu vesmíru a pokouší se podle ní rekonstruovat partituru, magie ty noty prostě rovnou píše.

Obecně vzato, takový člověk by měl velikou šanci skončit na planoucí hranici jako ďáblův spřeženec, nebo zůstat navždy

zavřený v přísně střežené výzkumné laboratoři. Lastakarijci však byli tvrdě racionální rasa. Poté, co magie vkročila nepřehlédnutelným způsobem do osudu slavné transgalaktické výpravy, prostě magii nivelovali a začlenili do svého vědeckého světónázoru. Spolu s ní naplno vtrhly do fyziky a chemie i dva již zmíněné proslulé prvky, které by správně neměly existovat - trilibrium a antimagicium. Výsledkem pokroku ve všech zmíněných oblastech byla i Věž, ačkoli fungovala na přísně klasických principech. Mělo to svůj důvod, jež se osvětlí později.

Avšak jelikož Bedengelt opominul technický vývoj a preferoval spíše magii, všichni, kdo spatřili nezvyklý objekt na obloze, měli od první chvíle jasno: je to věž nějakého mocného cizího mága. Hodně mocného, protože věže obvykle nelétají, dokonce ani na Bedengeltu.

Čili nebylo divu, že zatímco Věž tiše plula povětřím, dole na povrchu se odehrávalo narychlo svolané tajné vládní setkání.

Osídlené oblasti zmíněného světa byly v této době rozděleny do tří rozsáhlých panství. Jako již několikrát, vládci se i nyní sešli, aby projednali královské záležitosti. Jediným rozdílem bylo, že toto setkání probíhalo bez jakékoli veřejné slávy. Hradní palác, v němž se schůzka odehrávala, byl nesmírně pečlivě zabezpečen jak hmotnou, tak magickou ostrahou. Poslední dva účastníci právě dorazili. Teleportem. Jak jinak.

„Vaše převysokosti, jeho veličenstvo král Abrog, mága Yniarka,“ řekl tlumeně ceremoniář a dveřníci uctivě otevřeli. Dotyčná dvojice prošla do mírně ztemnělého salónu.

Král Abrog podmračeně kývl na ostatní přítomné, a hřmotně se posadil do zdobeného křesla, které měl připravené. „Nač ty legrační tajnosti?! Takže k věci bych prosil!“ řekl rázně.

Jenže mu odpovědělo mlčení. Nebylo to ze strachu ani z přehnané úcty. Všichni tu byli nejvyšší vladaři. Spíše z vážnosti situace.

Seděl tu již zmíněný Abrog, král Atersenský, starý král Borson z Borsinie, jakož i mladá královna Corsika, která se doslova před pár dny dostala na trůn Cegironské državy. Každý s sebou měl

i nejvyššího z mágů. Corsiku provázela nebezpečně vyhlížející archmága Xabris.

Vedle Borsona seděl zachmuřený velemág Zalendin, a poblíž Abroga se držela velice extravagantně a možná i do jisté míry vyzývavě vyhlížející mladá mága Yniarka.

Všimněme si písmenek. Osud, nebo možná sám Lepton, tu projevil svůj smysl pro humor: ABC a XYZ. Několik lidských neznámých veličin, jejichž řešení nebude vůbec snadné. Ale co

už. I kdyby se nakonec žádné nenašlo, s takovou konfigurací aspoň nebude nuda.

Abrog byl sice bojový král v nejlepším věku, vrchovatě obdařený silou a statečností, ale přesto mu nechyběl zdravý úsudek. Všiml si mlčení a trochu tázavě povytáhl zamračené obočí. „Tak moc je to vážné?“

„Vážné to nepochybně je, ale jak moc, asi dosud netušíme,“ ujal se rozvážně odpovědi král Borson. „Shrnu co víme, abychom získali společný výchozí bod. Před devíti dny jsem byl upozorněn, že se nad našimi zeměmi objevilo cosi velkého a neznámého. Podle všeho se jedná o létající Věž obsazenou nějakým nepřátelským mágem. Budeme jí tak říkat, ano? Dost možná už jste ji viděli.“

Přítomní zlehka přikývli. Zmíněná Věž už víc jak týden křížovala oblohu nad celým světem, aniž ji zajímaly nějaké hranice, čímž jasně dávala najevo svou nadřazenost. Působila trochu jako vlk, kroužící kolem stáda a vybírající si oběť. U poddaných vzbuzovala strach a u aristokracie znepokojení.

„Jak Zalendin zjistil, dvě oblasti v horách se proměnily v přízračné iluze. Jde o starý opuštěný cínový důl a jeden ze štítů Dibojského pohoří. Může se zdát divné, proč by někdo dělal něco tak zbytečného. Zalendin soudí, že si mág ve Věži vyladoval svou moc na cvičných cílech. Protože před třemi dny se to samé stalo s mou pokladnicí, svolal jsem toto tajné zasedání. Situace je naléhavá.“

„Cože? Tvá pokladnice se proměnila v iluzi?“ zvolala užasle Corsika. Byla na trůnu velmi krátce a ještě se nenaučila udržovat klid i při nečekaných zprávách.

„To se povedlo!“ zasmál se Abrog. „Z čeho bys financoval armádu, kdybych na tebe teď zaútočil?!“

„Žold bych vyplatil z toho, co bychom sebrali tobě poté co bych tě porazil,“ odsekl ledově král Borson.

Yniarka se k Abrogovi uctivě naklonila a něco tiše řekla.

„Však já vím,“ zavrčel bojový král. „To byl jen žert.“

„Teď se stalo nám, příště může vám... pokladnice byla krom jiného chráněna antamaciem,“ vmísil se Borsinijský velehmág do hovoru. Nemusel o slovo žádat - zde seděli všichni vládci sobě rovní. „Nemyslím, že by mi někdo směl vyčítat nedostatek síly či preciznosti, kterou jsem vynaložil k ochraně pokladnice. Ale nepomohlo to. Máme co dělat s hrozbou vyššího řádu, která se podle všeho rozhodla libovolně pohlcovat náš svět. Považuji za nezbytné odložit případné rozmíšky a spojit proti ní síly. Kdo bude poškozen nebo přemožen dnes, už nebude zítra moci stát zbylým po boku.“

Archhmága mlčky kývla, ale vážná slova velehmága se u Yniarky nesetkala s adekvátní reakcí.

„Kdo bude oslaben dnes, nebude zítra pro mě sokem,“ ušklíbla se velmi nepatrně, ale zřetelně. Očividně byla naladěna na stejně progresivní, ne-li přímo agresivní, vlnu jako její král.

„Drahá kolegyně,“ zafuněl starý velehmág popuzeně, „nemyslím že by s tebou někdo chtěl soupeřit ohledně okrašlovací funkce Atersenského královského lože!“

Mága zlostně přivřela oči. Nikomu není vhod, když se mu předhazuje milostný poměr s králem.

„Později, má drahá mágo,“ zasáhl pro změnu Abrog neutrálně, aby se ani nedotkl své čarodějky, ani neznevážil cizího velehmága. „A jak byste si to představovali?“ převedl řeč.

„Svolání armád ničemu nepomůže. Jak chceme bojovat v povětří? Bude tedy nutné užít magii. Zvýšit sledování. Zjistili jsme již, že je Věž pečlivě chráněna. Bude třeba objevit, kde má ona a její pán slabá místa, a razantně toho využít,“ řekl král

Borson. „Podotýkám, že naším cílem není jen Věž eliminovat. Měli bychom zjistit, odkud se vzala a zda nehrozí, že jich najednou přiletí víc. Takže vás, vládci, i vás, mistři magie, vyzývám ke spolupráci.“

„Ano, já souhlasím,“ přikývla ochotně mladá královna Corsika. Necítila se na svém trůnu zatím vůbec jistě a moudrost krále Borsona i jeho velehága Zalendina jí imponovala. Rozhodně víc než ta jedovatá potvora Yniarka, pomyslela si přitom.

„Souhlasíme,“ přitakala archhága Xabris, tvořící Corsičin doprovod.

Bylo vidět, že se Atersenská hága chystala ke kousavé odpovědi, ale Xabrisin souhlas jí vzal vítr z plachet. Stará, mazaná čarodějka vzbuzovala právem úctu.

„No, my také,“ zavrčel Abrog, aniž se ptal své čarodějky, a kdovíproč upřel delší pohled na Corsiku.

Nastala krátká pomlka, načež všichni vstali. Nebylo co dodat.

*

4 – První útok

Mágové všech tří království po návratu domů neprodleně modifikovali již dávno zřízený dálkový dorozumívací systém, aby bylo možno navzájem hovořit bez nutnosti zdlouhavého cestování. Nyní však šlo o jeho bezpečnost, aby nemohl být sledovaný nezvaným vetřelcem. Nové pokročilé zabezpečení a utajení bylo výsledkem celodenní složité odborné debaty. Jenže to byla první a poslední věc, na které se mágové i králové shodli. Každý měl jiné plány, a nikdo nechtěl ze svého stanoviska ustoupit. Závěr trojstranného „telepřenosu“, který proběhl hned další den, nakonec vyzněl tak, že každý bude volit svůj způsob boje, a o výsledku podá zprávu ostatním.

„Dobře. Zkusme zatím vést proti Věži nátlak ze tří směrů. Dáme najevo, že jsme všichni proti ní,“ shrnul nakonec král Borson.

Sám si nedělal o spojení velké iluze. „Nezbyde než se spolehnout na vlastní síly. Dostaneš, co budeš potřebovat,“ řekl svému velehádkovi.

„Budu potřebovat hlavně lidi,“ zněla odpověď. Zalendin si bez odkladu vybral mezi svými spolupracovníky sedm nejschopnějších a vyslal je shánět další pomocníky. Nebylo to nijak těžké. Tak „trochu čarovat“ uměl na Bedengeltu prakticky kdekdo. Během sedmi dnů shromáždil sedm skupin po sedmi adeptech, z nichž chtěl postavit svou magickou armádu. Tři sedmice se věnovaly přípravě útoku, tři budování obrany, a zbylých sedm bedlivě na dálku prohlíželo Věž a pokoušelo se v její ochraně najít nějakou škvíru.

Výsledky byly všelijaké. V tajných sklepeních se shromažďovaly podivné skleněné nádoby potažené antamaciem, do nichž se dala uskladnit magie vázaná na hmotu, a adepti je

snaživě nabíjeli. Když Zalendin viděl množství připravené síly, spokojeně pokyvoval hlavou.

Zato špionáž Věže selhávala.

„Odněkud se vzala,“ shrnul velehmág zamračeně výsledky pátrání. „Najednou se objevila velice vysoko nad zemí. Proběhlo tam něco hodně podobného našemu teleportu, ale má to ostře jinou vůni. Síla, kterou vládce věže užívá, je bezkrevná, ledová, a strašlivě přesná,“ definoval svým pohledem Lastakarijský teleport. „Poprvé vidíme něco, pocházející asi z dočista jiného světa.“

Podobně dopadly pokusy o infiltraci. Vyzvědači ohledávali na dálku Věž, kreslili si k tomu všelijaká zmatená schémata, ale jenom svorně a bezradně vrtěli hlavami. „Příliš složité,“ přiznávali. Nakonec se velehmág rozhodl k osobnímu průzkumu. Přichystal si pomůcky a vyslal své koncentrované vědomí k tomu zpropadenému vetřelci. Co vnímal, bylo velmi divné. Čekal mocnou, neprostupnou ochranu - ale bariéry Věže se jevily slaboučké a navíc děravé jako ementál. Složitě? To si snad dělali legraci, pomyslel si Zalendin kriticky o schopnostech svých pomocníků. A obezřetně, ale sebevědomě nahlédl do první skuliny v ochranném poli. Jenže každá díra dovnitř se záhy větvila na tři další, menší, a každá z nich opět na tři, a tak stále dál, až velehmág pocítil, že se začíná doslova topit v labyrintu nespočtu odboček bez šance poznat, která z nich vede k cíli. Znepokojivé bylo, že žádný z těchto průniků neměl ani konec. Všechny se větvily a vedly dál, a dál, a dál... do nekonečna. Navíc spolu s tím síla potřebná k prostupu stále narůstala. Vyžádal si podporu od svých pomocníků, ale ani to nepomohlo. Nakonec velehmág musel uznat, že divná odpověď spolupracovníků byla vlastně naprosto výstižná. Stáhl se

z neproniknutelného labyrintu a ostražitě se pokusil o vstup mimo „díry“, přímo skrz zdánlivě slaboučkou bariéru.

Zvolna posouval své magické smysly vpřed. Vnímál lehoučké brnění a slabý éterický šustot, jak bořil nevýrazný odpor jako stěnu z papíru. Radikální odezva přišla zcela nečekaně. Jako by se do něj bez varování náraz zasekly stovky čepelí! Zalendinovi se málem rozskočila hlava, jak obrovský odpor náhle sevřel jeho výzvědné smysly!

Bleskem ucukl a zrušil dálkový průzkum. V hlavě mu hučelo, chvíli se musel vzpamatovávat. To všechno je jedna velká propracovaná lest, pochopil. Byl by velký hlupák snažit se ji nějak bez dlouhodobé a pečlivé přípravy překonat. Takže tudy cesta nevedla.

Velemág nemohl tušit, že poměřuje své síly s hypertechnickou ochranou, založenou na fraktálově lomeném prostoru. Ta by dokázala v plné síle odstínit i účinek anihilace čtvrt kilogramu antihmoty.

„Bude to chtít víc času,“ sdělil králi Borsonovi neurčitě.

Věž zatím pokračovala ve svém ničení, které ale bylo stejně nepochopitelné jako ona sama. Během týdne proměnila v iluzi tři další místa: jeden sklad kamenného dláždění, opuštěnou pískovnu a kus pradávného lesa v místech, která nikdo nikdy neobýval. Cíle přitom ležely tisíce kilometrů od sebe...

„To nedává smysl,“ vrtěl král Borson hlavou.

„Určitě ano, jen nevidíme jaký,“ odporoval zdrženlivě Zalendin.

„Nemůže být Věž opuštěná?“ nadhodil král. „Třeba její majitel zemřel, nebo se stal obětí vlastní chyby, a ona teď létá a beze smyslu, čistě náhodně, ničí svoje okolí.“

Velemág to zvážil. Taková varianta by mnohé vysvětlovala.

„Udeříme,“ rozhodl se. Myslel to doslovně. Protože stále nerozkryl tajemství její obrany, nepokoušel se Věž zničit. Plánoval ji vychýlit a udeřit s ní o skalní štíty. „Netřeba prorážet brnění rytíře na koni. Stačí ho z koně shodit tak, aby už nevstal,“ nastínil alegoricky.

Spolu s pomocníky pečlivě nacvičili celý postup. Když se Věž ukázala nad řetězem skal na obzoru, vyňali uskladenou magii, zhotovili z ní monstrózní laso a vrhli ho na cíl.

„Máme výchylku trajektorie!“ hlásila okamžitě Kro od přístrojů. „Něco nás táhne k zemi.“

„Kompenzuj,“ vydala Cibelka povel.

Gravitační motory zvýšily svůj výkon, ale totéž udělal veleřád a jeho spojenci dole na povrchu. Věž se rozkývala skoro jako loď ve vlnobití. Chvilí měly navrch motory, chvíli kolektiv mágů.

„Žádná záhada,“ ozvala se z turistického podlaží Sjurbepani. „Táhne nás nějaká magie. Cítíme ji i přes lodní ochranné bariéry.“

„Najdi zdroj a zaměř ho!“ vyzvala kapitánka důstojnici.

„Dělám na tom,“ kývla lesklá Kro trochu zamračeně. Detekce Věže sice pátrala všemi směry, ale zdroj rušivého vlivu nedokázala najít. Občas magie skokově zesílila a podlaha se posádce propadla pod nohama, než motory loď opět stabilizovaly. Křivky výkonu šplhaly výš a výš. Vzájemná přetahovaná trvala už šest minut.

„Vidíš je?“ pousmála se Sjur ve třináctém patře.

„Jistě,“ přitakal Klars. Oba totiž byli mágové – a ne ledasjací. Svou sílu vrchovatě osvědčili v nedávné transgalaktické výpravě, kde dokázali teleportovat obří kosmokoráby na vzdálenost téměř milionu srků. Po svém návratu velmi přispěli k rozvoji Lastakarijské magické akademie, kde byli jak jejími studenty, tak

i posléze profesory. Své ohromné praktické dovednosti pilovali díky studiu teorie.

Třetí společnosti, robginka Dani, magií nevládla. Zato oplývala jinou, u stroje naprosto nečekanou schopností, která tu určitě bude mít své využití. Vláda Lastakarie správně rozhodla, že by tuto trojici neměla rozdělovat, tak tu byli všichni.

Dani si teď se zájmem prohlížela videoplastickou vizi, kterou průběžně kreslili Klars se Sjur přímo mezi sebou ve vzduchu, a jen tak z legrace se předháněli v tom, kdo vyzoruje a ztvární přesnější podrobnosti. Skupinu jedenapadesáti osob skrývalo magické pole, které působilo interferenční šum. Pod ním bylo první ochranné, které zjevně nemělo sloužit k zastavení, ale ke zpomalení a rozostření případného útoku.

Ještě níže se nacházelo třetí signální a pod ním čtvrté, které dokázalo na podnět signálního vytvořit v napadeném místě potřebnou ochranu.

„Tipuji to na ekvivalent šesti metrů RHAe (bojového ocelového pancíře),“ vyslovil Klars svůj názor.

„Skvělý odhad,“ kývla Sjur. „Hezké a účinné. To konstruoval nějaký šikovný mág, i když jeho rukopis je doslova děsný.“

„Sami na sobě víme, jak hodně je znát když magii tvoří empirik nebo akademik,“ souhlasil její společník.

Nicméně to co věděli, nikomu jinému neříkali. Rozhodně tu nebyli proto, aby zasahovali do událostí tohoto typu. Nechávali Věž, ať si poradí jak umí. A ta se snažila.

Cibelka zatím sledovala boj techniky proti tajemnému vlivu. Nebylo to z nedostatku rozhodnosti. Tak znělo zadání: pokud to půjde, užívat přísně technické prostředky. Bedengelt by do poslední chvíle neměl dostat ani náznak, že Lastakarijsko ovládá i magii.

„Není možné, aby něco odolalo působení devětačtyřiceti lidí!“ vrtěl dole na zemi Zalendin užasle hlavou. Čím tu svou věž drží nahoře? „Přidejte!“ pobídl oddíl spolupracovníků.

„Jsme na padesáti gé,“ konstatovala Kro, sledující údaje přístrojů. To bylo maximum momentálního pohonu. „Přesto ztrácíme výšku.“

„Zbraň už mám v pohotovosti,“ hlásila Zairin. „Jen mi chybí cíl!“ Oko palubní detekce bylo stále prázdné.

„Brání se. Nesmírně silně, ale my vítězíme!“ řekl spokojeně Zalendin králi, který napjatě sledoval pokus. „Vlečeme ji pomalu dolů! Na roztržení to sice stačit nebude, ale vyhovovalo by i poškození.“

„Už jsem je lokalizovala,“ usmála se náhle Grotsenga. „Šikovně se schovali, musela jsem rekalibrovat detektory. Zničíme je, odstíníme, anebo jen instalujeme pomocné jednotky?“

„Jsem připravená, stačí slovo!“ nabídla se bojová náčelnice. Zbraň, vyvolaná z mimoprostoru, už držela oblast kde se nacházel magický kolektiv, pevně v zaměřovači.

„Je naše zjištění správné?“ obrátila se kapitánka na turisty.

„Potřebujete k tomu potvrzení?“ opáčil Klars.

„Protentokrát ano.“

„Máte ho mít: potvrzujeme.“

„Děkuji. Lonki?“ obrátila se kapitánka na admirála.

„Sleduji to. Přidejte motory,“ zněla odpověď. Admirál a S3anka posuzovali události z vyšší, diplomatické úrovně. Nebylo vhodné užívat ničivou sílu.

„Slyšela jsi,“ konstatovala kapitánka.

Zairin tiše, zklamaně vydechla. Zase žádný boj. Vydala myšlenkou povel, a v dolních provozních poschodích se počaly z mimoprostoru vynořovat dodatkové gravitační spádové

generátory. Samočinně se ukotvily ke konstrukci Věže, napojily do stávajících systémů, zahlásily připravenost a jeden za druhým počínaly fungovat.

„Děkuji. Posilujeme pohon na padesát dva, čtyři, pět. Jsme z toho venku. Srovnávám směr. Uvidíme, jakou budou mít mágové výdrž!“ usmívala se Kro. Věž znovu plně ovládla svůj let a navzdory vnějšímu vlivu se vrátila na původní trasu.

„Do ohnivého pekla!“ neudržel se veleřád Zalendin. „Je silnější než jsme čekali. Neudržíme ji, už si letí, kam chce. Zbývá otázka, zda jí nedojde síla.“ Ale při pohledu na potem pokryté tváře spolupracovníků správně usoudil, komu asi dojde dříve.

Když pomocníci téměř omdlévali vysílením a magické laso počalo slábnout, veleřád nechal akci raději ukončit.

„Jsme bez rušení,“ konstatovala v řídicí místnosti Věže klidně Kro. „Ale nechám pomocné motory na palubě, kdyby se to opakovalo.“

„Turisté?“ oslovila Cibelka tajnou trojici.

„Bez připomínek,“ ozvala se Sjurbepani. „Akorát dokud jsme uvnitř, vnímáme toho jen zlomeček. Lodní silová bariéra je šíleně účinná i proti magii. Ale kdyby bylo třeba, zvládli bychom se ubránit svépomocí.“

„Zatím nezasahujte. Užívejte si výlet, jste naše tajné eso v rukávu,“ uzavřela Cibelka.

„Nezasahovat. Rozumíme. Takové pokyny slyšíme nejraději,“ usmála se palubní mága a odpojila se.

„Tohle střetnutí jsme moc nevyhráli, je tak?!“ podotkl dole na zemi odměřeně král Borson.

„To ne,“ musel přiznat velemág. „Ale naštěstí ani neprohráli. Buď nás Věž neobjevila, anebo díky našemu útoku nemá sílu na důraznou odvetu.“

Borsinijské království si tak zapsalo v úvodním boji stylu „věda kontra magie“ proti neznámé technice pouze ušmudlanou remízu.

*

5 – Druhý pokus

Cegironské království šlo na věc docela jinak.

„Co budeme dělat?“ ptala se téměř bezradně novopečená královna Corsika své magické spoluvládkyně. Po divokém a místy i krvavém mocensko-politickém varu, který zmítal Cegiron poslední měsíc, nakonec usedla na trůn, ale nedokázala se v situaci dost jasně orientovat. Dalo by se říci, že byla do značné míry projekcí mocenských ambicí archmágy. Xabris teď na svém poněkud děsivém obličejí vyloudila úsměv.

„Ničeho se neboj, má milá královno. Budeme to řešit úplně jinak než ostatní.“

„Aha. Proto jsi nebyla moc vstřícná k jejich návrhům?“

„Ano. Každý bude stejně hájit jen své vlastní zájmy. Byla by chyba pouštět si cizí mágy do vlastní kuchyně. Tím spíš, že zatím rozhodně nejsme dost stabilní na to vést s někým boj.“

„To opravdu nejsme. Co tedy navrhuješ?“

„Ty užiješ hrozbu Věže k tomu, abys vojensky upevnila svou pozici. Jak to zaonačíš, jistě víš, že?“

„Ano, vím,“ kývla poslušně královnička.

„Já se s Věží zatím pokusím domluvit. Kdyby se to podařilo... získali bychom možná rozhodujícího spojence proti ostatním. Takovou šanci nesmíme opominout.“

„Skvělý plán!“ rozzářila se Corsika.

„Nemám jiné než skvělé, moje milá paní,“ pousmála se archmága, jemně uchopila Corsičinu hlavu do dlaní, dotkla se rty jejího čela a odplula do temné části paláce, kde měla své hnízdo. Sotva rozpoznatelná mrazivá ozvěna v chodbách, kudy levitovala, vyvolávala dojem jako by ji provázel nespočet neviditelných hadů...

Plně využila dobu, než se vetřelci dostali znovu nad území Cegironu, k plánování i přípravám. Na rozdíl od Zalendina věnovala největší úsilí utajení svých metod. Dávno věděla, že i slabý, ale nezpozorovaný vliv zmůže mnohem víc než silný, leč předvídatelný. Když se Věž objevila na dohled, pustila se do toho. Protože byla lstivá i obezřetná, vyslala přes prostředníka k Věži svého fantóma - velmi věrohodný leč pouhý obraz existence.

K jejímu údivu fantóm celkem snadno navázal komunikaci - i když ne zcela tak, jak by ji potěšilo.

Zairin, která zrovna držela službu, si všimla hlášení palubní detekce. „Blíží se vyslanec z povrchu. Hleďme, levituje do výšky dvou kilometrů? Ten si ale věří!“ Mimoděk vztyčila ukazováček. „Moment.“ Detekce už zpřesnila zprávu a odhalila pravdu. „Vlastně je to jen projekce, ačkoli má i hmotnost! Ti zdejší mágové jsou fakt šikovní. Zvládají materiální videoplastiku na dálku!“

„Nevadí. Přijmi ho, já se zatím neukážu,“ rozhodla kapitánka.

„Modul... modul... LK677,“ zvolila Zairin nahrávku zdejšího jazyka, kterou si nechala v několika vteřinách uložit do paměti. Pak zapnula vnější dorozumívací zařízení. „Tak copak chceš, obrázku?“

Xabris pocítila uspokojení ale současně ji maličko zamrazilo. Bylo skvělé, že Věž chce komunikovat, ale varující, jak snadno cizáci odhalili, že jde jen o iluzi. Přesto se chopila iniciativy. „Skládám velmi uctivé pozdravení. Přicházím jednat a vyjednávat,“ řekl fantóm, sledující paralelně směr letu Věže.

„Až místo tebe přijde tvá skutečná paní, můžeme to zkusit,“ opáčila Zairin a nechala Věž zvolna zastavit. „Á, to jsou k nám hosti,“ otočila se současně, protože do velína vstoupil admirál Lonk, jemuž po boku způsobně levitovala S3anka.

„Nebude vadit, když si promluvíme my?“ navrhl admirál.

„Ušetříte mi námahu,“ kývla bojová náčelnice, a ukázala na zobrazovače. „Vida. Už letí.“ Malý bod kreslil polohu, jak se k Věži blížila přímo sama Xabris.

„Turisté?“ přepnula linku k trojici.

„Vnímáme a jsme připraveni.“

„Dobře.“ Zairin tedy nechala uvolnit cestu v ochranných polích, otevřít vstup a archmágo vznešeně zaletěla do nitra Věže.

Pro setkání si vzala těžký, nepřilíš zdobený plášť, takže působila přesně jak chtěla - nijak povýšenecky, ale ani nijak chudě. I svůj obličej trochu vylepšila špetkou kosmetické magie. Už dávno byla ve věku, kdy vzhled nehrál roli, ale kvůli možnému odečítání myšlenek a pocitů z výrazu tváře byla vzhledová vrstva šikovným ochranným prostředkem.

„Děkuji za přijetí. Jsem nejvyšší správkyň Cegironské magie, Xabris,“ uklonila se velmi uctivě až do pokleku. Ne že by cítila takový respekt, ale vybudit ve vládci Věže zdání úcty bylo součástí jejího plánu. „Vidím že znáte naši řeč...?“

„Ale ovšem, vážená archmágo,“ ujal se slova admirál, který si také v předstihu nahrál do hlavy zmíněný LK677. „Jsem admirál Lonk, po mém boku vidíš velvyslankyni Lainelle a tvůj vstup do Věže hladce zajistila druhá důstojnice Zairin,“ představil všechny zúčastněné. „Prosím, povstaň. Jsme potěšeni tvou návštěvou a chceš-li, promluvíme si o všem, co by tě zajímalo.“

Xabris se zvedla, ale její sebejistota naopak značně upadla. Byla v duchu připravena potkat na palubě Věže kromobyčejnou bytost, či bytosti, ale to co teď viděla a hlavně vnímala svým vyšším smyslem, ji bezmála vyděsilo. Admirálova pobočnice totiž nebyla živá! Takový druh bytosti Xabris ještě nikdy neviděla ani o něm nečetla v žádném ze starodávných spisků. Když se pokusila nahlédnout do její hlavy, téměř zděšeně ucukla. Uvnitř

nebyl mozek, ale neuvěřitelně složité a doslova nepřičetně rychle tepající COSI, naprosto nechytatelné sugestivními vlivy, které archmága chtěla nenápadně použít. Naopak, sama ucítila, jak něco zlehounce zkoumá její myšlenky! Honem uklidila vše kritické ještě hlouběji do podvědomí a naladila mysl co nejvstřícněji.

»Maličko opatrněji, Dani,« podotkla ve stejnou chvíli Sjurbepani. Všimla si, že archmága zaznamenala pokus robotické kamarádky o návštěvu její hlavy. Poslala sice své upozornění magicky, ale archmága ho přesto nepostřehla, protože armádní frekvence byly velmi složitě šifrované a chráněné proti odposlechu. Daniraien ani neodpověděla, ale upravila své působení tak, aby nebylo tolik znatelné.

Úžas archmágy mezitím zdaleka nekončil. Pokud první osoba byla neživá, tak u zmíněné Zairin se otázku životnosti ani neodvažovala řešit. Zato jednu věc vnímala jasně: ta osoba byla nejen prakticky nezranitelná jakoukoli běžnou zbraní, ale navíc doslova natlakovaná vzácným antamaciem, které ji činilo odolnou i proti útoku magií!

Nejhorší to ale bylo s admirálem. To byl naprosto, ale úplně dočista obyčejný člověk! Xabris nebyla tak naivní, aby tomu uvěřila, tak jen žasla nad dokonalými mimikry, které admirál užíval, že vypadal jako zcela všední osoba bez jakýchkoli vyšších schopností.

„Budu nesmírně poctěna, pokud mě uznáte za hodnu rozhovoru,“ vyjádřila poníženě potěšení.

„Smím tě pozvat na malé občerstvení?“ nabídl admirál.

„Nebudu tím obtěžovat...?“

„Právě naopak,“ reagovala mile S3anka.

Admirál lehce pozvedl druhou paži. Archmága vychovaně přijala nabízené místo. Protože Lainelle levitovala, odvážíla se

Xabris téhož, takže si admirál vedl do salónku obě dámy trochu jako dva balónky.

Ve chvíli, kdy Lonk vyslovil svou pozvánku, byla sekce 12E ještě prázdná. Ale než do ní došli, zaplnila se (nám již známým způsobem) vším možným a proměnila v luxusní komnatu.

Marnotratnost, pomyslela si skrytě Xabris, když vstoupili dovnitř. První slabé místo pána Věže. Netušila, jak se mylí.

Usadili se kolem stolku, přeplněného pohoštěním, poblíž průhledné stěny, skrz níž bylo možno sledovat luzný povrch Bedengeltu.

„Posloucháme,“ vyzval Mgunbterlonkzantung návštěvu.

„Především, jménem královny Corsiky vás srdečně vítám na Bedengeltu, vážení ehm, hosté odjinud,“ začala obezřetně archmága. Znovu zapátrala kolem sebe. Ne, už jí nikdo nezkoušel lézt do hlavy. Tím lépe. Pousmála se a pokračovala: „Byli byste tak laskavi a naznačili mi záměr vaší návštěvy? Nevykládejte si to negativně, ale vzbuzujete u nás určité znepokojení.“

„Děkujeme za uvítání a vážíme si jej,“ opáčil admirál. „Co se naší přítomnosti týče: jen tu něco hodláme vyřešit.“

„Vaše takzvané řešení se ale dotýká i nás...“

„Ano. Ujišťuji tě ale, že mnohem méně, než kdybychom nechali věcem volný průběh.“

Jakým věcem? O žádných nevím, pomyslela si Xabris, a on se o nich zjevně bavit nechce. S jistým úsilím se přiměla zůstat vlídná a uctívá i nadále. „Ach tak. Nu, možná jste tak mocní, že se nemusíte ohlížet na své okolí. Ale přesto: nehodila by se vám spolupráce?“

„Ve vší úctě: nehodila,“ odpovětil admirál.

Tak strohý nesouhlas archmágu hodně zklamal. Skutečně jste tak sebejistí? Kde máš nějaký slabý bod? trápila si hlavu. Přece

není možné, abys svoje schopnosti dokázal tak dokonale skrýt! Mezitím ale pokývla, jako že rozumí, a pokračovala: „Možná by se však našlo něco, čím bychom si mohli statut spojení koupit...?“

„To je velmi vstřícné, ale nemáte nic, co by nás zajímalo.“

Nezabíráš ani na bohatství? Tak to je hodně zvláštní, pomyslela si archmága. Pro tento případ ale měla ještě jeden trumf v záloze. „Snad přece. Možná se k vám doneslo, že Cegironský trůn momentálně hostí mladou, vychovanou a inteligentní královnu. Ó, dovolím si podotknout, že i velmi půvabnou. Co takhle zlehka zvážit variantu stát se Cegironským králem, velký admirále...?“

„Chceš prodat vlastní královnu? Porozuměla jsem tomu správně?“ ujistila se Lainelle vlídně.

„Ó nikoli, vzácná velvyslankyně,“ učinila Xabris jemné uklidňující gesto. „Pouze si dovoluji předložit názor, že v podmínkách Bedengeltu má muž větší možnosti, a nepochybně i vážnost na trůnu. Takže bych do slova, které jsi užila, vsunula jedno písmenko: provdat, to spíše...“

„Děkuji za upřesnění. Byla to ode mě jen otázka. Nejsem ta, která tu rozhoduje,“ poděkovala Lainelle.

„Vážím si tak vznešené možnosti, ale nepřijímám,“ uzavřel admirál.

Archmága chvíli seděla mlčky. Pokud nezabere vypočítavost, tak zafunguje bohatství a vidina moci, případně samčí instinkt, to přece platilo vždy. Tak ledový nezájem, jaký viděla, ji naprosto zmátl. Kdo může bez zájmu odmítnout celé království včetně královny?!

Rozhodla se zkusit poslední možnost kterou měla.

„Předestřela bych s dovolením ještě jednu, zcela výjimečnou

nabídku výměnou za vstřícnost. Co třeba moje vědomosti a znalosti?“

„Oceňuji tvou nesmírně tvou velkorysost, ctihodná archmágo, ale nepotřebujeme ani to,“ pravil Lonk odmítavě.

Já se z vás picnu, pomyslela si Xabris. Bezmála v zoufalství se pokusila vyslat tenký výhonek sugestivního vlivu přímo do admirálovy hlavy. Užila k tomu všechny své letité zkušenosti a byla si téměř jista, že nikdo na světě by ten nepatrný pokus nemohl odhalit.

„Hele, hele, koukej na ni!“ zasmála se Sjur v tutéž chvíli. Jejich robotická kamarádka totiž celou dobu návštěvy seděla Xabris doslova v její mysli a pečlivě ji zkoumala. Současně podávala reportáž o všem, co se tam dělo. Turisté tak sledovali pokus archmágy o ovlivnění admirála. Nemuseli ani zasahovat – věděli, že Lonk má svou vlastní, značně nečekanou, ochranu.

A ta se projevila. Znenadání se mezi Xabris a Lonkem na nepatrný zlomek času objevila jakási strašlivá kreatura. Vyceněným chřtánem bleskově pozřela sugestivní signál a zrovna tak střelhbítě zmizela kdoví kam. Technická varianta robodžina, jehož princip uvolnil pro širší užití majitel Arxen, fungovala naprosto přesně a spolehlivě. Dokonce i vysoce ekologicky – pokud by někdo nebo něco hodně moc otravovalo, nezůstalo by po tom nic, vůbec nic.

Archmága sebou mimoděk cukla - přerušení kouzla píchlo jak vosí žihadlo. Vše je ztraceno, pomyslela si.

„O-“ otevřela ústa k omluvě, ale Lonk jí skočil do řeči.

„Omluv prosím mou ochranku,“ promluvil nastejno s ní. Xabris zaraženě zmlkla. Očekávala okamžitou odvetu, ale admirál očividně nebyl rozzlobený, ba ani pobouřený. „Nechtěl jsem tě polekat. Víš, ona je snaživá a pozorná i k maličkostem.“

Děláš si ze mě legraci? pomyslela si vztekle, ale i se strachem archmága. Pak jí to došlo. Je tak povznesen nad mou úroveň, že mu ani nestojí za to mě pokárat. Mé vyjednávání neuspělo a ještě jsem se ztrapnila. „Hanbím se za to, co jsem zkusila, byť ne ve zlém úmyslu,“ pravila pokorně. „Rozumím, že má návštěva dospěla ke svému závěru.“ I když v nitru běsnila, vstala s novou uctivou úklonou. „Byla by aspoň nějaká rada pro nás na rozloučenou?“

Admirál i S3anka se také zvedli. „Prostě nás nechte dělat, co chceme,“ řekl Lonk.

„To možná bude obtížné. Ale ještě jednou děkuji za rozhovor,“ uklonila se znovu Xabris.

„Bylo nám potěšením mít tě návštěvou, ačkoli jsme nedošli vzájemně přijatelného stanoviska,“ reagovala Lainelle vlídně.

Tentokráte vzali archmágu jednou ze zdviží do spodního podlaží, odkud mohla pohodlně vystoupit, neboť Zairin na admirálův myšlenkový pokyn mezitím dovedla Věž na dotek země. Když procházeli výstupním koridorem, nechal v něm Lonk „nakreslit“ slavnostní gardu, aby si návštěva nemyslela, že ji vyhodí jen tak.

Materializace bojovníků už archmágu dočista vyděsila. Protože oni byli skuteční, jak spolehlivě cítila svým magickým smyslem. Co je tohle za prokletá kouzla? Jak mohou „nakreslit“ bytosti z ničeho?!

Silou vůle se přiměla nedat nic najevo. „Ó! Jak ohleduplné!“ poděkovala znovu. Naposledy si vyměnili úklony a vyšla z obřího monolitu ven. Tak aspoň pár výzvědných oček jsem vám tu nechala, myslela si opatrně, aby to nebylo moc slyšet.

Ještě že nevnímala Lastakarijskou informační síť. „Co mám udělat s těmi špionážními body, které nám tu ctihodná návštěva rozesela?!“ tázala se totiž první důstojnice.

„Neničit!“ ozvala se rychle Sjur. „Už je sbíráme. Uděláme kopie, které se budou tvářit jako funkční, ale nic důležitého nevyzradí, a originály si rozmontujeme. Moc rádi se nablízko seznámíme s magickým rukopisem vážené Xabris! Mimočodem, otisk jejího vědomí už máte v databázi. Pro Dani nebylo nijak složité jí vlézt do hlavy, aniž by o tom věděla...“

„Jasně!“ souhlasila Kro a vůbec se přitom nesmála.

*

6 – Třetí pokus

Démonicky podmanivá mága Yniarka byla stejně ambiciózní jako umanutá. To ti nezapomenu, umiňovala si vztekle, když ji potrefila pichlavá poznámka Zalendina o jejím mileneckém poměru s králem Abrogem. Ale byla to aspoň dobrá motivace k tomu, aby se vrhla na otázku Věže s naprostým nasazením. A to neznamenal málo. Co jí chybělo na zkušenostech, nahrazovala ostrým rozumem a agresivním kalkulem.

Bránit se? Hloupost. Útočit? Bláznovství. O domluvu zjevně nestojí, takže připadá v úvahu jedině diverze, načrtla si prvotní plán. Mám tedy začít Věž zkoumat? Ale kdepak, tak naivní nebudu. Její majitel ji určitě proti podobným eventualitám dobře pojistil.

Budu poslouchat její echo, rozhodla se. Aniž to tušila, mimoděk se dotkla nesmírně účinného sledovacího systému reálných mágů. Ale tak vysoko Yniarka neměřila. Letící Věž po sobě nechávala stopu, a na její analýzu se Yniarka zaměřila. Stačilo jí odposlouchávat ozvěny v atmosféře. Jak slyšitelné, tak neslyšitelné, včetně vůně magie a přidružených sil.

„Myslíš že bojácné očuchávání Věže k něčemu povede?“ optal se s patrným despektem Abrog, když se zmínila o svých plánech. Byl to akční vládce, vyhovovala mu hlasitá bojová vřava. Obezřetným přešlapováním v duchu pohrdal.

„Jestli mi nevěříš, klidně si poříd' jinou čarodějkou!“ odsekla popuzeně.

„Ale jo, věřím,“ zahuhlal král. Věděl už, že jeho čarovná i čarokrásná milenka nemá daleko k divokým výbuchům.

Yniarka po něm maličko zašilhala. „No, podívej se,“ řekla poněkud vstřícněji. Ani ona nechtěla přijít o panovnickovu přízeň. Nakreslila na stěnu ohnivými tahy schématický obrázek Věže.

„Systém obrany, kterým je Věž obalena, je jedním slovem fascinující. Něco tak precizního, odolného, složitého a současně bleskově reagujícího nezmiňuje žádná kniha, kterou jsem kdy potkala.

Není to odolná stěna; je to houština nespočetných labyrintózních rozbočení. To bych si ještě uměla představit, ale ony jsou všechny, naprosto všechny, stejné. Na vlásek. Budťo na tom musely pracovat stovky mágů kdoví kolik let, nebo nad námi ve Věži prolétá rovnou nějaký bůh. Jenže tady, tu a ještě asi zde,“ zvýraznila tři místa. „Tam mají něco nevytvarovaného, a je to slyšet...“

„Chceš tam udělat průlom?“

„Zapomeň!“ zasmála se pohrdavě. „To je předem vyloučeno. Kdyby se tahle ochrana zhmotnila, vznikla by zeď tlustá deset mil. Mám lepší plán: pokusím se jednotlivé komponenty jejich obrany postavit proti sobě tak, aby vytvořily mezeru samy.“

Na Abroga její úvahy udělaly – jako obvykle – velký dojem.

„Byla bys skvělý vojevůdce,“ uznal.

„Jsem skvělá ve všem, v čem chci,“ věnovala mu svůdný úsměv.

„O tom nemám sebemenší pochybnosti,“ zavrčel jako mlsný lev.

Když se o něco později Yniarka vrátila ke své práci, zjistila, že někdo Věž navštívil. Tak přece! řekla si. Zesílila své magické působení a zanedlouho už znala totožnost návštěvy: Xabris!

To se dalo čekat, pomyslela si. Cegironský trůn je velmi nestabilní. Není divu že archmága zkouší dohodu. Ale s jakým výsledkem?

Znovu zaměřila zvýšenou pozornost na stopy, a poznenáhlu jí z fluida vykvetla šedě namodralá barva. Modrá je komplementem ke žluté, která odešla s archmágou, a ta

vypovídá o zklamání. Takže Xabris neuspěla. Potěšeně se ušklíbla. Přeceňuješ své zkušenosti, drahá prababičko, pomyslela si posměšně. Opustila případ a pokračovala v analýzách součinnosti ochranných sfér Věže. Nebyla to snadná práce. Vyžadovalo to vysokou pečlivost a hodně dobrou intuici. Yniarka věřila, že má obojího dostatek.

„Bude ještě něco?“ otázal se admirál jen o chvíli později.

„Že nás dálkově zkoumají a pokouší se dostat dovnitř stovky kouzelníků a čarodějek nízké třídy, to ani nehlásím,“ odpověděla kapitánka Věže. „Jejich úsilí je absolutně zanedbatelné. Ale řekla bych, že tu co nevidět budeme mít i očekávaný třetí pokus o průnik.“

Nechala položit několik stovek grafů přes sebe a zvýraznila jedno maximum.

„Skvělá práce,“ reagoval Lonk. „Vidím to dobře? Někdo se snaží vyvolat hádku mezi našimi obrannými systémy?“

„Téměř jistě ano.“

„Hádku?“ ozvala se maličko zaraženě S3janka.

„S prominutím, pokusím se to lehce přiblížit. Fraktálové komponenty štítů k sobě přiléhají s limitními mezerami. Obvyklá stochastika tyto mezery rozprostírá tak, aby se vyrušily. Někdo zvenčí se je naopak snaží synchronizovat, aby se výchyly nasčítaly v jednom směru a vytvořily průchozí mezeru. Na takový způsob útoku jsme ještě nepřišli, takže právě obohacujeme celou Lastakarijskou armádu o nový důležitý poznatek. Už také víme i kdo je strůjce: Abrogova mladá mága.“

„Velmi zajímavá metoda. Jaký by byl její další krok?“

Cibelka si myšlenkami vyvolala holistický graf.

Ó, takzvaná holistika! Tak jako špičky Mechanicianů, i Lastakarijci často užívali orákulum. Nedejme se zmást mysteriózní aurou - když ji odstraníme, zbyde nám obyčejný

prediktor. Ovšem jeho složitost už se za obyčejnou označit rozhodně nedala. Orákulum oplývalo úžasnou schopností předpovídat budoucnost. Leč vyznačovalo se i méně příjemnými vlastnostmi, kupříkladu naprostou nemožností jeho názory ověřit jinak, než počkat, zda se stanou nebo ne. Samoúsudkové systémy tak tvořily nesmírně ceněný, ale též velice rizikový prvek v rozhodovacím řetězci. Pokud se kupříkladu rozhádalo se svým majitelem, mohlo orákulum schválně nabízet zavádějící, či přímo opačné předpovědi. Zda to dělá schválně či bezděky, nikdo nevěděl. Akademické spory o to, zda orákulum má či nemá osobnost, zatím navzdory ohnivým diskusím nevedly k žádnému výsledku. Věž měla to své ale velmi dobře vychované, takže jeho radám značně důvěřovala.

„Zkusí získat rukojmí,“ odečetla Cibelka hladce předpověď z grafu.

„To není špatný nápad,“ uznal. „Co ty na to?“

Kapitánka nemusela přemýšlet ani okamžik. „Skvělý způsob jak získat čas,“ přikývla. „Připravím nějakého vhodného výsadkáře.“

„Neřekl bych to lépe,“ usmál se admirál a odpojil se.

Chvilku zamyšleně seděla. Pak oslovila holistický graf, prokázala se nejvyšší prioritou a položila mu jiný dotaz. Odpověď vypadla z grafu na protilehlé straně. Pootočila ho, aby viděla na výsledek a sama pro sebe pokývala hlavou. Jasně. Admirál se nějak více věnuje hezké mechanicské návštěvě nežli úkolu mise.

Není důvod mu to mít za zlé. Já jsem velitelka Věže, řekla si, a Lonk tu je jen jako koordinátor. Nemusí se angažovat, když nechce.

„Předložte výsledek analýzy nejvhodnějšího výsadku v záměru dočasného zapůjčení rukojmí!“ vyzvala palubní

systémy. Ale ještě než se jí stačila ukázat odpověď, uslyšela Grotsengu. „Co třeba já?“

Kapitánka se trochu udiveně potočila k první důstojnici. „Ty osobně? Budeš mi chybět v rozpisu služeb, děvče...“

„Než dojde k akci, stejně tu k ničemu nejsem. Ty všelijaké barevné klikyháky na zobrazovačích se budou kreslit stejně dobře, když se na ně dívám, jako když se na ně dívat nebudu.“

„Jsme v bojové misi...“

„Ach. Skoro jsem zapomněla. Promiň,“ řekla Kro omluvně.

Její tón ani kající výraz ale Cibelku nezmátli. Věděla, že první důstojnice nepustila účel jejich výpravy z mysli ani na okamžik. Tak proč tedy?

Osobní kontrola, napadlo ji vzápětí.

Věž samosebou nelétala nad planetou jen tak ze zábavy. Do dneška již skrytě umístili stovky detekčních zařízení, která pečlivě sbírala data, jež by měla něco prozradit o blížícím se střetu. Grotsenga nabízela zabít dvě mouchy jednou ranou: zaměstná na chvíli ambiciózní Yniarku, a coby špičková odbornice na vibrace materie si osobně poslechne, co se děje v nitru Bedengeltu. Navíc si udělá příjemný výlet z Věže, takže vlastně ty mouchy budou zaplácnuté tři.

Neboť Cibelka moc dobře věděla, že milá a půvabná Kro je ve skutečnosti Xarťanka. I v případě této smutně proslulé rasy došlo časem ke změnám. Drsná, agresivní, vzteklá, poněkud přizemnější rasa nezničitelných kovových bytostí prosáklých trilibrxiem přece jen dokázala vytvořit několik něžných, mírných a chytrých exemplářů. Grotsenga byla jedním z nich.

I když je v pohodě, nebylo by moudré vystavovat ji zbytečnému napětí, řekla si kapitánka. Jsem přesvědčena, že se umí naprosto dokonale ovládat, ale nač vyvolávat nespokojenost v posádce? Kdyby ji něco raplo, tak by vzhledem k jejímu

ničivému potenciálu mohla udělat hodně neplechy. V takovém případě by nejen nebylo moudré lézt jí do cesty, ale ani by to nebylo nic platné.

Přiměla se usmát. „Vlastně, skvělý nápad, zlatíčko,“ řekla. „Udělej si pohodový výlet dolů. Jen tě poprosím: zbytečně ho neprotahuj, ano?“

„Fakt můžu?“ rozzářila se Kro. „Paráda! Slibuji: maličko se tam u nich rozhlédnu a zavolám si taxíka zpátky. Bude mi stačit chvilka. Jen si zlehka vyvětrám hlavu a poslechnu, jak hraje Bedengelt.“

„Domluveno,“ přikývla kapitánka a ukázala na zobrazovač. „Trochu pomůžeme těm Yniarčiným pokusům o průlom. Nechám rozevřít bariéry u sekce 7L, aby ses skrz ně mohla dostat. Kdy by ti to vyhovovalo?“

„Klidně hned!“

„Ne tak rychle prosím. Potřebuji instalovat a vyladit analytické mašiny. Když už bude Yniarka tak hodná a povede proti nám akci, byla by chyba, kdybychom z toho nevyždímali maximum informací o ní i o způsobu její práce. Také turisté mají zájem se dívat. Takže... za tři minuty?“

„Jasně. Zatím ahoj.“ Grotsenga se zvedla ze svého velitelského postu a gravitační tlumiče neslyšně úlevně vydechly. Podlaha takové starosti neměla. Unést tři čtvrtě tuny vážící dívku pro ni byla hračka.

*

7 – Tak trochu rukojmí

To se podívejme, pomyslel si velehmág Zalendin, když ho jeho výstražné sféry upozornily, že se něco chystá kolem Věže.

Nacházel se sice zrovna uprostřed pokusu, v němž hledal horní mez elementů, z nichž Věž patrně bude složena. Byla to součást nového útočného plánu: najít rezonanční frekvenci. Když ochranu nejde prolomit, třeba by šlo ji rozechvět tak, aby sama popraskala, v lepším případě dokonce se rozpadla.

Ale nešlo mu to, jak by si představoval: výsledky stále utíkaly do nebývale vysokých hodnot. To je naprostý nesmysl. Kde dělám chybu? lámal si velehmág hlavu. Nemohl tušit, že vnímá trilibrixium, které se skutečně abnormálně vymyká všem racionálním předpokladům.

Takže přijal varování svých detekčních kouzel s úlevou. Na chvíli si odpočinu a pak to dodělám, pomyslel si. Čili: kdopak se to pokouší proniknout do Věže?

Soustředil se a s lehkým pobavením přijímal zprávy, přicházející od kouzelných sledovacích pavučin, jež zcela skrytě rozprostřel v okolí Věže. To jsem si mohl myslet: Yniarka. Ach to nezkušené mládí, řekl si. Netuší že to má marné.

Ale pak ztěžka vydechl, protože jasně vnímal, že si dálkové působení mladé mágy našlo cestičku skrz ochranné bariéry Věže! Sice tenkou a klikatou, ale průlom to byl!

Velehmág vzrušeně polkl. U všech amuletů! Jak se jí něco takového mohlo podařit?!

„Mohu?“ optala se ve Věži kapitánka druhé důstojnice.

„Jasně,“ kývla Zairin.

„Můžeme,“ souhlasili podivní obyvatelé třináctého podlaží.

Klars i Sjur skrytě vnímali Yniarčinu magii, aby se s ní seznámili.

Otevření ochranného pole byla vítaná příležitost – ucítí magický vliv napřímo, bez utlumení!

„Bariéry otevřeny,“ upozornila Cibelka. „Hezký výlet!“

„Díky!“ odvětila natěšená Kro, nechala se uchopit vlákny Yniarčina dalekonosného kouzla, a přemístit ven.

„Dělá to vlastní silou,“ konstatovala mírně kriticky Sjurbepani.

„Ano,“ přitakal Klarsiboremik. Magická zručnost královské mágy právě utrpěla šmouhu na své dokonalosti, neboť oba armádní mágové již uměli magii užívat jiným, výrazně propracovanějším způsobem, kdy díky přepínání fyzikálních soustav k dosažení stejného výsledku stačil jen zlomek úsilí.

Nicméně Yniarka byla nadšená. „Super!“ pochválila si, když poprvé svou dalekovidnou schopností spatřila, co vlastně ulovila z nitra Věže. Taková blyštivá slečinka! Nejspíše nějaké komteska, s trochou štěstí dcerka pána Věže? To by bylo terno! Tak pojď, už si tě беру!

Jenže pak přišlo překvapení.

„Všichni ďáblové!“ vyjekla mimoděk, když byla síla jejího přenosu poprvé konfrontována s Grotsenčinou váhou. Chvatně sáhla do rezerv a posílila své kouzlo. Prokletě! Tohle jsem netušila, letělo jí hlavou, ale současně si pomyslela, že je to skvělá obranná pojistka: malá dívenka váží pro únosce jako velký balvan! Čím vším mě ti vetřelci ještě nepřekvapí?

Ale nemohla váhat. Takovou hmotu by nedokázala ovládat dlouho. I rezervní magie mizela jak sníh na rozpálené plotně. Yniarka chvatně zaměřila počátek i cíl a přenesla úlovek tam, kam měla v plánu.

„Hned zabezpečit! Důkladně!“ vykřikla. Díky magickému akcentu její povel dolehl k lidem v kobce hluboko pod královským hradem, kam se rukojmí dostalo.

Rychle zametla zbytky své akce, aby stopa nevedla přímo k ní. Přitom si všimla, že byla sledována. Kdo se to odvážil?! Prudce zvýraznila kontrast sledovacích stop, aby rozpoznala drzého pachatele. Zalendin! No kdo jiný!

Ve své zaujatosti vůbec nezaznamenala, že pod Zalendinovými siločárami jsou ještě jiné, vedoucí z Věže. Patrně by si jich ale nevšimla ani kdyby byla plně soustředěná – precizní magický rukopis Sjur i Klarse byl technicky vzato téměř neobjevitelný.

Ten asi musí soptit nad mým úspěchem! šklebila se Yniarka při myšlence na velemága. Jen se vztekej, staroušku! A s úlevným výdechem se přenesla do sálu, kde zrovna byl král Abrog. Seděl zamyšleně v křesle a upíral pohled někam ven z okna.

„Mám rukojmí z Věže,“ řekla pyšně. „Jdeš se podívat?“

„Co-o?“ pootočil se, jako by se protrhl ze zasnění.

„Z Věže,“ zopakovala důrazněji a nahlédla mu nenápadně do hlavy. Co si budeme povídat: to byla jedna z metod, kterými udržovala krále pod svým vlivem. Teď v jeho myšlenkách zahlédla něco lehce znepokojivého. Zatímco Abrog vstával, zaostřila magický pohled a ke svému překvapení rozpoznala obraz Corsiky!

Yniarka nebyla včerejší, rázem jí došlo, oč jde. Abrog byl dosud sám a sňatkem „na úrovni“ by nejen získal hezkou a milou ženu, ale i mocenskou převahu na Bedengeltu.

Čarodějce se málem zatmělo před očima. Tak tohle ne. Na to rovnou zapomeň, umínila si v duchu, ale teď měla něco naléhavějšího na práci.

„Smím tě tam vzít?“ usmála se líbezně. Abrog jen kývl.

Mezitím se Kro konečně ocitla na planetě. Její nadšení nezkalil ani fakt, že místo očekávaného vládního sálu se ocitla

v ponuré kryptě, nepochybně vytesané v nitru nějaké skály. Naopak. Skála slibovala rovnou bezprostřední kontakt s Bedengeltem. Tím lépe, řekla si Kro.

„Hned zabezpečit! Důkladně!“ zazněl odkudsi přísný hlas.

Z hrubých lavic kolem stěn se zvedla desítky mohutných postav s černými kápěmi přes obličeje.

„Tak pojď, ty lesklé koťátko,“ zachrochtal nejbližší a chtěl s první důstojnicí smýknout k sobě. Když sebou naopak smýkl sám, bylo vidět, jak pod maskou vytřeštil oči. Znovu s ní zkusil zacloumat. Marně.

„Bacha chlapi! Nějaký kouzlo!“ vykřikl.

„Grrrk! – u sta ďáblů – uf! – ta je- kachrecin! – vem jí tady! – proklatě těžká! – makejte nebo – nnng! – nás Yniarka – uchněm! – seřeže!“ ozývaly se výkřiky a funění katových pacholků pod nízkou klenbou, jak se snažili společnými silami dostat kořist do nějakého zařízení té děsné prostory, obecně nazývané mučírna.

Vzduch v kryptě se prudce zavlnil a u vstupu se díky magickému teleportu objevil král Abrog se svou mágou.

„Hromská chásko, co to tu předvádíte!“ zaburácel jeho hlas. „Za vaše šprýmy vás zpráskat nechám, bando vínem prosáklá!“ Nenapadlo ho, že by si deset svalnatých chlapů neporadilo s jednou dívenkou. Bolestně namáhavou snahu pacholků si vyložil tak, že se během svého čekání opili.

„Klid... ona je jiná,“ dotkla se Yniarka jeho ruky. „Hodně jiná.“

„Nějaký kouzlo, vznešená mágo...!“ klaněli se uštvaní svalovci.

„Sklapněte! Vy mě budete poučovat o kouzlech!“ okřikla je Yniarka podrážděně. „Zmizte!“ Pacholci se div nepomlátili ve dveřích, jak rychle prchali z dohledu mágy, než svůj příkaz provede po svém.

Soustředila se a pro jistotu uzavřela celou kobku do nejsilnější magické ochrany, jakou v tu chvíli zvládla. Kývnutím přizvala krále blíž k masivně kovanému roštu, na němž byla Grotsenga připoutána okovy z černého železa.

Hmmm. Moc pěkné rukojmí, pomyslel si král. A protože si to pomyslel velmi intenzívně, bylo to pro Yniarku jako by to řekl nahlas.

„Je. To. Nepřítel,“ odsekala tiše, ale důrazně tři slova.

„Však vím,“ zavrčel Abrog. „Tak dělej, co umíš.“

Mága popošla kupředu a postavila se tak, aby Abrogovi trochu zakryla výhled na tu svůdně roztaženou přikovanou cizinku.

„Rozumíš nám?“ tázala se pomalu a důrazně.

„Jistěže rozumím. Dobrý den přeji,“ usmála se zdvořile Grotsenga a udělala výmluvný pohyb hlavou. „Nesmírně svérázný uvítací rituál, krásná paní. Má krom tradice nějaký hlubší význam...?“

„Ale ovšem, drahá,“ usmála se Yniarka líbezně. „Takový, že se tě nyní budeme ptát na moc věcí. A kdyby tě náhodou napadlo mlčet nebo si vymýšlet, užijeme jako pobídku pravdomluvnosti libovolnou z tamhle těch pomůcek.“ Kývla k černorudě zacákanému dřevěnému stolu s kolekcemi nožů, kleští a dalších děsuplných nástrojů bolesti. „Vypadají ošklivě, vid? Ale pohled do tvé jemné tváře mě ubezpečuje v tom, že se budeš úzkostlivě držet pravdy. Je tak?“

„Je tak,“ souhlasila Kro. Nikdo si nevšiml, jak se z jejích vlasů v týle nenápadně natáhlo tenoučké vlákno a zakotvilo dole na podlaze, která byla tvořena holou skálou. Důstojnice se ihned zaposlouchala do směsice vibrací, které zněly nitrem planety. Pátrala po specifických známkách, a co se děje mimo ni sledovala jen tak okrajově.

„Kdo jsi? Jaké je tvoje postavení ve Věži?!“ vypálil nedočkavě otázku Abrog a popošel, aby mu mága nestála ve výhledu. Ach dobré nebe, ti chlapi, pomyslela si trpce Yniarka, ale už to nechala být.

Jenže otázka zůstala bez odpovědi.

„Hej, děvče, vnímej!“ upozornila ji Yniarka důrazněji.

„Cože? Aha. Jsem Grotsenga, první důstojník Věže. Tedy druhá nejdůležitější osoba,“ sdělila nenuceně. „Kdo ráčíte být vy?“ Maličko mrkla. „Ne že bych vás neznala, ale sluší se počátkem hovoru vzájemně představit, pravda?“

Tady něco neseď, pomyslela si Yniarka. Z rukojmí necítila ani špetku strachu jako z každého, kdo se tu ocitl před ní. Popošla ještě blíže a dotkla se zvědavě prstem její hladké tváře.

KOV!

Na okamžik užasle zadržela dech. Tak dokonalé brnění, které by nejen skvěle kopírovalo celou postavu, ale naprosto věrně přenášelo i mimiku, si nedovedla ani představit. Ti cizáci jsou opravdu velice schopní! Není divu, že se nebojí mučení. Musím se pod to železo nějak dostat. Nebudu to zkoušet naslepo, podívám se přímo do hlavy. Yniarka zesílila soustředění a pokusila se proniknout svým magickým uměním do mysli zajatkyň.

„Výtečně,“ pochválil si mezitím král. „Druhá nejdůležitější! To rád slyším. Určitě by se vládci Věže nelíbilo, kdyby se ti přihodilo něco špatného, vid?“

Bez odpovědi. Kro naslouchala s maximálním soustředěním zvuku Bedengeltu, ale ke svému údivu nevnímala žádné ozvěny, které mají předcházet změně prostoru. Co říkal král, ji moc nezajímalo.

„U sta hromů ptám se tě!“ zařval Abrog. Udělal krok, popadl jedno železo z kotle se žhavým uhlím a zamával oranžově žhoucím koncem zajatkyni před očima.

„Á, optická signalizace!“ usmála se Kro, která zrovna dokončila své naslouchání hlubinám Bedengeltu. „Ne, to by se nikomu ve Věži nelíbilo,“ podala odpověď.

Nabuzený král vůbec nevnímal výraz mágy. Yniarka, která se pokusila podívat rukojmí do hlavy, bezmála zděšeně ucukla. Co to máme před sebou? Tušila jsem od počátku, že je jiná, ale až tak moc?! To není brnění, ona je celá ze železa! A v jejím nitru vycítila cosi... Náhle ji přepadl nával doslova živočišného děsu! Přestože zahlédla jen záblesk síly trilibixia, obsaženého v těle nevinně vyhlížející dívky, mága se úplně otrásla hrůzou. Jakého strašlivého netvora jsem to vytáhla z Věže?!

„Mohu zpátky?“ objevila se ve velínu dva kilometry nad zemí myšlenková otázka první důstojnice. Pro komunikační sféru Věže nebyl problém zabezpečit spojení i do magicky chráněného podzemí.

„Ale jistě!“ usmála se bojová velitelka Zairin, která na chvíli převzala za kamarádku službu. „Mohu si pro ni dojít osobně?“ podívala se na kapitánku a přešla na myšlenkovou komunikaci. „Kro dostala propustku na výlet; tak bych si ho udělala taky. V rámci tréningu. Co?“

„Mám dojem, že Lonk nechce, abychom řešily spory s planetou silou,“ odvětila Cibelka také telepaticky.

„Však rozumím. Neudělám jim tam z toho hradu trosky. Jen bych maličko naznačila, aby těch pokusů konečně zanechali.“

„No právě. Ani to by nebylo dobře. My naopak potřebujeme, aby se s námi pokoušeli nějak soupeřit. Nesmíme je odradit, aby toho nenechali. Budeš se zlobit, když řeknu ne?“

„Jen maličko. Já vím, že máš tu železnačku raději než mě.“

„Mám vás ráda obě stejně,“ ujistila ji Cibelka. „Ale najdi si místo výletu nějaké náhradní řešení, ano?“

„Jak poroučíš. Když jsi mi zadržela malou taškařici dole, tak tě po večeri trošičku zmlátím. Nebo raději před večerí?“ popíchla ji Zairin provokativní myšlenkou.

„To se nebojíš, že tě dám zavřít za porušení subordinace?“ podivila se okázale kapitánka.

Bojová náčelnice už se rozesmála. „Ne, protože nemáš nikoho, kdo by mou pozici mohl nahradit!“

„Mýlíš se, ty náš rozkošný vrahousku, chtěla jsem říci drahousku. V mimoprostoru mám přichystaný tucet takových jako ty. Vlastně takových ne. Sice stejně výkonných, ale mnohem méně drzých!“ prohlásila vesele Cibelka.

„Ty vždycky víš, jak mě přemluvit,“ připustila rozverně Zairin a uzavřela tak rozpravu, která ve skutečnosti proběhla v pár vteřinách. „Dobře, věnujme se práci. Návratový teleport. Zaměřit!“ vyzvala své přístroje, která rozkaz ihned provedly. „Děkuji. Připraveno. Můžeme?“

„Můžeme,“ odpověděla Kro v podzemní kobce. Ani si neuvědomila, že to řekla nahlas.

„Co u všech čertů můžeme?!“ zatřásl Abrog výhrůžně rozžhavenou tyčí. Yniarka ho chytila za loket. Vycítila, že se k něčemu schyluje. „Ustup. No tak, ustup...!“ zašeptala naléhavě a táhla ho dozadu.

„Loučím se. Pěkný zbytek dne,“ řekla Kro. Zvedla pravou ruku, aniž si všimla, že urvala masivní železnou manžetu pout, a nenuceně si pohladila zrcadlově hladké vlasy. Ve tváři Yniarky se v ten moment objevil bolestný výraz – to jak teleport Věže roztrhal její ochrannou sféru a spolehlivě přenesl prvního důstojníka zpět na palubu. Potřeboval na to jen o šest procent energie více než obvykle.

Dole v kobce zavládlo doslova kamenné ticho. Yniarka ostrým gestem zarazila Abrogovy případné otázky. „Dopadlo to dobře. Nic nám neudělala.“

„Neudělala?!“ užasl král nechápavě, ale mága už se teleportovala někam pryč. Tentokrát sama.

„Říkala jsem, že to bude rychlý výlet,“ usmála se Kro ve Věži na kamarádky. „Ale planeta je potichu.“

Kapitánka povytáhla obočí. „Detektory rozmístěné po glóbu také nic neslyší. Ani naše palubní aparatury. To je hodně divné.“ Znovu přepnula linku k turistům. „Chcete nám k tomu něco říci?“

„My vyčkáváme,“ přišla lakonická odpověď. Ti vážně nejsou moc upovídání, pomyslela si kapitánka, ale přijala stanovisko. „Dobře. Preliminárka nám sice zatím vůbec neseďí do výpočtů, ale budeme trpěliví a uvidíme. Mezitím udělám holovizní vstup pro armádní propagaci. Kdo mi pomůže? No tak holky, nehlaste se všechny!“

*

8 – Příprava nového útoku

„Jako bych to neříkal!“ pravil hodně zachmuřeně velehmág Zalendin. „Místo ztráty času jsme měli připravit společnou akci!“

„A říkal?“ neodpustila si pichlavou protiotázku Yniarka. Mágové spolu opět mluvili na dálku, ale po předchozích zkušenostech byla jejich ochota ke spolupráci větší.

Archhmága Xabris ji za to klepla káravou myšlenkou. Neměla náladu na žertíky. Během minulých dní se Věž dvakrát dostala tak blízko, že si mohla poslechnout, co sdělují její špionážní kouzla, zanechaná v nitru Věže. Ale s nulovým výsledkem. Uvnitř se podle nich neodehrávalo vůbec nic zajímavého. Pak si náhodou povšimla trochu divného odlesku u jedné zprávy. Do ohnivého pekla! Poznala, že její kouzla byla odhalena a posílají jen upravené informace. Cizáci jsou nejen mocní, ale i lstiví, uvědomila si s úlekem.

„Nějaký rozumný návrh?!“ řekla nahlas.

Chvilí bylo ticho.

„To jako čekáte na mě?“ zeptala se provokativně Yniarka. Věděla, že má v situaci určitý náskok: jako jediná pronikla obranou Věže! Těšilo ji, když viděla zachmuřené tváře obou mnohem zkušenějších kolegů. „Tak dobře. Rozepnu jejich ochranné bariéry a napálíme do Věže takovou pecku, že z ní zbyde chumel sazí. Kdo je pro? Že by všichni? Zdržel se někdo hlasování?“ skončila komickou pózou.

Nezkušená, namyšlená, ale úspěch má, táhlo velehmágovi Zalendinovi hlavou. Jak se dokázala procpat skrz tu nekonečnou houštinu čím dál menších rozcestí, která obaluje tu prokletou Věž? Buď zjistila něco, co mi uniklo, anebo prostě měla štěstí, které občas provází i naprosté zelenáče. Tak nebo onak, řekla

jedinou možnost, kterou máme. Mrzelo ho to tím víc, neboť takový návrh chtěl vznést sám. Ale drzá Yniarka ho předběhla.

„Anebo Věž necháme na pokoji. Prozatím,“ padl protinávrh od Xabris.

Hrome, to jsem taky chtěl nadhodit! pomyslel si veleřád kysele. Stárneš, brachu, a ostatní tě začínají předbíhat, zkritizoval v duchu sám sebe. Na druhou stranu... kdo si to vymyslí, ten by to měl udělat. Raději ať svou kůži na trh nese v tomto hodně znepokojivém případě někdo jiný...

„Dodnes Věž proměnila iluzi třicet dva objektů,“ pokračovala archmága. „To se zdá hodně, ale k rozloze Bedengeltu je to méně než nic. Tímhle tempem by jí trvalo tisíce let zničit náš svět.“

„Třeba se stále jen rozehřívá a pak pořádně zrychlí,“ ušklíbala se Yniarka. To byl závažný argument.

„Pořád nevíme proč to dělá...“ upozornil Zalendin podmrčeně. „Ale pokaždé ze zóny úderu pomocí strašidelného zvuku vyžene všechny lidi, kteří se tam náhodou vyskytují. To taky něco naznačuje.“

„Ale dělá to bez našeho souhlasu!“ zaškaredila se mladá mága. „Opravdu ti nevadí, že tu máme vetřelce a dělá si co chce?!“

No právě, měl chuť říci veleřád, ale mlčel. Tahle situace zatím nemá žádné východisko, za které bych se chtěl osobně postavit. Tak ať řešení navrhne někdo jiný. Až selže, budu mít navrch.

Zdalo se, že poslední Yniarčin argument zviklal i archmágu.

„Ano. Bez našeho souhlasu,“ přitakala studeně.

„Jsem ochoten vás podpořit,“ zvolil Zalendin velmi diplomatickou odpověď.

„Cože?!“ udělala Yniarka nevěřící obličej. „Nás? Podpořit? Ty se nepostavíš do čela akce, ctihodný kmete?!“

„Řekl jsem!“ zabručel popuzeně.

„Klid. Tvůj nápad. Chceš tomu velet ty?“ tázala se chladně Xabris.

Navzdory úmyslné jízlivosti se Yniarka zarazila. Mladá mága dobře věděla co je v sázce. Ti dva se zdrženlivě straní akce, která možná skončí fiaskem, letělo jí hlavou. Na druhou stranu, nikdo z nich nedosáhl takového úspěchu jako já. Možná bude na čase abych si prosadila v naší trojici lepší než poslední místo! A jaký vhodnější odrazový můstek bych k tomu chtěla?!

„Chci,“ řekla nečekaně tvrdě.

Velemága v duši píchlo. Měl jsem to být já. Ztrácím přední místo. Jsem už moc starý, bezpečí pro mě má větší cenu než úspěch. Jen ztěžka vzdychl a kývl. „Dobře. Ukaž co umíš. Budeme tě sledovat.“

Sledovat? Pche! zračilo se Yinarce v tváři. Nevíte, co s tím!

„Nejen sledovat, ale i plně podporovat,“ změkčila archmága chladný výrok svého kolegy.

„Ano, podporovat,“ kývl Zalendin, aby nevypadal, že je úplně mimo.

„Přijímám. Řeknu si kdy, kde a co. Čekám, že mé pokyny budou beze zbytku a bez prodlení vykonány,“ prohlásila Yniarka hodně sebejistě, aby zakryla stopy pochybností. Jsem mistr v hledání alternativ, ujišťovala se v duchu. Zvládnou to. Zvládnou!

„Jasně,“ hlesl bezbarvě velemág a odpojl se.

„S rozvahou...“ upozornila Xabris svou pravnučku.

„Se nestarej.“ Yniarka také zrušila spojení. Učinila rutinní gesto prsty a přenesla se do sálu, kde král Abrog zrovna rokoval se svými generály. Během teleportu se stihla ještě pomoci jiného, speciálně předem připraveného kouzla převléci do odvážnějšího modelu. Zjevila se provokativně přímo na velkém stole, pokrytém všelijakými svitky.

Generálové mlčky uctivě vstali, když se v jejich kruhu zjevila dáma.

„Působivé jako vždy,“ zavrčel Abrog. „Ale teď zrovna docela rušíš, má drahá mágo...!“

„Usnesením královských mágů jsem velitelka útoku na Věž!“ prohlásila hrdě s pyšnou pózou.

Generálové kolem stolu užasle zahučeli.

„Sláva vrchní velitelce, nejlepší čarodějce na světě!“ vykřikl náhle jeden z mladších generálů, který byl (jako leckterí jiní) do podmanivé mágy tajně zaláskován. Generálové sborem opakovali oslavné provolání a Abrogova tvář se rozjasnila.

Mám nejlepší mágu na světě. A nejkrásnější! Důstojně vstal.

„Seznámíš mě se situací osobně,“ řekl.

„Velmi ráda,“ uklonila se uctivě a přenesla sebe i krále na nové místo. Abrog se ani nepolekal, byl na podobné „únosy“ zvyklý.

Jen se mírně udiveně rozhlédl. „No... my budeme probírat taktiku v ložnici?!“

„Taktika se nezblázní, když počká. V ložnici se obvykle probírá něco dočista jiného!“ prohlásila mága a oči jí divoce zaplály.

I přes svůj ohnivý temperament Yniarka nespouštěla ze zřetele plán. Jen co se nasytila milování, vypařila se přímo z královského saténu do své laboratoře. Stíny pomocníků se velmi uctivě uklonily až do pasu. Vůbec je neudivilo, jak se jejich velitelka ukázala, ostatně, nebylo to poprvé. V duchu brali možnost popást se potajmu pohledem na její krásu jako bonus za svou tvrdou službu, která snadno mohla z minuty na minutu skončit smrtí.

Yniarka to také neřešila. Úsečně vydala příkazy a počala chystat útok. V souladu se svým přístupem chtěla užít léčku skrytou v jiné. Vypustí za Věží zmatečné stíhací kouzlo. Jakmile

Věž zaměří pozornost za sebe, mrští po ní druhé útočné kouzlo z opačné strany. To bude muset být tak silné, jak jen možno. Samosebou nečekala, že by jí prorazila obranu Věže. Ale zásahem vznikne v ochranných polích nepochybně množství maličkých mezer - a po těch bude okamžitě pátrat celá smečka dalších kouzel. Některé z nich dozajista objeví nějakou nehlídanou prasklinku nebo pronikne dočasně oslabenou zónou - a tuto cestu do nitra Věže zafixuje. Aspoň na maličkou chvíli, než o tom stihne vydat hlášení. Pak už záleží jen na mě, uvažovala, jak rychle, přesně a silně skrz ten průlom zaútočím. Tohle by mělo vyjít. Bude muset!

„Nebudte skrbíci, vážení kolegové,“ vyslala provokativní myšlenku, když viděla jak se zásobní krystaly váhavě plní slíbenou magií. Tempo nabíjení se ihned o něco zvýšilo. Připosraženci, pomyslela si pohrdavě. Bojíte se vydat z vlastních zásob, abyste si zachovali schopnost reagovat až se mi to nepovede a přijde odveta! Jenže mně se to povede!

*

9 – Zásah

„Oni si nedají pokoj,“ řekla kapitánka Věže, když jí sledovací systémy upozornily na to co se chystá.

„Sama jsi říkala, že to tak chceme,“ ušklíbla se Zairin. Aniž odložila šálek s vroucím čajkomem, který labužnický popíjela, zlehka vydechla vonící páru a zahloubala se do zpráv. Čidla průzkumu Věže držela všechny důležité objekty planety velmi nenápadně, ale pevně ve svém zorném poli. Velitelka obrany před sebou měla na požádání kompletní údaje o záměrech mágy.

Nebyla sama, kdo Yniarku sledoval.

„Hm. Falešný útok, pak silný úder, a v jeho stínu snaha o prolomení našich bariér s finálním zásahem? Mazaný plán,“ uznala Sjur ve třináctém podlaží.

Klars maličko kývl. „Rád ho budu sledovat, jejich magie je taková... interesantně samorostlá!“

„Promítnete mi aspoň něco? Nebo se zase budu nudit?“ ozvala se Daniraien, v mezičase sledující obrazový přenos z dvanácti dronů, které neúnavně mapovaly svět Bedengeltu.

„Nuda ti nehrozí ani náhodou,“ objal ji Klars kolem ramen. „Opět přijde tvá chvíle. Yniarka užije co největší sílu, takže nebude mít čas všímat si maličností. Mohla by ses chytit jejího signálu a juknout jí do hlavy, jakým způsobem pracuje s nadměrně silnými toky magie?“

Ne každý věděl, že je Dani sice robotka, ale druhem Orksalovka. Přízvisko dostaly tyto zcela speciální entity po svém tvůrci – Sdra Orksalovi z bývalé Homicingy. Co on vyváděl s technikou i biologií, zní jak z říše mýtů a bajek. Jenže právě Daniraien je jasným potvrzením jeho neuvěřitelného mistrovství: umí vyslat svůj software ven ze svého těla, aniž by se musel držet jakékoli hmotné struktury, a přitom si zachová konzistenci

i akceschopnost. Byla jediný robot, který byl touto naprosto nevídanou programovou modifikací vybaven. Zatím jediný, o kterém se to ví.

Daniraeina hladká tvář se úplně rozzářila. „Vážně jí také můžu vlézt do hlavy?!“

„Ano můžeš,“ přitakala s úsměvem Sjur. „Budeme moc zvědaví na tvůj další úlovek!“

„Vidíme totéž co vy?“ zastihla je otázka kapitánky, která jim poslala informace z detekce Věže.

„Zúplna,“ potvrdil Klars.

„To mě těší,“ pochválila své výzvědné systémy Zairin. „A jak moc něžně na něj odpovíme?“ obrátila se s dotazem opět na kapitánku.

„Jak budeme reagovat?“ zeptala se kapitánka orákula. Metoda dotazu na svou vlastní činnost byla vždy považována za značně ošemetnou, ale jak už řečeno, Věžový prediktor byl vychovaný. Jenže výsledek, který kapitánka obdržela, ji samotnou zaskočil.

„Cože? Budeme sestřeleni?!“

Ve velínu na okamžik nastalo hluboké ticho.

„To je hloupost. Nastražím jim do cesty fantómové výhybky. Budou si myslet, že útočí na nás, ale ve skutečnosti jejich síla zamíří pryč, do prázdného prostoru. Než poznají omyl, bude po všem,“ řekla Zairin. „Riziko sestřelení je nulové.“

„Možná.... se něco pokazí,“ otáčela kapitánka holistický model na všechny strany. „Tyhle větve tam ráno ještě nebyly.“

„To je pravda. Čí jsou?“

„Hm. To právě orákulum neví.“

„Neví??“ užasla bojová velitelka. „Jak může orákulum neznat své vlastní myšlenky?!“

„Jak vidno... může,“ připustila kapitánka. „Prediktor je nesčetněvrstvý. Ani on sám nezná své hlubiny. Možná mu situace a množina indicií připomněla něco, co už zažil, tak nás chce varovat. Anebo má prostě tušení bez zdůvodnění. To se také může stát.“

„Dobře, беру na vědomí. Generuji další obranné systémy,“ pustila se Zairin rázně do úkolování mimoprostorového karuselu, přezdívaného někdy LIMIT. „Nedám na mlžné vize. Jestli se něco opravdu zvrtné, chci aby to vrazilo čenichem do naší neprostupné obrany.“ Volné hangáry v dolní části Věže se počaly plnit materializovanými zařízeními určenými k posílení ochrany.

Cibelka chvíli sledovala, jak kolegyně cílevědomě buduje obranu, ale pak jen zdrženlivě zavrtěla hlavou. „Hele, graf se nemění. Věděl, že to uděláš. A stejně ukazuje sestřel.“

„Jen počkej, hloupé orákulum,“ vrčela Zairin, sledující procenta nárůstu. „Stopadesát, dvě stě, tři sta, čtyři sta. Máme čtyřikrát silnější ochranu než doposud. Na celém Bedengeltu není nic, co by nás mohlo ohrozit ani ve snu!“

Najednou umlkla. Obě velitelky napadla stejná věc.

„No u Leptona!“ otočila Cibelka rychle grafem. „Uf. Už jsem se skoro lekla. Ne, hlavní větev je nedotčená. Musí tedy jít o něco jiného. To je fakt zvláštní.“

„Holky, co tu tropíte?“ objevila se ve velínu Grotsenga, které neunikly bojové přípravy její kolegyně.

„Hrajeme si na sestřelení.“

„Čí?“

„Naše.“

„U toho bych fakt nechtěla chybět,“ ušklíbla se Kro kovově.

„Hele a co je tohle?“ poukázala Zairin na tečky, které se objevily zcela mimo hlavní graf. „Za chvíli nám něco vstoupí do situace??“

A pak to náhle vzalo rychlý spád.

„Připraveni?“ tázala se v tutéž chvíli mága Yniarka společníků.

„Lepší už to nebude,“ ujistil ji Zalendin.

To je mi jasné, stařečku, pomyslíla si kousavě mladá čarodějka. „Takže začínáme, teď!“ Vlny magické energie vyrazily ke svému cíli.

„Útok zdola!“ hlásila Zairin od přístrojů. „Už začali!“

Do ochranných bariér zezadu udeřil ostrý hrot útočné magie. Jenže proti čtyřnásobně posílenému potenciálu neměl žádnou šanci.

„Pozor, teď přijde rána zepředu!“ varovala bojová velitelka. Prásk! Mnohem silnější úder dopadl z opačné strany. Věž se nepatrně zachvěla. Zairin se uznale, ale přesto pohrdavě ušklíbla. Magická síla byla Istivě orientována do opačných směrů, aby vyvolala v bariéře pnutí v nečekaném úhlu. Je šikovná, ta Yniarka. Ale stejně nedokáže naši ochranu být jen symbolicky poškodit.

Na plochách přehledových telestěn se počaly míhat letmé symboly. Hejno průzkumných kouzel se třepetalu kolem Věže a hledalo kudy dovnitř.

„Všechny je přesměruji do imaginární Věže,“ podotkla Zairin aby dala najevo že má situaci pod kontrolou, a otevřela fiktivní prasklinu v obranných bariérách. Skoro vzápětí si toho všiml jeden nenechavý magický náboj a vklouzl do ní. Dva další okamžitě za ním.

A je to! Jsem uvnitř! zajásala Yniarka, když tři z její smečky kouzel našly průnik skrz obranu. „Palte všim co máme!“ vykřikla. Pomocníci chvatně převedli veškerou nashromážděnou magii do rozhodujícího výboje, a Yniarka ho obratně nasměrovala do domnělé díry.

„Tentokrát to myslí opravdu vážně,“ podotkla Zairin, když ukazatel přepočtené energie vyskočil na hodnotu osmi set megawattů. „Ale stejně máte smůlu,“ dodala s despektem, když koncentrovaný magický útok beze stopy zmizel ve fiktivním cíli.

Prásk!!

Věž se divoce zatřásla, celý prostor zalehl řvoucím příbojem energií a na panelech se strhla chumelenice výstražných fialových symbolů. Obranné sféry naprosto nečekaně povolily v jiném místě a dolní podlaží dostala drtivý zásah!

„Koupily to motory! Jdeme k zemi!“ vykřikla kapitánka.

„Vím, reaguji!“ zavrčela Kro, která okamžitě pomocí mimoprostorového karuselu nahrazovala zničené systémy novými. „Stabilizace za dvacet!“ Zatím ale Věž začala bezmocně padat vstříc Bedengeltu.

„Zrychli to!“ velela Cibelka. Sama se také přidala k opravám struktury, aby byla přichystána pro nové motory. Ale především vyvolala z mimoprostoru další specialisty na krizové situace, kteří se okamžitě zapojili do kolektivní práce.

„Už vím, co nás dostalo!“ zvolala Zairin. „Útok Mechanicianů!!“

„Udržuj obranu, opětuj palbu!“ velela tvrdě kapitánka.

Jenže bojová náčelnice udělala jen bezmocné gesto. „Není proti komu. Útočníci jsou již zničení!“

„Zastavte odvetu! Nahoře už jsou jen naši spojenci!“ vykřikla S3anka, která se spolu s admirálem právě objevila ve velínu.

„Ty tu teď velíš?!“ poohlédla se ostře Cibelka.

„Palbu stav, stabilizujte Věž, ostatní systémy klid!“ nařídil admirál. Protože zrovna padali, díky relativitě tíha zmizela, takže i Lonk samovolně přešel na levitaci, což Mechanicianka kvitovala pousmáním.

„Rozumím!“ potvrdila kapitánka, zatímco myšlenkami sledovala odpočet vteřin do nárazu na povrch. Věž už měla dost opravených motorů i obnovených rozvodů, aby přinejmenším zpomalila svůj pád. Ale jedno bojové pravidlo nabádá: pokud tě soupeř zasáhl, dělej, že jsi ochromen co nejdéle to půjde - tím získáš čas na lepší protiakci. Třeba soupeře zlákáš k neuváženému pokusu tě dorazit, což ti umožní důraznou odplatu. Věž proto stále bezmocně padala k zemi. Čas zbývajících ke zřícení neúprosně klesal.

„Jo! Padají z oblohy!“ vykřikla nadšeně Yniarka. Chvatně sáhla do rezerv a připravila veškerou záložní sílu. Moc už jí nezbylo. „Ještě mi něco dejte, dorazím je během pádu!“ vyzvala naléhavě mágy.

Jenže Zalendinova odpověď ji úplně ohromila. „Ne. Je to chyba.“

„Jaká chyba?!“ zaječela nechápavě.

„Za tři, dva, jedna, stabilizujeme!“ hlásila mezitím Kro. Nové gravitační motory zabraly a obrovská hmota Věže se okamžitě zastavila zhruba šedesát metrů nad korunami lesa, který zrovna ležel v krajině pod nimi. Pro vnějšího pozorovatele to mohlo vypadat jako když se film, ukazující volný pád tělesa, znenadání zasekne.

„Ale k čertu!“ zaklela dole na planetě Yniarka. „Vidíte?“ vyslala rozzlobený vzkaz společníkům. „To je tím, že jste škudlili na magii! Dát jim ještě jednu ránu, už by ryli nosem v zemi! Můj plán fungoval, ale selhal na nedostatku vaší podpory. Proč jsi mě odmítl, Zalendine?!“

„Podívej se pozorněji, drahá,“ podotkla v tu chvíli ledově Xabris. „Tvůj úder šel zcela mimo ně.“

„Cože?!“ Yniarka zbytky síly zaostříla svůj pohled a pak jí duše zmrzla na kus ledu. Teď už viděla, že celý její útok byl

sveden falešným směrem a zmizel v neznámu, aniž se cíle dotkl! To co považovala za triumf, byl ve skutečnosti naprostý debakl! Zamrazilo ji při představě, že by se vydala z veškeré magie a zůstala by pro případnou odvetu Věže naprosto bezmocná. Ale... Věž se zatím zvolna vracela do své obvyklé výšky, a vůbec nic nepodnikala!

„Stále ani netušíme, na co se to díváme,“ poznamenal Zalendin. V duchu ho těšilo, že chybu mladé mágy poznal dříve než ona sama. Jako výchovná lekce pokory by ti to mohlo stačit, děvenko, pomyslel si kousavě na její adresu.

Tou dobou už se vyjasňovala i atmosféra ve velínu Věže.

Kapitánka ohromeným gestem ukázala na zobrazovač. „Oni na nás stříleli vaši?!“ otočila se k Mechaniciance.

„Mechaniciané, ano. Ale ne naši,“ snažila se omluvit S3anka. „Moc mě to mrzí, ale já zastupuji asi jen pětinu naší populace. Po Konci vesmíru jsme příliš rozprostranění a nejednotní. Manévry vaší Věže přilákaly několik lovců, kteří na vás podnikli bleskový společný útok přesně ve chvíli, kdy útočili mágové z planety. Samozřejmě že máme oblast kolem Bedengeltu pod kontrolou našich sil, a tak jsme útočníky eliminovali okamžitě, jak se tu objevili. Žel až těsně poté, co už stačili vystřelit. Ještě jednou se velice omlouvám, i když za akce jiných Mechanicianů z principu nemohu nést zodpovědnost...“

„Za to ne,“ pronesl chladně admirál. „Nebýt posílených bariér, společný útok tří kosmolodí by Věž dokázal v mžiku téměř zničit! Zajištění okolí byl váš úkol.“

„Proti běžným vlivům, stoprocentně,“ snažila se Lainelle o smírný tón. „Jenže tentokrát jsme proti sobě měli plně srovnatelné soupeře. Byli lepší v tom, že se před námi dokázali skrýt. Ale my zase byli lepší v tom, že jsme je dokázali okamžitě

eliminovat a zabránit tak dalšímu ohrožení. Přesto se ještě potřetí co nejupřímněji omlouvám.“

Kapitánka jen tiše vzdychla. Bylo nesmírně nezvyklé vidět Mechanicianku, členku rasy, která odedávna nesmlouvavě nenáviděla všechny živé bytosti, jak se lidem omlouvá za své částečné selhání.

„V podstatě... celou situaci předpovědělo orákulum,“ přiznala. Sama sobě se divila, že ke S3ance cítí snad něco jako soucit.

Admirál jen tiše zavrčel. Nejen že s takovým argumentem se dalo těžko dohadovat, ale byl na Lainelle trochu ostřejší jen kvůli oficiální nutnosti. Teď uvítal příležitost zmírnit napětí. „Možná bychom příště při jeho čtení mohli být, hm, maličko pečlivější a ve výkladu obezřetnější,“ řekl neutrálním tónem. Přiznal tak i své pochybení: jako koordinátor měl i on prediktor sledovat důkladněji.

„Beru na vědomí,“ sklonila hlavu Cibelka. Chyba svým způsobem padala i na ni.

„Já též,“ pokusila se i bojová náčelnice obětavě vzít kus viny na sebe.

„Vyřešeno,“ kývl admirál, aby dal najevo, že považuje incident za uzavřený. Obrátil se k Mechaniciance a zase odešli z velína, tentokrát oba „normálně“ místo levitace. S3janka tím dávala najevo míru svého studu. „Promiň ten tón, drahá Lainelle,“ řekl hned za dveřmi. „Vše napraveno. Pokračujme ve spolupráci s novou nadějí, že nás drobné potíže nerozdělí, naopak ještě více sblíží.“

„Je mi nevýslovnou ctí přijmout tak vznešené stanovisko,“ provedla uctivou úklonu, „a radostí ho opětovat.“

Když oba řídící činitelé odešli, kapitánka významně poťukala prstem na zobrazovač s holistickým modelem, který náhle

vyhodil zcela nečekanou odbočku, ovšem s překvapivě významným plusovým potenciálem. „Posádko, všímejme si tohoto,“ řekla, a pomyslela si: jestli orákulum reaguje i na ty dva, tak tohle je fakt hodně divné. To vůbec nevypadá na linii nějakého citového románku! Vždyť to naznačuje, že by měl obrovský přesah až kdoví kam do budoucna!

„Smíme zůstat a sledovat?“ ozvali se krizoví technici na vedlejší komunikační lince.

Koneckonců proč ne, pomyslela si kapitánka. Třeba by se ještě mohli hodit. „Povoluji,“ udělila souhlas. „Ale nikam mi nelezte.“

„Mohli jste nám k tomu něco říci, nebo ne?“ vyslala lehce nespokojenou připomínku i k turistům.

Nevzrušená odpověď ji ani moc nepřekvapila. „Připravili jste se včas, tak nebyl důvod.“

Hm. Opravdu nebyl, uznala v duchu Cibelka. Zvládli jsme to sami. No nic, nebude nad tím zbytečně přemítat. Pak si vyvolala grafikony. Než analytické počítače celou situaci zpracují a navrhnou alternativy, vyzískáme z karambolu popularitu.

„Uděláme dramatický dvouminutový šot o tom, co jsme právě zažili!“ vyskočila nadšeně.

„My...? Vždyť jsme už včera vytáhli z karuselu třiadvacet smeček infolovců, kteří tajně létají jak vztekli všude po Bedengeltu, aby jim neunikla ani vteřina z toho, co tu bude. Tak proč ještě my?“ namítla trochu rozladěně Kro.

„Není nad autorskou tvorbu!“ prohlásila kapitánka, udivena jak něco takového někomu nemůže být jasné. „Díky tomu přece osobně vstoupíte do dějin! No tak holky, prosím...“ zaškemrala když viděla statečně skrývané otrávené výrazy ve tvářích společnic.

10 – Předvečer finále

Aniž to velení vědělo, na třináctém podlaží bylo hodně veselo. Daniraien se skutečně v průběhu Yniarčina útoku vymístila ze svého těla, chytila se mocného proudu magické energie a jako předtím u Xabris, nyní vnikla Abrogově čarodějce do hlavy. Páni, to bylo něco!

Každá mysl má svůj jedinečný otisk. Ale Yniarka byla opravdu hodně originální. Aniž by Dani uměla číst genetiku, stejně ihned zaznamenala, že má nepochybně i zčásti dračí původ! Takové spojení zatím nikdo nepotkal! Revoluční informaci ihned zařadila do proudu dat, která letěla nahoru k Věži. Když dokončila základní průzkum, usadila se mimo Yniarčinu pozornost a sledovala, takže mágové ve třináctém měli nádherný přímý přenos z povrchu Bedengeltu.

„Ty nás neposloucháš!“ řekla právě archmága ostřejším tónem na adresu Yniarky, která se snažila nějak obhájit své selhání. „My ti nepředhazujeme tvou chybu. My říkáme, že Věž o našem úmyslu věděla předem! Pochop to konečně!“

Yniarka se zarazila. Zrádce mezi mágy? To snad ne. To by znamenalo boj na život a na smrt, protože zrada se nepromítá.

„Snad si nemyslíte že jsem sama vyžradila Věži svůj plán?!“ vykřikla.

Zalendin unaveně zavrtěl hlavou. „Tak ještě jednou. Oni naše úmysly znali. Už se ti rozsvítilo? Dalo by se tipnout, že se o něco pokusíme příště. Snad by se dalo odhadnout i kdy. Ale aby byli připraveni na tvou trojstupňovou lest? To je naprosto nereálné. Jenže oni připraveni byli.“

„Odposlouchávají nás?“ lekla se zcela neprofesionálně Yniarka.

„Ty snad neudržíš svůj oskrz (osobní skrývací zónu)?!“
bezmála vylétla Xabris. To by bylo trestuhodně školácké opomenutí.

Daniraïen, stále přítomná v její mysli, se maličko zachvěla. Nebylo by dobré, kdyby ji právě teď někdo objevil!

„Já jo! A co vy?!“ napřáhla mladá mága vztekle prst. Oběma starším společníkům se na okamžik zastavil tep, protože pochopili podstatu námitky: kde máme jistotu, že je naše soukromí chráněno dostatečně...?

Nějakou chvíli vládlo temné mlčení, během něhož honem upravovali a posilovali svá skrývací kouzla, aniž tušili, že jsou sledováni z maximální možné blízkosti.

Paráda, paráda, myslela si Daniraïen při čtení Yniarčiných modifikací. Sice jim nerozuměla, ale byla si jista, že si to její přátelé velmi rádi prozkoumají! A hrnula údaje důkladně zabezpečeným datovým kanálem okamžitě do Věžní databáze.

„Nícméně málem šli k zemi,“ ozvala se pak Yniarka.

Xabris kývla. „Ale ne díky nám. Rána přišla z oblohy.“

Zalendin si promnul kořen nosu. „Přesně. Probíhá to, co mě napadlo od počátku: jsme jen diváci v něčem, co nás vysoce přesahuje. Naše chtění či snažení nemá žádný vliv na to, co tu Věž doopravdy provádí. Proto ani neodpovídají na naše útoky. Tohle všechno je možná veliký omyl nebo nepochopení,“ řekl. Vidíte jak je obezřetnost a zdrženlivost lepší než nepromyšlená akce? chtěl dodat, ale mlčel. Věděl že to společnice chápou i bez zdůrazňování.

„Pokusme se znovu o rozhovor,“ nadnesla Xabris.

„Dopadneme jako ty,“ zkřivila rty Yniarka.

„Možná ne. Ukázali jsme, že máme zuby. Zatím neúčinné. Ale čemu dá Věž přednost? Dohodě anebo riziku, že si ty zuby

časem nabrousíme?! I oni určitě raději pracují v klidu, než aby je pořád někdo otravoval. Myšleno tedy my...”

„Já vím, čemu bych na jejich místě dala přednost,“ pronesla mladá mága zlověstně. Ano, to bylo riziko. Nemusí to být čin, ale třeba i pouhé slovo, kterým mohou překročit nějakou hranici a budou zničeni. Každopádně snaha o domluvu je teď lepší než pokus o další útok. A udělat něco je výhodnější, než nedělat nic.

„Pozveme je na schůzku králů?“ navrhl Zalendin.

Xabris kývla. „Nic jiného jsem ani nepředpokládala.“

„Dva hlasy. Takže můj názor je už zbytečný,“ řekla kysele Yniarka.

„Přesto ho vyslov.“

„Hm. Řekněme, že přijmou, i když pochybuji. Ale co kdybychom toho využili a vzali je jako rukojmí anebo se zkusili dostat do Věže za jejich nepřítomnos-“

„-ne!“ vpadli jí oba zkušenější mágové do řeči unisono.

„Ne? Až tak?“ povytáhla Yniarka obočí. Nedořekla, ale jako by to zaznělo: až tak moc se jich bojíte?

Tváře proti ní však mlčely, tak se pokusila přijít na odpověď sama. Nemáme jistotu kolik toho o nás vědí. Takže uděláme-li něco takového, budou na to možná opět připraveni. Nám to nepomůže, a už víckrát se s námi bavit nebudou, v horším případě nás vyhladí, aby konečně měli klid dělat to, proč sem přišli.

Vzhledem k tomu, že úder, mnohem silnější než jejich magie, přišel z oblohy, hrozba bude nejspíše někde nahoře. Dokud o ní něco nezjistíme, bude lepší snažit se s Věží vyjít v dobrém.

„No jasně,“ kývla zasmušile.

„Pokus se dohodu plně dodržet,“ upozornila ji archmága.

„Však říkám, že jasně!“

Její tón Zalendina popudil. „Na rovinu, mladá dámo. Jestli zmerčím, že se chceš byť jen náznakem odklonit od domluvy, seknu tě přes ty tvoje prstíky, až o ně možná přijdeš.“

Yniarka nehnula brvou. „Beru na vědomí, vele mágu, a ty si zase buď jist, že ti tvá slova připomenu, až se ti to bude nejméně hodit.“

„Možná bychom se mohli trochu uklidnit...“ zasáhla Xabris.

„Jsem tak klidná, že pokud bych měla být ještě o něco klidnější, byla bych už mrtvá!“ odsekla.

„Také řešení,“ pronesl šeptem Zalendin. Yniarka na něj upřela div ne vražedný pohled, ale neřekla už ani slovo.

„Kdy?“ snažila se Xabris odvést hovor pryč z výbušné polohy.

„Hned! Čím dřív, tím lépe!“ řekla Atersenská mága napruženě.

„Zítř!“ nařídil vele mág. „V Borsinii.“

„Ó ano prosím. Zítř u vás,“ souhlasila posměšně. Věděla, proč to ctihodný kolega řekl: aby do té doby vychladla. „Aspoň budu mít dost času pořádně vypěstovat svůj vztek!“ dodala schválně.

„Já přednesu pozvánku,“ nabídla se archmága.

„Co mělo být řečeno, bylo,“ řekl rozmrzele Zalendin a odpojit se. Potřeboval na zítřek připravit nejen podmínky pro přenos králů, ale obstarat plno drobných, ale nezbytných záležitostí. Včetně instalace nějakého dozorcího kouzla, které by dokázalo spolehlivě ohlídat tu ztřeštěnou holku, a současně bylo tak nenápadné, aby si ho nevšimla. Jo, kuráž má, pomyslel si. Kéž by se dožila i moudrosti.

Hrome, pomyslela si Yniarka po zrušení přenosu, a mimoděk si přejela dlaní čelo, dnes mě to nějak zmohlo. Za to určitě může ten dědek protivnej! Ani v nejmenším netušila, že ji opouští entita, která po celou rozmluvu sídlila v její hlavě.

„Ahoj, jsem zase tady,“ pohnula se Daniraien poté, co se vrátila do svého robotického těla.

„Jsi úplně zlatá!“ obejmula ji nadšeně Sjur. „Něco tak úžasného jsme ani nečekali! Pojd', rozebereme si to. Klarsi, zajistíš pro ni projekci?“

„Nesmírně rád,“ souhlasil mág, a když kolegyně otevřela získaná data, rozsvítil obrazy ve vzduchu mezi nimi. Turisté měli o večerní pořad postaráno.

*

11 – Čtyři malé věty

Admirál seděl v křesle slavnostního salónku, a mlčel.

Proti němu seděla S3anka Lainelle. Také mlčela.

Přesto jejich mlčení přímo praskalo přetlakem myšlenek.

Lainelle by se správně měla naposledy omluvit za nedostatek ve slíbené ochraně. Ale věděla, že Lonk by z toho nechtěl dělat drama a omluvu by přijal. Takové věci se stávají.

Stejně uvažoval admirál. Snad se nebude chtít zase omlouvat, myslel si. Stejně ví, že bych jí odpustil. Takže by spíš mohla říci něco, jako že přijali poučení a posílili ostrahu prostoru.

Asi bych měla říci, že jsme z chyby vyvodili důsledky a držíme prostor pod důkladnější kontrolou, přemítala Mechanicianka. Ale to je logické, to ani nemusím říkat. Lonk by mi na to jistě řekl, že s tím mlčky počítá a náš zádrhel je tím vyřešen.

Ovšemže je jasné, že ostrahu posílili. Mechaniciané nejsou hloupí, táhlo hlavou admirálovi. Takže je zbytečné to říkat, já bych na to leda mohl pronést ujištění že mezi sebou nemáme žádný rozpor.

Tu se zarazil. Kdyby jednal s jakýmkoli jiným Mechanicianem – což by doteď bylo samosebou zhola nemyslitelné – pokusil by se ze situace nelítostně vytřískat naprosté maximum všeho, co by šlo. Jenže teď k tomu necítil nejmenší chuť.

Trochu bych čekala nějakou uhlazeně nátlakovou licitaci o náhradách, uvažovala Lainelle. Lonk je přece tvrdě kovaný velitel, který ví, co si kdy může dovolit. A já bych souhlasila. Proč tedy mlčí?

S3anka jistě očekává nějaké nároky z mé strany, běželo mezitím hlavou admirálovi. Jenže já žádné nemám. Nejen že tím ukáži schopnost přenést se přes nedorozumění, ale víc než

okamžitého materiálního zisku si cením malé, ale slibné výhody budoucí spolupráce. Vítěz od Bedengeltu zní dobře, ale zakladatel nových lidsko-strojových vztahů od dob jiriona Jerengy Druhého, to zní mnohem lépe.

Nic neříká... dumala Mechanicianka. Nechce se snižovat vyslovením nároků? Už to mám. Ukazuje mi, že se nenechá rozhodit nečekanou nehodou. A nejspíše mu jde o víc. Projevením laskavosti by mohl položit základní kámen k obnovení porozumění mezi našimi druhy. To je velkolepá myšlenka. Dokonce snad srovnatelná s naším současným úkolem. V tom případě bych měla projevit vstřícnost a podpořit ho v tak přelomovém úsilí.

Lonkovy myšlenky běžely po shodné trase. Musí jí to být jasné, řekl si. Žádné moje nároky ve prospěch budoucnosti. A jak ji znám, dozajista mě podpoří. Což je, technicky vzato, od stroje neuvěřitelně vstřícný krok. Měl bych přijít na něco, čím bych její snahu ocenil. Jenže tady žádný hmotný dárek stačit nebude. Tedy nějaké uznání?

S3anka se s ním na vteřinu potkala očima a opět uhnula pohledem. Snad neuvažuje, jak by se mi za výhledovou spolupráci odměnil? napadlo ji. To by byl problém, protože nemám nic, čím bych mohla takový dar dorovnat. Leda že by-

Dost, poručil si Lonk. Konkretizujme to. Když nepromluvím jako první, ona se neodváží. Tak tedy do toho.

„Vstříc lepší budoucnosti,“ pousmál se.

I když byla stroj, její výraz jasně prozradil, že myslela na to samé.

„Společně vstříc lepší budoucnosti,“ odpověděla vážně.

Společně? Víc už to akcentovat nemohla! Krásný přídavek k úkolu, který jsem si předsevzal – totiž přidržet si

Mechanicianku nenápadně pod kontrolou - pomyslel si admirál a podíval se jí přímo do očí. „Mám tě rád, Lainelle.“

Ano, nemýlila jsem se, pomyslela si velmi spokojeně Mechanicianka. Skvělý bonus k záměru, který jsem si vytyčila – udržet se ve výhodném ohnisku Lastakarijské vojenské sféry. Ještě že jsem na tuto eventualitu připravena. „Já tebe též, Lonki,“ zašeptala, a syntetická, aristokraticky bledá pleť její tváře poprvé zrudověla.

Jak jsou některé věci prosté, když se setkají dvě souměřitelné bytosti.

*

12 – Opuštění

Jenže do harmonické atmosféry, která zavládla mezi oběma vysokými činiteli, náhle padl rušivý tón.

„Nerada bych se pletla, ale Mechaniciané chtějí odletět,“ upozornila Zairin všechny na palubě.

To už se hlásil signál velitele strojové flotily. Místo nějaké tváře se objevil jen složitě komponovaný emblém, neboť velitel byl totéž co jiní Mechaniciané – přímo živý kosmický koráb. Stejnou podstatu měla i Lainelle; S3anka ve tvaru člověka byla totiž jen externí jednotka mateřské kosmolodi.

„Příjem!“ potvrdil admirál.

„Došli jsme k závěru, že očekávaná událost nenastane,“ sdělil hlas velitele flotily. „Skládáme oficiální omluvu. Náš předpoklad byl mylný.“

Cože?! Stroje chtějí jen tak zrušit největší operaci, která vznikla ve spolupráci s lidmi?! Admirál nechvátal s odpovědí. Co jestli to celé byla jen mechanicianská lest? Sledováním našich příprav mohli zjistit různé informace, které jim třeba již stačí k nějakému záměru, o němž nám pochopitelně neřekli. Takže už tu nepotřebují dál ztrácet čas.

Ale možná mají pravdu. Vzhledem k tomu, že jsme ani my zatím nezachytili žádný náznak toho, co očekáváme, to nebylo nepravděpodobné.

Lonk si pro jistotu osobně vyvolal holistický model. „Cibetko? Co podle tebe říká naše orákulum?“ vyžádal si konzultaci.

Kapitánka soustředěně zkoumala model předpovědí. „Z mého pohledu se na našich plánech nic nemění,“ odvětila. „Věž sice žádné přípravné náznaky neslyší, ale odbočka, na kterou se asi ptáš, nepochybně patří tomu, co zrovna vidíme: odletu Mechanicianů.“

„Také si myslím,“ poznamenal admirál zamyšleně. Zapnul speciální linku na „proslulé“ třinácté patro. „Váš náhled?“

Tentokrát reakce přišla až po chvíli. Turisté asi byli stejně překvapeni jako velení. Ale jejich stanovisko bylo jasné:

„Nic se nemění.“

No dobře. Otočil se zpět ke komunikačnímu rozhraní.

„Soudíme, že hrozba nezmizela. Pokud můžete setrvat ještě nějaký čas, dozvíme se, kde byla pravda.“

Odpověď přišla tentokrát až po dlouhých šesti sekundách, což pro strojového velitele muselo být nekonečno času k úvahám. Ale byla záporná. „Dovol mi upřesnění, admirále: dosud jsme nezaznamenali ŽÁDNÝ očekávaný náznak výstupu. Navíc VŠECHNY naše prediktory se shodují, že nebezpečí pominulo...“

„Rozumím,“ reagoval Lonk, i když nerozuměl ničemu. Mohla by přípravná činnost, kterou Věž provádí, hrozbu skutečně odklonit? Nebo jsme se dopustili nějakého přehmatu, který mohl nechtěně prozradit náš skutečný záměr na Bedengeltu?

Náčelník sprátené letky Mechanicianů to vzal jako souhlas. „Děkujeme za vstřícnou reakci,“ řekl hlas. „I když se nakonec naše očekávání ukázalo jako liché. Vážíme si ochoty, s jakou jste nám poskytli spolupráci. Vynaložené náklady vám samozřejmě uhradíme bez ptaní tak, jak je vyčíslete. Možná se sejdeme jindy a jinde při skutečné akci. Vynasnažíme se příště být přesnější než tentokrát.“

„Bereme na vědomí. Děkujeme za poskytnutou podporu. Lepton vás prováže v dobrém.“ Lonk Mechaniciany vcelku chápal. S vidinou nezbytnosti (a také určitého recipročního zisku) se soustředili na vzdálenou hrozbu, čímž poněkud oslabili své pozice doma. Když teď podle nich vymizela, logicky chtějí své

koráby co nejrychleji vrátit – stroje totiž neustále bojují i mezi sebou.

„Lepton i s vámi,“ rozloučil se Mechanician a spojení zmizelo.

„Oni vážně odlétají!“ žasla Kro, sledující na přístrojích stopy po teleportech, kterými se Mechaniciané nechávali přenášet pryč do vesmíru. „Teď, těsně před finále?!“

Admirál se tázavě podíval na Lainele.

„Nerozumím,“ řekla jen. „Smím nahlédnout i já?“ Když Lonk kývl, také si vyvolala palubní orákulum, ale vůbec se na něj nedívala. Byla to jen další ze symbolických činností, jimiž udržovala tradiční běh komunikace s prostředím Věže. Ve skutečnosti si prohlížela holistický model v myšlenkách mnohem komplexněji, než by to šlo jen zrakem.

Admirál nerušil. Věnoval se vlastním úvahám, z nichž ho ale opět vytrhla Zairin. „Zaznamenali jsme nativní teleportové přenosy dole. Planetární vládci se sešli v hlavním sídle Borsinie,“ hlásila. „Tak jak jsme to čekali. Shoda s predikcí je skvělá...“

„Tento bod?“ označil admirál jeden fragment holistického grafu.

„Ano,“ potvrdila.

Divné, řekl si Lonk. Orákulum nám zjevně funguje – vědělo, že se planetární vládci sejdou, aby Věži navrhli další jednání. Tak proč stále signalizuje hrozbu navzdory prediktorům Mechanicianským?

„Jsou pryč,“ uzavřela Kro sledování okolního prostoru. Na vysokém orbitu Bedengeltu zůstal jediný kosmolet – originální tělo S3anky.

Někomu by se mohlo zdát trochu lehkovážné, zajišťovat akci, která svou podstatou byla snad nejdůležitější v novodobé historii Lastakarijska, jednou Věží a pouhými deseti doprovodnými kosmokoráby. Jenže krom jiného šlo i o utajení. Velká flotila by

hlavního soupeře mohla varovat, a vůbec nebylo jisté, zda by početní převaha v hlavní očekávané akci něčemu pomohla. Ovšem v důsledku toho se Věž nyní nejspíš ocitla bez primárně plánovaného krytí.

„Nesmírně se omlouvám,“ promluvila opět S3ančina antropomorfní kopie, sedící naproti admirálovi, „ale mé palubní orákulum říká to samé, co prediktory mých společníků, kteří odletěli.“

„Není divné, že Věž vidí situaci úplně jinak?“ podotkl Lonk.

„Velmi divné,“ přitakala uctivě, a usmáli se na sebe. Ovšemže si to nemuseli říkat. Rozhovor vedli pro vlastní potěšení.

„Rozhodnutí, admirále?“ žádala kapitánka.

„Poslední dotaz?“ vyzval osobně Klarse se Sjur.

„Opravdu poslední?“ slyšel admirál pobavenou reakci.

„Poslední před rozhodnutím o odletu,“ upřesnil nevzrušeně.

„Já bych zůstal,“ vyjádřil se Klarsiboremik. „Líbí se mi tu.“

„Sjur...?“

„No přece tu Klarse nenechám samotného. Také bych zůstala,“ přišla odpověď, stejně jako předchozí koncipovaná v lehkovážném tónu.

Budu věřit našim systémům i turistům, řekl si Lonk. Oni mají čuch na věci, které ostatním beznadějně unikají. „Dodržíme plán,“ vydal rozhodnutí.

„Rozumím,“ potvrdila Cibelka. „Volám Sarda.“

Lastakarijci pochopitelně nebyli tak lehkomyšní, aby ochranu Věže svěřili pouze Mechanicianům. Velmi pečlivě skryt, sledoval celou situaci u Bedengeltu jiný Lastakarijský bitevník. Musel se maskovat tak dokonale, aby si ho nevšimli ani Mechaniciané, kteří se sami skrývali před okolním prostorem. Současně musel být tak blízko, aby v případě krizového scénáře mohl nabídnout Věži pomoc. Pro tento delikátní úkol byl vybrán Katrengis, jeden

z nejmocnějších armádních objektů, pod velením tringa (v podstatě generála) Sarda Čtyři.

Jak leckteří vědí, to jméno je doslova legendou: jde o přímého pokračovatele proslulého operačního velitele Sarda, který se kdysi (krom jiného) účastnil bitvy s Makrobexrigany a posléze bojoval proti strašlivé Yioxské vraždící entitě. Jeho čtvrtý následovník se svým předchůdcem v ničem nenechával zahanbit. Patřil mezi elitu armády.

„Slyším, květinko,“ reagoval mírně pobaveně na Cibelčin signál. „Vždycky se něco zkomplikuje, vid’? Od toho tu jsme. Jen si klidně hrajte na svém písečku, my na vás budeme nenápadně dohlížet i dál.“

„Netušíš, jak ráda tě slyším,“ pousmála se kapitánka a její hlas měl vřelý tón, který jindy nebyl slyšet.

„Ó, možná že i tuším. Tak se nenechte vyrušovat, a zdravíme všechny, v první řadě Lonka s Lainele.“

„Díky, vyřizuji,“ ukončila Cibelka hovor a kývla na Kro.

„Pokračuj v akci. Zamiř na útočnou pozici.“

První důstojnice vyznačila vypočtené místo. „Tam.“ Gravitační motory změnilly vektory své práce a Věž poslušně nabrala nový směr.

„Místo Mechanicianů jsem zavolala do služby šest našich korábů. Budou tu co nevidět, takže ve zbývajícím času řešme vládce dole,“ vyzvala kapitánka své spolupracovnice.

„Zmačkat, zahodit!“ navrhla bojová velitelka. „Jen to komplikuj!“

Všichni se rozesmáli. To bylo prosté a rázné řešení. Tím spíš, že orákulum tvrdošíjně naznačovalo, že schůzka nakonec neproběhne.

„Nebudeme se rozptylovat. Už jsme získali všechen čas, který jsme potřebovali. Prostě je ignorujme,“ vyjádřila se velkoryse Grotsenga.

„Souhlas,“ kývla kapitánka.

Dole na planetě se mezitím vládci chystali na druhé kolo jednání s nepřátelskou Věží, aniž tušili, jak se její velení rozhodlo.

„Ještě ne!“ zopakoval už nejméně po páté veleológ Zalendin na netrpělivé poznámky králů. Pořád měl dojem, že všemožné kouzelné pomůcky, které měl přichystány v místě rokování, nejsou dostatečně precizně seřizené.

Stejně ti to neladí, pomyslela si Xabris, sledujíc úkosem kolegu. Odněkud chvilkami slyšela tichoučké, velice vysoké pískání.

„Jestli nestíháš, pomůžu ti,“ nabídla mu jedovatě Yniarka.

„Hleď si svého,“ trhl ramenem zamračeně a myšlenkou o setinku stupně pootočil jeden z artefaktů, skrytých v okolí.

„Nevím jestli to zvládnou správně,“ přiznala se mladá královna Corsika tiše své čarodějce. „Abrog mě nějak pořád sleduje!“

„To neřeš. Chovej se klidně,“ instruovala ji Xabris šeptem. „Do ničeho se zbytečně nepleť a nenech se vyprovokovat. Dokud nepromluvíš, můžeš všechny udržovat v napětí, že víš něco víc než oni.“

Mám si hledět svého? pomyslela si ale v tu chvíli i mága Yniarka. Správná připomínka, budu! Byla totiž ve střehu, a od počátku setkání registrovala pohledy, kterými Abrog stíhal Corsiku. Tak, hochu, to už by stačilo. Nechtěla ho trestat, i když by zasloužil. Jeho vášnivost byla součástí toho, co ji k němu přitahovalo. Ale zasáhnout musela.

Nechala zešedivět jeho myšlenky o Corsice, a k mladé královničce naopak vyslala deprimující sugestivní signál. Účinek se projevil ihned.

„Je mi trochu špatně,“ svěřila se Corsika šeptem Xabris.

„To bude nervozitou. Dej si malý koláček,“ odvětila archmága, ale pak se jí rudě zablesklo před očima, neboť jasně poznala vliv Yniarky! No ovšem! Všimla si Abrogoва zájmu a deklaruje potenciální soupeřku!

„Stačí...!“ zasyčela tichounce archmága na frekvenci, kterou běžní lidé nevnímají, ale Yniarka upozornění postřehla spolehlivě.

„Pff!“ našpulila přezíravě rty, ale zrušila své podvratné působení.

„Ach. Už je mi lépe,“ pousmála se úlevně Corsika.

„To ten koláček,“ pohládila ji letmo Xabris a věnovala Atersenské čarodějce poslední varovný pohled. Jenže vtom slyšela zprávu svých sledovacích kouzel. Věž změnila směr, a nebyl to klam!

„Moment,“ řekla nahlas. „Ono to letí někam jinam.“

Jenže ještě jedna věc se přihodila. Téměř neznatelný pískot, který archmága chvílemi slyšela, náhle změnil rytmus. Xabris se zarazila. Divné, pomyslela si. Věž zahne a pískání se změní? Že by to nebyla ozvěna Zalendinova kouzla?!

Vstala a soustředěně šla po zvuku. Ostatní ji nechápavě sledovali. Nakonec zůstala stát tváří ke zdi pod jedním kamenným sloupem. Od něj to znělo. Chvíli pátrala očima až našla mouchu.

Podala si ji telekineticky do dlaně. Moucha byla skutečná, ale ta maličká tečka na jejím hřbetě... Jasně vnímala, jak se pískot mění v závislosti na pohybu jejích prstů. To byla nesmírně zvláštní magie, podobná tomu, co v sobě měla ta admirálova pobočnice! Náhle se jí v hlavě konkretizovala strašlivá myšlenka: ono je to sledovalo, a tím ultravysokým pískotem podávalo zprávy někam...

Archmága se otočila k ostatním. „Další problém,“ řekla ledově. „Vše, co jsme tu řekli, je vyraženo!“

*

13 – Poslední host na slavnosti

Zatímco Grotsenga zjistila, že mágové na planetě objevili miniaturní očko, kterým byli sledováni, řekla Lainelle: „Přišla jsem na to.“

„Jsem nesmírně zvědavý,“ ujistil ji Mgunbterlonkzantung.

„Podle dohody stabilizují Věž i její vybavení v šestém rozměru. Čili i orákulum. Ale má zařízení před dvěma hodinami vyrovнала poměrně silnou a komplikovanou vlnu...“

„Dělali totéž Mechaniciané na orbitu?“

„Velmi pravděpodobně ne. Tato stabilizace není obvyklá metoda. Však víš: sáhli jsme k ní jen proto, že jsme přímo v akční zóně.“

Admirál chápal rychle. Krom toho, že mimoděk objevili doted zcela neznámou hrozbu, která by mohla ovlivnit Lastakarijské prediktivní modely ve prospěch soupeře, znamenalo to blížící se nebezpečí.

„Připravit k akci!“ vydal rozkaz. Bylo zřejmé, že vícerozměrný impuls nebyl náhodný, takže musel mít svého autora. A jako na zavolanou se daly křivky naslouchacích aparatur do pohybu!

„Máme signaturu!“ zvolala Zairin.

„Ano, máte,“ potvrdili jednomyslně turisté, i když nebyli tázáni. Žádné lepší potvrzení nebylo zapotřebí.

„Rozumím,“ potvrdil Lonk. Rázem bylo vše jasné. Jejich soupeř nejspíše věděl, že se v této oblasti několika jeho předchůdců stalo něco nepěkného, a považoval Mechaniciany za nevhodně zvědavé kolemjdoucí. Proto byl nejprve zticha, aby ztratili zájem; když to nepomohlo, prostě je poslal domů vnuknutím představy, že tady se opravdu nic neděje a ani dít nebude... Takže Mechaniciané nebyli tak skvěle schováni, jak si

mysleli. Zatímco Věž, která se producíruje všem na očích, se úspěšně skryla pod klamnou roli soupeře zdejších mágů.

„Sardo?“ obrátila se Cibelka na druhý bitevník.

„Slyšíme. Hlídáme každý váš krok,“ potvrdil Sardo Čtyři. Aniž o sobě dal bitevník vědět, v tichu a prázdnotě vesmíru se nepozorovaně aktivovaly systémy, které by si svou mocí nikterak nezadaly s možnostmi mýtických božstev. Ačkoli byla jasně nejmocnější složkou mezi všemi zdejšími planetami od samého počátku, možnosti Lastakararmy prodělaly od transgalaktické výpravy další pořádný skok kupředu.

„Tak jdeme na to!“ vyzvala kapitánka spoléčnice.

„No konečně!“ pousmála se Zairin. Roztočila mimoprostorový karusel který počal chrlit do prostor Věže útočné i obranné systémy, speciálně přichystané pro nadcházející střetnutí. Proces vstupu nepřítele již probíhal, takže bylo jedno zda se prozradí koncentrací své síly. Věž se počala jako nějakým kouzlem plnit hnízdy materializované výzbroje, která se pozoruhodným způsobem dekomprimovala, uváděla do pohotovosti a připojovala na rozvody korábu.

„Ne tak rychle...“ mírnila její nadšení Kro. „Přece jen zdroj Věže není až tak moc tvrdý!“

„Vím a počítám s tím. Přihodím i nějakou posilu a rozvody,“ uklidnila ji kamarádka. „Hele, jak se to skvěle propojuje.“

„Jsi prostě mistr boje,“ pousmála se Kro uznale. „Ale tím lépe, protože jsme v tom zatím sami. Naše posily možná dorazí pozdě.“

„Nikoho nepotřebujeme!“ odrkla bojová velitelka. Vyhradila si v provozu karuselu chvilíčku, aby ve dvou poschodích nechala „nakreslit“ několik vědeckých týmů i s jejich roztodivnou výbavou. Přestože šance sledovat nativní prostup entity z jiného vesmíru je naprosto mimořádná událost, přihlásilo se do Věže

jen čtyřicet sedm odborníků. Důvod je prostý: stále existovalo nemalé riziko, že výstup Starodávného bude poslední, co dotyčný vědátor v životě uvidí.

„Dělejte si co chcete, ale nerušte a neopouštějte vyhrazená podlaží!“ doporučila čerstvě materializovaným specialistům.

V síni, kde byli shromážděni vládci planety, vládla mezitím mrazivá atmosféra. Jediný, kdo by mohl mít tu odvalu je sledovat, byla Věž! Mágové rychle přeladili své vnímání, a ke svému úleku odhalili šest dalších výzvědných „much“.

„To je nedůstojné,“ drtil Zalendin mezi zuby. „Koho by u všech čertů napadlo prohlížet každou mouchu?!“

Xabris ke zlosti ale cítila i zahanbení. Cizáci nás znovu přelstili. Jenže vtom slyšela další poplašný signál svých kouzel z Věže. Létaající příbytek nenáviděných cizáků náhle počal prudce zvyšovat svou sílu!

Zalendin se na ni ve stejném okamžiku ostře podíval. Bylo jasné, že jeho vnější ostraha mu hlásí to samé. Možná jsme odhalením jejich vyzvědačů zpečetili své osudy, pomyslela si archmága se záchvěvem strachu. Jenže vzápětí ucítila ještě něco jiného – cosi prapodivného se dělo na Netánské horské planině!

Zamířila tam své dálkové vidění a rozpoznala výrazné ohnisko nějaké hrozby. To co spatřila, bylo hodně děsivé. Z prašné země tam rychle rostl děsný a hustý propletenec tmavých chapadel. Když dosáhl výšky kostelní věže, hrůzu nahánějící příšera strnula. Temnou masou probíhalo slabé chvění. Pak z ní náhle vyrazila tenká, ostře článkovaná tykadla, která se počala křečovitě kroutit, krčit a zase natahovat.

„Co je zas tohle?!“ řekla napjatě.

„Co by: nová hrozba!“ konstatoval temně Zalendin. Mávl rukou a nechal na stěně sálu nakreslit, co svým smyslem viděl. Xabris souhlasně kývla a doladila některé detaily.

„Příšera?!“ zamračil se Abrog. „Tedy něco, co se dá spálit nebo rozsekat?! Pojdme na to! Věž se nám tu roztahovat nebude!“

„Posečkej!“ velela ale Xabris. „To přece nezpůsobuje Věž... je to tak?“ podívala se na velehága.

Ten ztěžka kývl. „Měli jsme tu naši schůzku udělat už včera...“

Mezitím přístroje Věže spolehlivě zaznamenaly události v Netánských plánech. „Máme tu čelní průzkum!“ hlásila Kro nevzrušeně. „Zjevně modernizovali. Tak rychlý nástup jsme nečekali, ale stačíme držet tempo.“

„No fuj,“ nakrčila nosík Cibelka. „Proč oni si vždycky vybírají tak odporný design?“

„Věc vkusu,“ ušklíbla se Zairin. „Jim možná připadáš odpudivá ty!“

Náhle z tykadel vylétly rozeklané blesky, které zamířily vysokými oblouky napříč celou oblohou.

„Super,“ pochválila si Zairin. „Vyladujeme,“ potvrdila. Systémy Věže mapovaly činnost průzkumníka zpod Hladiny a samočinně nastavovaly parametry pro největší účinnost. Díky samostatnosti a přístupovým právům mohly do určité míry využívat karusel, z něhož bleskově a přesně vybíraly modifikující komponenty a naopak do něj vracely ty, které se ukázaly méně užitečné. Mimoprostorový zásobník si teď na zahálku rozhodně stěžovat nemohl.

Vládci na planetě mezitím velmi znepokojeně sledovali obludnou ohnivou kresbu na stěně. „Dobré nebe!“ vyjekla Corsika, když z monstra vyšlehly dlouhé blesky. „Co to znamená?!“

„Kam míří...?“ zavrčela archmága, tak jako její kolegové sledující trasy blesků. A pak jen zadržela dech, protože výboje, oplétající málem celý svět, neomylně dopadly do míst, která Věž v předchozích dnech proměnila v iluzivní kopie!

V tom okamžiku strašlivý třaskavý rachot přiměl krále i mágy skočit k oknům. Jeden z permanentních blesků mířil přímo do nitra Borsinijského královského hradu! Kameny a zdivo stojící mu v cestě, létaly na všechny strany.

„Jsme pod útokem!“ zvolal hlasitě král Borson. „Vyhlášte válku!“

„Zadrž, králi! I když je to hmotné, zbraněmi to neporazíš,“ rozpoznal správně Zalendin. „Tohle je jen výhonek, kterým do našeho světa prorůstá něco mnohem silnějšího a většího.“

„Tak co ten blesk dělá v mém hradu?!“

Velemág se náhle zahleděl do prázdna. „Snaží se ukotvit!“ zašeptal.

„A nejde mu to!“ rozpoznala Xabris. Vyměnili si významné pohledy. Věž evidentně předvídala útok a odstranila místa, kterých se teď pekelná příšera snažila zachytit! Jedno z nich byla shodou okolností právě Borsonova pokladnice. Nebyl to útok! Byla to součást operace!

Zalendin sevřel pěst. „Jak jsme mohli být tak zaslepení! Věž nám tu celou dobu budovala obranu! U všech ďáblů!“ Otočil se na spoléchnice. „Nezůstaneme stranou. Zjistíme, kde má ta pekelná obludnost slabé místo a připojíme se k boji!“

Mezitím na tisíce kilometrů natažené výboje nestabilně poblíkávaly a hledaly, kde najít očekávanou oporu. Moc to ale nešlo.

„Smůla, co?“ komentovala mírně posměšně Kro snahu ďábelského čelního průzkumníka, který se skutečně pokoušel ukotvit na glóbu. Jako všichni na palubě věděla, že toto děsivé

monstrum je pouhý předvoj. Naše propočty byly přesné, pomyslela si. Našli a neutralizovali jsme všech 33 citlivých bodů Bedengeltu. Než si netvor poradí s nečekanou překážkou, stačíme prozkoumat jeho metody a doladit zbraně.

„Ale ne,“ komentovala Zairin, když si detekce všimla mágů. „Oni se do toho chtějí montovat!“

„Kro, vyřeš to. Užij zástupce,“ vydala Cibelka příkaz.

„Jasně,“ hlesla Xarťanka kovově. „Půjč mi to na okamžik!“ požádala Zairin. Ujala se řízení rematerializačního rozhraní, bleskově nechala natočit mimoprostorový karusel a vyňala z něj jednoho výsadkáře. Ten se vzápětí „nakreslil“ v doku B15. „Dík,“ vrátila řízení kamarádce.

„Prosímtě, obleč ho,“ dodala ještě kapitánka. Nebyla to zbytečná poznámka – soudobí Lastakarijští výsadkáři nebývali obvykle zcela hmotní. Duchovitý vzhled výkonu jejich úkolů nevadil, spíš naopak. Ale teď by mohl příchod takového zjevu mezi mágy vyvolat úlek, který by jeho poslání rozhodně neprospěl.

„Vím, nejsem včerejší,“ zavrňela Kro. Výsledná podoba specialisty v doku se konkretizovala do lidského vzhledu, pokryla se kůží a dokonce i oděvem. Pro momentální úkol důstojnice vyvolala cíleně vybranou osobu. Úryvek očekávaných událostí v holistickém grafu totiž jasně naznačoval, že ji v blízké budoucnosti úspěšně použije ještě i podruhé.

„Zdravím všechny na palubě, a už to čtu!“ hlásil zvolený výsadkář, který spolu se svou materializací obdržel rovnou do mysli i přesný popis práce. „Hm! Nic víc?!“

„Zatím stačí,“ ubezpečila ho Kro. „A Ďaserku, prosím tě: já vím, že vy Malboháni máte pekelně skvělé bojové skóre, ale přesto: žádné osobní iniciativy.“

„Rozumím. Když vy mě ale voláte jen zřídka, tak se nediv že si to pak chci užít,“ snažil se zapůsobit na velitelku.

„Nevyčítej nám to. Sám víš, že voláme toho, kdo je zrovna třeba. Někdy kuchaře, někdy bojovníka. Ale rozsah tvé akce se dost možná v příštím výsadbku radikálně změní. Takže dolů s tebou!“ velela důstojnice a nechala ho přenést teleportem na planetu.

Pošlete mi sem všechno, vyzval mezitím Zalendin na dálku své pomocníky. Vzápětí vnímal, jak se jeho ozdoby plní magickou silou. I Xabris s Yinarkou koncentrovaly své schopnosti. Tento nepřítel bude tvrdý soupeř!

Vtom se v sále lehce zablesklo a přímo mezi vládci se objevil neznámý člověk.

„Hrome!“ vyjekla Yniarka a instinktivně vrhla proti vetřelci magický úder. Jenže síla útoku zapadla do tajemné postavy jak kámen do hlubiny, aniž se cokoli stalo.

„Nezkoušejte na mě útočit prosím,“ řekl nečekaný návštěvník zcela srozumitelně klidným, přesto ale autoritativním hlasem.

Díky tomu už ostatní zadrželi zkratové reakce, jen upírali na nečekaného návštěvníka podezíravé pohledy. Obzvlášť pak Corsika, ale její pohled byl spíše zvědavý a ohromený. Kdo to je, že tak suverénně odolal prudkému útoku Atersenské mágy? letělo jí hlavou. Kde se vzal? To není nikdo ze známých království! Mít někoho takového po boku, rázem by to vyřešilo mnoho potíží, které mě doma pořád čekají – včetně mého budoucího osudu!

„Kdo jsi a co chceš?!“ dal konečně velelám silným hlasem výzvu.

„Jsem výsadbkář Věže, mé jméno je nedůležité. Zato přináším dvě varování: nezapojujte se do probíhajícího konfliktu. A můžete-li, vyvedte co nejvíc lidí z jejich obydlí ven, aspoň na

dobu jednoho dne. Předem děkuji, že určitě dáte přednost spolupráci a rozumu před nedomluvenými intervencemi do naší probíhající operace.“ Jeho zrak, klouzající po shromážděných, se náhle zastavil a tváří mu na okamžik probleskl výraz nečekaného zájmu. Ale ihned se ovládl. „Toť... vše. Prosím neznepokojte se, zase odejdu.“

Hlas dozněl a postava mžiknutím oka zmizela, nechávajíc Corsiku s marně otevřenými ústy, protože nestačila říci ani slovo.

Yniarčiny oči divoce žhnuly. Tak jako kolegové měla k dispozici obrovský magický potenciál a připadala si s ním neporazitelná. „To se necháme zastrašit?!“ vycenila zoubky.

„Ne. Moudře a svobodně se rozhodneme držet stranou,“ ujistila ji Xabris důrazně. „Zavři pusu, drahá, a uklidni se,“ upozornila potichoučku Cegironskou královnu, protože postřehla její ohromení. Chudinka Corsika byla po výměně pohledů s výsadkářem Věže stoprocentním ztělesněním rčení o lásce na první pohled. Cit, silný jako tsunami, ji ve vteřině zcela pohltil.

Špatné načasování, pomyslela si Xabris. Zrovna když by se měla co nejlépe soustředit! „Je to jen nějaký voják z Věže,“ podotkla archmága a lehkým sugestivním vlivem zmírnila královnino rozrušení.

„Ach ano, ovšem,“ vydechla Corsika s nevýslovným zklamáním.

„Když nic nezkusím, tak se nic nenaučím!“ vykřikla mezitím mladá mága jako odpověď na Zalendinovo prohlášení.

„Je hloupost učit se akorát jak rychle zemřít! Ty snad nevidíš, jak obrovské magické kořeny ta zrůda má?!“ usadil ji veleológ. Pak udělal uklidňující gesto. „Užijme část síly k posílení ochranné bariéry kolem nás a králů. Ten takzvaný výsadkář skrz ni prošel hrozivě snadno. Jistota je jistota.“

„A ti lidé?“ podotkla rezervovaně.

Zalendin pokrčil rameny. Sám také nechápal, proč záhadný návštěvník vznesl tak divný požadavek. „Z míst pro ukotvení Věž také vyháněla lidi. Možná se ten fenomén lavinově rozšíří...? Ale když jsme se rozhodli spolupracovat, dodržme to!“ řekl zamračeně a spojil se myšlenkami se svými spolupracovníky. „Žeňte lidi z domů na volná místa, a držte je venku. Neptejte se, konejte, a předejte úkol co nejrychleji všem ostatním!“

„Pořád nic nechápu!“ pípla Corsika čarodějce do ucha.

„Nejsi sama,“ uklidnila ji Xabris. „Prostě se jen dívej. Tak jako my.“

*

14 – Boj jak se patří

Na Věži zatím běžely přípravy plným tempem.

„Posilují kolem sebe obrannou sféru,“ kývla Kro spokojeně.

„Pochopili, že se mají držet stranou.“

„Rozumím. Jak jde mapování?“ zjišťovala kapitánka.

„Ne jak bych chtěla,“ vrčela nespokojeně Zairin ze stanoviště obrany a útoku. „Parametry jsou celé rozházené. Jako kdyby ten zplozenec pekla nevěděl, co dělat. Přibližme se ještě trochu víc, třeba to nakonec zaměříme!“

„Odstranili jsme všechny záchytné body až na jeden, z něhož vylezl. To by zmátlo každého,“ nadhodila Cibelka.

„Snad. Ale že by až tak?!“ vrtěla Zairin hlavou. „On nic nebuduje. Chaoticky kolem sebe háže kotvy, a mnohé z nich nemají ani hroty, aby se v našem světě udržely! No, co je!?“ reagovala mírně nevrle na naléhavý signál z vědecké sekce.

„On to buduje multiparalelně!“ zněl telepatický vzkaz jednoho z vědců, kteří usilovně žhavili své přístroje o několik poschodí níže. Odborníci našli v počínání děsného předjezdce schéma a hned ho poslali do velína.

„Skoro jsem se už začala bát, že to nepochopí,“ poznamenala ve stejnou chvíli ve třináctém podlaží Sjurbepani ke svému kolegovi.

„Neboj. Jsou skvělí,“ pochválil Věž i její posádku Klarsiboremik, a dál pozorně sledovali velmi zajímavou událost. I pro ně to bylo nesmírně poučné, protože byli přímými svědky prolínání dvou světů. Při tom vnímali plno věcí, které jim napovídaly nové, dosud jen tušené možnosti.

„Paralelně? Jo aha!“ Přece jen jste k něčemu, pomyslela si Zairin a okamžitě předala informace analytickým obvodům Věže, aby provedly potřebné modifikace. Pokud bychom počínání

příšery symbolicky přirovnali ke kresbě obrázku, autor by ho tečkoval náhodně ale cílevědomě naráz po celé ploše.

„Další modernizace pod Hladinou,“ zamumlala Cibelka. „Snad nás nepřekvapí něčím, co bychom nezvládli. Dobře, leťte ještě blíž!“

Blesky, chaoticky šlehající nad kontinenty, se náhle v několika okamžicích ustálily. Zachycení bylo dokončeno!

„Bez obav. Hele, Zairin, už jsem si vzal správnou zbraň, mám koroboty a za minutku budu mít i dost silný konvertor pro energii z Věže. Takže jsem připraven na to vlítnout, jen co mi dáš povel!“ hlásil soustředěně Ďaserk z výsadkové sekce.

„Kdepak. Zatím se jen dívej,“ zchladila ho důstojnice.

„Můžeš mi to zopakovat?!“ užasl.

„Rozumím že jsi připraven, ale zatím žádná akce!“

„Tak to pěkně děkuju. A... hm... můžu poslat jednu separátní ochrannou sféru dolů na planetu?“ navrhl náhle.

„Proč?“

„No... nerad bych aby se tam - čistě náhodou samozřejmě - něco poškodilo...“ vysvětlil mlhavě.

Bojová velitelka nevyzvíдалa, podívala se rovnou na orákulum, a zlehka se zasmála. „Ďaserku, jsi průhledný jak sklo. Dobře, vyhradím tři setiny procenta kapacity zdroje pro tvé soukromé aktivity. Stačí?“

„Čtyři?“ pokusil se usmlouvat.

„Ne. Buď rád žeš nedostal dvě,“ zarazila jeho liciaci Zairin. „A už neruš. To co vidíš ještě není náš výsledný cíl.“ Přerušila hovor s bojovníkem a věnovala se jiným záležitostem. „Ještě trošku. Ještě trošičku!“ pobízela svoje válečné stroje, které horečně dokončovaly modifikace podle posledních zpráv detektorů.

„Zalendine!“ zvolala v ten moment archmága bezmála vylekaně, protože ucítila, jak jejich ochranné pole překryla jiná, mnohem silnější obrana.

„Já vím, já vím!“ odvrkl veleřád a jeho hlas poprvé zněl vyloženě nervózně. „Ne!“ vykřikl náhle, protože Yniaraka vnímala to samé a teď se hotovila zkusit úderem rozbít neznámou clonu.

„Zavřeli nás! Což to tak necháš?!“ zaječela mága.

„Nechám! A ty rovněž!“ vykřikl hlasem, do kterého vložil velkou porci sugestivního akcentu. Může to být vězení, ale i ochrana. Těžko soudit!

„Ech...“ zvadla Yniarka. „No, jak myslíš...“ Náhle se otrásla, když poznala, co s ní veleřád udělal. „Neopovažuj se o něco takového podruhé!“ zasyčela vztekle, ale od útoku upustila.

„Je tady!“ zvolala mezitím kapitánka Věže. Systémy vydaly finální varování. Část povrchu Cegironských hor se náhle stala Hladinou prostoru, a z ní se počalo vysouvat cosi monstrózního. Rafičky seismometrů v širokém okruhu se divoce roztančily, indikátory magie vykvikly a zasekly se v nejvyšších polohách, zatímco údaje měřičů zakřivení prostoru rovnou vylétly ze všech očekávaných rozsahů. Gigantický impuls dokonce škulil i osou rotace celého glóbu! Spolu s kataklyzmatickou seizmikou se v „klasickém“ časoprostoru objevil Starodávňý!

„Jaaaau!“ zaznělo unisono ve třináctém. Oba mágové měli pocit, že se jim rozlétne hlava. Takový impuls nečekali ani oni. Daniraien se mžikem oka proměnila ve vypnutého robota – vyskočila vědomím ze svého těla a pokusila se společníkům napomoci normalizovat myšlení. Pomohlo to, šok odezněl a mohli se dál věnovat práci.

»Nepřehnali jsme to s naší sebejistotou...?« vyslal Klarsiboremik znepokojenou myšlenku. Teprve tváří v tvář

Starodávnému naplno pocítil, jak velké sousto si chtějí ukousnout.

»Možná ano,« reagovala chladně Sjurbepani. »Ale je pozdě vycouvat. Třeba to nedopadne moc jásavě, ale to nevadí. Jediné, co by mi Tisuni neodpustila, by bylo teď utéci.«

»Kdo mluvil o utíkání?“ opáčil stejně rozhodně. »Měl jsem na mysli jen to, že sebou budeme možná muset o to víc hodit.«

Sjur neodpověděla, jen se na něj usmála způsobem, který dobře znají spolubojovníci, kteří bok po boku hledí vstříc smrti.

V poradní síni dole na planetě v tutéž chvíli veleřád Zalendin mimoděk reflexivně trhl rukou, jak chtěl kolem sebe udělat ještě další obranné bariéry. Vstup Starodávného sice vnímal úplně jinak než detektory Věže, ale to, že se jedná o sílu schopnou rozkotat celý Bedengelt, pochopil úplně přesně.

Když mu hlavou projelo ostré bodnutí, jen na okamžik zavřel oči, zatímco archmága se náznakem chytila dlaní za hlavu.

„Proklatě!“ vyjekla Yniarka a celá se skrčila. To byl bolestivý impuls. Ačkoli byli daleko, i bedengeltské mágy dostihla ozvěna starodávne magie. Nebyla strašná jen svou silou, ale hlavně zdrojem.

Zalendin mezitím čekal na reakci zkušené Xabris. Ale poprvé co ji znal, v jejím pohledu četl zděšení. V jediném úderu srdce poznal, že proti něčemu tak pekelnému jsou zcela bezmocní.

„Hele lidi...“ vydechla mimoděk Yniarka, tak jako druzí dva mágové vnímající nezadržitelnou zkázu. „Má někdo nějaký nápad co s tímhle? JAKÝKOLI nápad?!“

Osudové mlčení Zalendina i Xabris bylo jasnou odpovědí. Aniž by to bylo přehnané, mágové se najednou cítili jako tři malé děti, sedící na kolejkách tváří tvář řítícímu se rychlíku...

Také Věž, zasažená vlivy materializace Starodávného, se mohutně roztrásla, vnitřními prostory duněly v třaskavých vlnách

zvuky deformovaných struktur, a panely zfiarověly díky záplavě varovných hlášení.

„Johó, pěkná pecka!“ zvolala div ne nadšeně Grotsenga. V jejím Xarťanském pohledu nebylo místo pro obavy. Ať se dělo cokoli, byla to příležitost pro skvělou zábavu.

„Stabilizovat! Obnovit! Beru si energii!“ velela Cibelka a okamžitě se ujala dozoru nad částí oprav. Mimoprostorový karusel naštěstí zůstal funkční. Nebyla to náhoda - jako nejdůležitější zařízení byl nejvíce chráněnou a zálohovanou součástí Věže. Teď nabral zběsilé obrátky a maximální rychlostí sbíral zničené či poškozené stroje, a místo nich chrlil náhradní zařízení a díly. Z izolací na jeho přívodních kabelech se počalo kouřit – tok energie přesáhl všechny předpokládané meze.

„Spálíme to!“ podotkla varovně Zairin.

„Tak ať!“ opáčila tvrdě Cibelka. Teď šlo o všechno! Buď Věž odolá, nebo Starodávného nezastaví! V duchu ale bedlivě sledovala graf přípustného překročení maximální kapacity. Nechtěla karusel zničit – jen mu nasadila stav v letectví zvaný forsáž.

„Klid, jsme v akci!“ hlásili ale oba krizoví technici, usilovně pracující i s početnými týmy robotů a mechanů na zařízeních Věže. „Udržíme to v chodu nejméně 27 vteřin!“

„Cibetko...?“ slyšela Lonkův opatrný myšlenkový signál. „V třetím a sedmém jsou požáry...“

„Vím a děláme na tom,“ uklidnila ho, i když se sama necítila tak moc sebejistě. Ozvěna materializace Starodávného poničila Věž víc, než se očekávalo. Museli jsme blíž epicentru než bylo v plánu, pomyslela si. Dobře že jsem si techniky nechala na palubě.

„Jasně. Můžeme se S3ankou pomoci?“

„Ano. Nerušit!“

„Zpropadení teoretici!“ zaláteleřila mezitím Zairin, když viděla smršť poplašných hlášení, a přepnula se na okamžik do vědeckých okruhů. „To byla nějaká zpětná vlna, ne? Vy jste netušili, že to houpne do mínusu?!“

„Netušili,“ musel přiznat šéf výzkumných týmů.

„No už se stalo. Jste v pořádku?“

„Přežili jsme. Nahradíš nám zničené aparatury?“

„Až obnovíme naše!“ slíbila stroze.

„A nějakého doktora, jo...?“

„Jasně!“ kývla rázně a odpojila se. Typičtí vědátoři! Nejprve pečují o ty svoje mašinky, a teprve pak si vzpomenu na lékařskou pomoc pro sebe.

„Pořádná rána, opravdu,“ konstatovala uznale Cibelka, tak jako ostatní velení uprostřed horečné práce. „Přišel ještě rychleji než byly nejvyšší odhady. Zničilo nám to plno systémů, a jak se dalo čekat, ostatní nám maličko blázní. Ale rozdýcháme to. Normalizujeme se!“

V mysli neustále sledovala schéma celé Věže a v případě potřeby naznačovala, kam je nutno dříve napřít úsilí. Jenže vtom zaznamenala signál, který dosud neviděla. Jako by se v turistickém poschodí náhle rozzářilo malé slunce! Detektory magie Věže, které měly být správně na nule, vylétly proti všem plánům do nevídaných hodnot!

„Co vy to tam tropíte?“ upozornila turisty.

»Co je třeba,« slyšela přímo v hlavě. Klars nehodlal ztrácet čas aktivací komunikační linky a odpověděl rovnou pomocí magie.

„Trochu přesněji bych prosila!“

»Řešíme to, na co nemáte nástroje!« přišla obratem znatelně napjatá reakce. Byla to pravda. Vstup Starodávného do zdejšího prostoru provázelo plno vedlejších jevů. Jedním z nich byly i poruchy, v magickém teleportovém slangu zvané „květák“. Ony

tak nějak vlastně v zárodku i vypadaly, a oba mágové se s nimi poprvé setkali o něco dříve, na palubě transgalaktického korábu Oigirs. Tehdy se ještě mohli domnívat, že jde o důsledky malých nepřesností při teleportu. Byla to v podstatě pravda, ale maličko jiná.

Nativní teleport, tedy prováděný sice složitým, avšak celkem nepřesným zařízením zvaným lidský mozek, dokázal být nesmírně účinný, avšak trpěl celou plejádou nedokonalostí, k nimž naopak při užití strojového teleportu nedocházelo. A takzvané „kvěťáky“ byly ve skutečnosti parazitní entity, které samy neměly sílu či schopnost prolámat se do zdejšího vesmíru, tak k tomu užívaly kdejakou díru, která se jim naskytla. Buď rozpojení reality při teleportu, nebo jako nyní přímo vstup Starodávného. Dá se říci, že to byli obyčejní transprostoroví paraziti.

Patřili skutečně k nejnižší třídě mimoprostorové „ZOO“. Většina se jich vynořila v tomto světě naprosto nefunkčních, takže sami od sebe po nějaké chvíli zanikli. Jenže jich mohlo být hodně a bylo těžké rozpoznat ty aktivní od již neaktivních. Paraziti dobře věděli o své zranitelnosti, proto se okamžitě po vstupu do zdejšího vesmíru snažili někam skrýt a na někoho napojit. Nebyli tak přímočaře globální hrozbou jako samotný Starodávný; nebyli ani nepřehlédnutelní jako Murzuzu. Představovali však doslova hororovou hrozbu na úrovni lokální. Dokázali „posednout“ nejen zařízení ale samosebou i tvory, kteří pak vykazovali nejrůznější „dábelské“ příznaky i chování.

Díky tomu se náhle třinácté patro, dosud spíše pohodové turistické apartmá, proměnilo v ohnisko drsného střetu. Parazitní entity chtěly zaplavit Bedengelt a proměnit ho v peklo plné přízraků! Oba mágové se s nimi okamžitě pustili do boje.

V této fázi nebyli sice transprostoroví paraziti nijak příliš nebezpeční, zato nesmírně kluzcí, přitulní a přizpůsobiví. Nejen že se co nejrychleji snažili opanovat každého, kdo byl v dosahu, ale proti každému úderu, který by je okamžitě nezabil, si rychle budovali odolnost. Klars jasně chápal, proč ho před tímto fenoménem kdysi Sjur tak důrazně varovala. I pouhá myšlenka mohla být brána jako útok, a vyvolat u parazitů bleskovou mutaci s velmi negativními důsledky. Navíc, pokud by bojující mág byt na okamžik polevil v pozornosti, mohl se cílem „posednutí“ stát i on sám.

Ale Klars i Sjur byli dnes na bleskurychlé střetnutí důkladně připraveni. Nepustili se do bezhlavého ničení parazitů z cizího prostoru. V té malé chvílce, než se „květáky“ stihly adaptovat na zdejší prostředí, si vybudovali množství magických samonaváděcích pomocných zbraní, které okamžitě zahájily masívní činnost.

„U sta hromů!“ ujelo Xabris, když ucítila ozvěny divoké magické bitvy, která se rozhořela kolem místa vstupu Starodávného. Mágové se rychle snažili zorientovat v nové situaci, a svým smyslem viděli desítky, možná stovky děsivých přízraků, které se zběsile snažily proniknout do Bedengeltu a někde se uchytit nebo skrýt. Jenže magická palba Věže jim nedala ani nejmenší šanci.

„Co všechno o nich ještě nevíme...?“ vydechl jen šokovaný Zalendin. Podle zdrcujícího mnohačetného úderu, který vnímal, ve Věži musel být buďto magický bůh, anebo naopak celá armáda bojových mágů!

Viděl Xabrisin pohled a nemusel ani přikyvovat. Raději se do toho neplést ani náznakem!

Ale situace již nebyla tak kritická. Ohniska fyzických požárů již byla uhašena. Z Věže se valila mračna dýmu, jak klimatizace

čistila prostory od zplodin ohně. Obslužné jednotky, vyvolané z mimoprostoru karuselem, fungovaly rychle a spolehlivě. Výkyvy zvolna slábly, hrozivé skřípění konstrukcí ustalo. Nová zařízení se bleskově zapojovala do práce a Věž se rychle uzdravovala. Už byl čas i obnovit poničené aparatury vědců. Sledování a výzkum se opět rozběhl naplno.

Zvolna se dařilo zvládat i chaos, který postihl všechny obvody, jež neztratily funkčnost. Jako by se skvěle vyladěný systém náhle zcela nesmyslně rozhádal sám se sebou! Synchronizace dat vážly, odpovědi komponent nebyly rozpoznatelné a organizační schéma Věže se na chvíli rozpadlo do několika nespolutracujících enkláv.

Všichni věděli, oč se jedná. Materializace Starodávného vyvolala i silnou animační vlnu, která dokázala z inteligentních strojů udělat svébytné organismy. Jedině díky tomu, že Věž neměla své „já“, dokázali ji velitelé udržet pod kontrolou. V opačném případě by se náhle ocitli uvnitř věci, která by nabyla vědomí s nepředvídatelnými následky. Muset se dohadovat se zmateným korábem, jenž právě získal osobnost, není uprostřed bitvy vůbec dobrý scénář.

„Obnoveno. Šikovná Věž. Ostatně, jsme prvosledový nárazník,“ shrnula to Cibelka. „Na nás se právě ty slavné teorie ověřují v praxi. Příště budeme zase chytřejší. Vám děkuji za reanimace,“ ohodnotila příspěvek obou krizových techniků, a přepnula spojení. „Turisté?“

»Máme hotovo,« zněla poněkud unavená, ale navýsost spokojená odpověď Sjurbepani. »Chválíme vás, že jste se do toho nemontovali. Museli jsme to místy vyhlazovat hromadně, nebyl čas koukat, kdo je přítel a kdo nepřítel.«

„Také velké díky. Později mi o tom musíte říci víc,“ řekla smířlivě.

»Řekneme. Teď se věnujte svému úkolu.«

„To děláme pořád.“ Znovu přepnula linku. „Daserku, posílám ti další tři setiny. Rozšiř tu svou ochrannou sféru na celý hrad a udržuj ji i nadále. Bedengelt zažije slušné zemětřesení, tak ať nám to vládce rovnou nepohřbí v troskách,“ dodala na adresu výsadkáře, který se také aktivně účastnil zvládání mimořádné situace.

Pak měla konečně čas podívat se v optickém spektru, jak Starodávny vypadá. Jako masitý, částečně technicky segmentovaný, chlupatý a ježatý modročerný červ. No, trochu větší červ, tak patnáct kilometrů. V něčem, co mohla být tlama, si generoval další a další řady tesáků, jedny strašnější než druhé. Celý zjev dával jasně najevo, jak zničujícím stvoření chtějí čelit. Žádná živá hmota by se v takové velikosti neudržela. A Starodávny se přitom stále zvětšoval.

Ve vědeckých podlažích Věže vládla čirá euforie. Být bezprostředními svědky něčeho takového!

Ne každý ale jejich nadšení sdílel. „Řeknu vám, žádná teorie nedokáže vystihnout, jak je ve skutečnosti hnusný!“ ohrnula znovu kapitánka znechuceně rty na adresu vetřelce z jiného vesmíru.

„To je díky nevhodně zvolenému úhlu pohledu. V holistice je překrásný,“ nesouhlasila bojová velitelka a zlehka popotáhla nosíkem. „Až je mi líto útočit na takovou nádheru! Nemohli bychom se s ním nějak sbratřit? Docela s chutí bych ho olízla!“

„Zairin?!“ ohlédla se kapitánka po důstojnici znepokojeně. Co když impuls, který zmátl prediktory a systémy, poškodil něco i v transtypovém mozku bojové náčelnice?!

„U Leptona, kecám!“ rozesmála se velitelka. „Ale trošičku ne,“ dodala sama pro sebe tak, aby ji nikdo neslyšel. Díky své extravagantní rase viděla věci maličko jinak. Kdo ví; možná její

válečné mistrovství právě zvažovalo ideální variantu, jak si z nepřítele udělat naopak spojence...

„Energie už máme dost, ale zbraně budou potřebovat ještě půl minuty!“ uzavřela věcně, aby rozptýlila pochyby, které kolem sebe vycítila.

„Budeme ji mít,“ řekla Cibelka. „Ale raději ne víc! Zatím od něj nepřišel žádný cílený útok. Určitě doteď nepochopil, že jsme jeho soupeř. Ale moc to neprotahujme! Sice posilujeme, ale on mnohem rychleji, tak abychom ho stihly lapit!“

Apokalyptický děs v horách mezitím nabýval na intenzitě.

„Tohle nezvládneme!“ řekla v královském zasedání s plnou rozhodností archmága. Jako první sebrala odvahu přiznat si pravdu. „Ono to svět neničí, ale rovnou požírá. A pořád roste.“

Zalendin neřekl ani slovo, ale ani nemusel. Když nevznesl námitku, bylo jasné že vidí situaci stejně. Jeho mysl se teď upínala k jediné zbývající šanci: Věž má něco v záloze. „Navrhuji okamžitě nabídnout Věži veškerou pomoc,“ řekl těžce.

„Vyzvali nás k nezasahování,“ upozornila Yniarka váhavě. Neřekla to pochopitelně ze strachu. Ale vměšovat se do cizího boje, obzvlášť když mu nikdo nerozumí, není nejlepší nápad. I dobře míněný čin by se mohl stát naopak příčinou zkázy.

„Co se doopravdy děje?“ pípala Corsika.

„Pokud se něco nezmění k lepšímu, celému našemu světu zbývá tak hodina času do zničení,“ řekl tvrdě veleřád.

„Stojíme před absolutním rozhodnutím,“ přidala se Xabris velmi vážně. „Pokusíme se zachovat nějak své životy, nebo se pustíme do boje, který v tuto chvíli vypadá naprosto beznadějný?!“

„Věž neutíká,“ zdůraznila Yniarka to co všichni viděli.

„Pocuchalo ji to, na dvou místech hoří, ale neutíká.“

„Ale její magie zmlkla...“ mumlal Zalendin. „Došla jim? Nebo jen zase něco nechápeme?“

„Dělejte, co umíte!“ vyzval král Borson mágy. Tak jako všichni pochopil že tady žádné královské pravomoci nestačí.

Archmága udělala naléhavé gesto. „Sledujte. Zvětšili tu clonu nad námi. Dosahuje až ven z hradu.“

„Volám Věž!“ rozhodl se veleřád, a vyslal co nejdůraznější magický signál k levitujícímu monolitu. Musel oklikou přes podzemí, neboť shora je zakrývala ochranná sféra generovaná Věží.

Na její palubě mezitím vyčkávací napětí gradovalo. Stihnou se systémy normalizovat? Nezačne znenadání Starodávny expandovat rychleji než se počítalo? Být člověkem, uhryzala by si Zairin už všechny nehty. Tak jako celé velení v mysli neustále sledovala vteřiny, které jim ještě zbývají k provedení akce. Časový limit, než se Starodávny vetřelec vymkne veškeré myslitelné kontrole, se dramaticky rychle zkracoval.

„Máme opraveno!“ zahlásila konečně ve věžovém velínu první důstojnice.

„Ověřeno! Jsme stopro!“ potvrdila ihned Zairin. „Zalendin se nám snaží dovolat!“ dodala vzápětí, protože přístroje zaznamenaly naléhavou telepatickou aktivitu z povrchu.

„Ignoruj mágy a vem cíl. Hned!“ velela kapitánka.

Byl nejvyšší čas. Starodávny už počínal hodovat, což signalizovalo počátek fáze nezastavitelnosti. Hmota planety v jeho okolí se počala ohnivě trhat a doslova mizet jako by ji nějaký zlomyslný uličník gumoval z existence.

Naštěstí nechvátal. Planeta pro něj byla snadným soustem. Vůbec nepředpokládal, že by se mohl ocitnout v pasti, kterou přichystaly některé z těch směšně titěrných kousků, kterými byl Bedengelt posetý.

„Nějaké varování?“ obrátila se Zairin naposledy na vědecké týmy.

„Nic!“

„A vy?!“ vyzvala turisty rázně.

„Nic,“ dostala stejně údernou odpověď.

„Dobře. Kéž všichni víte, co říkáte! Zavírám, teď!“ řekla, a zbraně v nitru Věže zabraly ve chvíli, kdy do konce vypočteného limitu chybělo pouhých šest sekund! I přes svou obří sílu se nemohly měřit přímo se Starodávným. Ale dokázaly jeho činnost obrátit proti němu, podobně jako když slabší bojovník nečekaně uhne a užije prudkou energii soupeřova útoku k jeho vlastní zkáze. Nadpočetný rozměr, kterým cizí děs přesahoval zdejší časoprostor, se Věži podařilo na maličký, ale rozhodující okamžik sbalit do limitně nepatrného bodu. Síť blesků se vytrhla ze svých ukotvení a obklopila Starodávného. Zbavena opěrných souřadnic, uzamkla rostoucí děs ve svém nitru a vyzvedla z glóbu pryč. Vesmírný přízrak byl náhle vyrván svému světu a uvězněn ve zdejším!

Nemaje oporu, děsuplné místo průniku prostorů zvané Hladina v několika dramatických erupcích vyhaslo zpět do podoby známého časoprostoru.

„Uf! Hotovo!“ Bojová velitelka s maximálním soustředěním naslouchala lavině hlášení od nesčetných senzorů, kterými byla past vybavena. Než ohnisko vychladne, zabránit vyššímu rozměru znovu se lokálně rozevřít bylo nesmírně energeticky náročné. Chytili Starodávného opravdu jen chvíli před tím, než by potřebná energie překročila možnosti jejich zbraní. Nejen Bedengelt, ale i široké vesmírné okolí dělily od naprosté zkázy jen sekundy!

Ale teď už vše vypadalo dobře. Starodávný sice zuřil a pokoušel se uniknout ze své cely, ale ta odolávala. Dole v místě průlomu se rozlévalo ohnivě žhoucí magma, kterému Grotsenga pomocí gravitačních přepravníků strkala do cesty

kusy okolních pohoří. A ve chvílích, kdy to bylo naprosto kritické, nechávala bleskově komprimovat a odnášet celé úseky lávy o váze desítek milionů tun. Až bude čas, někde je vyhodí do slunce.

Kdo někdy viděl Lastakarijský inteligentní multirotační interprostorový transportér (LIMIT) v činnosti, mohl v něm snadno vidět pohádkový předmět zvaný bezedná mošna, do níž bylo možno cokoli vložit a zase dle chuti vyndat. Věž měla ve svém zásobníku, jehož princip poprvé kdysi dávno naznačil mezivesmírný poutník Jao, opravdu působivý nástroj pro manipulaci se světem. Ideálně spojoval užitečné s příjemným: šlo jím ničit ale i budovat.

Lainelle se ani nepohnula, ale přesto všemi svými smysly bedlivě sledovala probíhající události. Přesně tohle - interakce karuselu se světem - byla oblast, do které Mechaniciané zatím nepronikli. Informace, které získávala, měly nevyčíslitelnou hodnotu. Tím spíše, že se dozvěděla víc o tajuplném třináctém podlaží. Celý boj má nepochybně ještě jakousi dosud zcela neznámou paralelní linii. Sice ji nedokázala ani s největším soustředěním rozklíčovat, ale samotný fakt, že se o ní dozvěděla, byl cenným vodítkem. I z náznaků, jež zprvu nedávají žádný smysl, se dá později leccos vymyslet, pokud hledající zná vhodný směr kudy pátrat.

Admirál svou společnici po očku sledoval, ale nerušil. Tohle je tvá odměna za varování i spolupráci, myslel si. Tak si to užij.

Zatímco první důstojnice se snažila zalátat okraje díry v planetě, aby se nerozšiřovala, bojová velitelka se zabývala vězením pro Starodávného.

„Naši milí teoretici už jednou selhali. Raději ho obal pořádně!“ poznamenala k její práci mimoděk Cibelka.

„Co jiného asi dělám!“ odvrkla Zairin. „Tohle vyjde armádu hodně draho. Počítače, zdroje i víceprostorové generátory jsou dočista vařené, dokonce jsem musela za chodu opravovat i náš karusel. Ale už máme index pět. Vlastně, šest. A než to dořeknu, bude tam... sedmička. Doufejme, že to bude stačit...“

Jako předtím, ani teď nešlo o prosté poměry energií. Starodávny byl uvězněn v pasti, která negovala jeho úsilí. I když zatím stále disponoval svou gigantickou silou, tak čím více se snažil někudy prorazit, tím větší odpor potkával. Takových neutralizačních obalů měl kolem sebe nyní pro jistotu sedm, a každý vnitřní navíc zcela bez odporu klouzal v nitru vnějších.

„Prozatím ano. Vyčkáme chvíli,“ rozhodla kapitánka. Sama viděla, že osmé zabezpečení by už ani veškerá výzbroj Věže nedokázala vybudovat. Ačkoli se i v průběhu boje všechna zařízení obnovovala, přesto byli díky práci s enormními porcemi energie doslova na hraně sebespálení.

Plán boje sice počítal s tím, že by v případě nutnosti Věži poslal sílu bitevník Katrengis, jenže poškození Věže bylo zprvu tak velké, že nezbyla kapacita na instalaci dalších rozvodů, a ty dosavadní by přidanou energii již nezvládly. Proto Věž musela heroický boj svést sama. A zvládla ho!

„Přepni mi ho sem,“ odvážil se Lonk vmísit do činností velení.

„Jo, jasně,“ odušila Cibelka a přesměrovala signál vrcholně rozrušeného veleamága k admirálovi. Konvertor převedl telepatický signál do trojrozměrné holografické formy. Ale koordinátor nemínil vést žádné hovory. „Víme o vás. Máme situaci pod kontrolou a řekli jsme nezasahovat!“ vypálil dřív, než se Zalendin vůbec nadechl ke slovu, a rázně spojení ukončil.

Nějaký čas vládlo ve velínu ticho, zatímco se monumentálně planoucí vězení zvolna vzdalovalo od ohnivě rozervaných Gegironských hor pryč do vesmíru. Bojovým přetížením téměř

zničené systémy se chvatně renovovaly a souběžně stále probíhaly nové série testů. Nebylo radno polevit v ostražitosti.

„Podívejte na grafy, jak sebou cuká. To jsou výchytky! Někdy dokonce rozevře první vrstvu, ale druhá ho spolehlivě tlumí. Už vysílám pijavice,“ sdělila Grotsenga. Měla na mysli další speciální zařízení, zkonstruovaná na principu prazvláštních bytostí zvaných Murzuzu, která budou ze Starodávného vysávat energii.

„Skvěle. Jen tak dál!“ Bylo nutno instalovat ještě odpovídající zálohu. Mimoprostorový karusel neustával v práci a matně jiskřící chumáčky doplňkových jednotek, tak maličké oproti velikosti sféry, se spořádaně slétaly a připojovaly k tomuto naprosto originálnímu vězení.

„Pořád index sedm,“ hlásila konečně Kro. „Co, Zairin?“

Bojová kolegyně přikývla. „Přímo vzorná spolupráce. Síla sto, dobíjení sto, i ty největší výchytky pod promile. Mělo by to vydržet vše myslitelné.“ Přepnula se k turistům. „Nějaké připomínky?“

„Jedna maličká,“ opáčil Klarsiboremik. „Tady.“ Poslal Zairin krátký časový úsek, a bojové velitelce zatrnulo. Při uzavírání jednoho pólu první vrstvy zadržovacího pole došlo k nepatrnému zdržení. Prodleva nepřesáhla zlomeček sekundy, ale rozzuřenému Starodávnému by se možná povedlo rozervat své vězení, kdyby ho nekompromisně nezastavila jakási jiná síla. Než se stačil vzpamatovat, vězení už mělo dvě vrstvy a stalo se neproniknutelným.

„Je pravda, co vidím?“ vydechla.

„Nemáme tvé oči, ale skoro bych řekla, že ano,“ potvrdila Sjurbepani.

„Nesmírné díky. Poučíme se pro příště,“ poděkovala. Přece jen jsme to neměli tak dokonale pod kontrolou, jak jsme si mysleli...

„Rádo se stalo. Od toho jsme tu, i když to tak nemusí vypadat,“ odvětil klidně Klars a oba se zase odpojili. Měl ke spokojenosti velmi pádný důvod. Nejen že zničili všechny parazitní jevy v místě otevření Hladiny, ale dokázali spojenými silami zastavit přímo Starodávného! Sice jen na malý okamžiček, ale přece! To byla událost, která v celé historii Lastakarijska neměla sobě rovnou!

„Dobrá! S malým zaváháním jsme to zvládli na plný počet bodů! Než otevřete láhev Nezeboranského na oslavu vítězství, vyvětrejte ten pach spáleniny a nechte mě ještě udělat naposledy zátěžový test,“ vyhlásila Zairin.

Chvilku seděla jako by nic. Všechno ovládání už probíhalo výhradně pomocí myšlenek. „Za mě stopro,“ pousmála se nakonec.

„No... snad jsme vyhráli,“ konstatovala s úlevou kapitánka. I když to nevypadalo, celý zápas v sobě měl neustále riziko, že Starodávný udělá něco, s čím bojové teorie nepočítaly. Pro případ akutní nouze měl dohlízející bitevník Katrengis na palubě radikální řešení. Zatímco Věž užívala k oslabení Starodávného uměle vyrobené kopie „pijavic“, Katrengis držel přímo originální zárodek takzvané entity Murzuzu, který si (docela dramaticky) přivezl z nitra Velké Galaxie. Pokud by se aktivoval, měl by napadnout Starodávného a začít ho ničit. Ovšem zda by to tak proběhlo a jak by to dopadlo, bylo ve hvězdách.

„Oficiálně?“ ujistil se admirál, který stále vše bedlivě sledoval.

Kapitánka naposledy zkontrolovala údaje. Výchyly grafů už ustaly, hodnoty se stabilizovaly v předpokládaných mezích. Všimla si i zprávy o malém incidentu v první vrstvě, kterou Zairin

pochtivě nahlásila. Bylo správné rozhodnutí je sem vzít, pomyslela si na adresu turistů a pousmála se. „Potvrzují, oficiálně.“

„Lonki, Lainele, Cibetko, je pro mě neobyčejné potěšení vám jako první blahopřát k vítězství,“ ozval se okamžitě bitevník Katrengis. „Samosebou, i vašemu týmu a všem spolupracovníkům!“

„Veliké díky za podporu zpovzdálí,“ opáčila Cibelka. „Vážím si toho.“ Pousmála se, když viděla erupci nadšení mezi teoretiky. Ctihodní vědátoři se objímali a skákali jak banda šimpanzů. Vzhledem k síle zážitku nebylo divu. Navíc - právě měli nadosmrti vystaráno o popularitu i skvěle placenou kariéru!

»Tedy, fakt masakr. Až mi párkrát docela zatrnulo,« vyjádřil telepaticky svůj obdiv Omisirg, palubní mág Katrengisu.

»Byl jsi naše obrovská pojistka, a nesmírné díky za to!« oplatila mu radostně Sjurbepani.

»Bylo mi ctí, a příště si to vyměníme!« věnoval jim úsměvnou větu.

Plop. První z Lastakarijských bitevníků dorazil na místo. „Máme tu slíbenou posilu. Pozdě, jako vždy!“ poznamenala Cibelka se smíchem.

Nebylo to myšleno ve zlém. Překonání značné vzdálenosti už dlouho nebylo pro armádní stroje žádný problém, ale posila musela nejprve pečlivě propátrat a zajistit mnohem rozlehlejší oblast, aby se vyloučilo i hypotetické riziko, že jde o nějakou Mechanicsanskou, či snad nedej Lepton Starodávnou past. Teprve poté dostaly kosmokoráby svolení objevit se v místě akce.

„Zde Rayador. Admirále, velvyslankyně, uctivé pozdravy!“ poslal jeho kapitán zprávu na palubu Věže. „Jak vidím, zvládli jste to naprosto dokonale,“ přešel na chvilku do volnějšího tónu. „Ostatně čemu se divím, když misi řídí nejen nejšikovnější, ale

i nejkrásnější kapitánka celého vesmírného sboru. Takže když už jsme tu, s laskavým dovolením převezmeme starost o past, a pohlídáme i blízké okolí.“

„S díky přijímáme, drahý Rayadore,“ odpověděla Cibelka, trochu zaskočená nečekaným projevem. Kývla na Kro, aby předala správu „vězení“ spřátelené kosmolodi. I když byly systémy Věže opravené, přece jen díky divokému průběhu událostí nemohly být tak skvěle vyladěné jako nedotčené obvody Rayadora.

„Proběhne do dvou minut,“ podotkla Xarťanka. Převést kontrolu a řízení něčeho tak extrémního nebyla otázka mrknutí okem.

Plop. U Bedengeltu se vynořil druhý koráb. „Panjarx zdraví a zapojuje se do ostrahy,“ zněla kapitánská zpráva. „Co to vidím? Není v té Věži náhodou nejpůvabnější květina naší armády, proslulá Cibetka osobně?! Uctivé pozdravení za mě i celou mou posádku, toulavá krásko! Rozhodla sis udělat další fanklub nejen na téhle odlehle hroudě, ale i mezi příšerami zpod Hladiny?!“

„Řekla bych, že se všichni budou zajímat především o náš úlovek, který se vidí podruhé za celou historii Lastakarijska. Ale každý se naopak zajímá o tebe, naše milá velitelko! Jsi očividně populárnější než Starodávni!“ rozesmála se Zairin na adresu kapitánky, která dočista zrozpačitěla pod takovou lavinou lichotek.

„Takže já zase nic?“ povzdechl si v tom všeobecném nadšení Ďaserk. Byl akční, vynucená nečinnost ho deptala.

„Kdo říká že nic?!“ zakřenila se bojová náčelnice.

*

15 – Společné setkání

„Echmmm... kapitánka Věže?“ ujistil se Zalendin, a jeho hlas zněl překvapeně. Měl k údivu dobrý důvod - ne každý den se stane, že skrz vaší magickou ochranu někdo pronikne tak bezstarostně. Navíc někdo tak nesmírně půvabný.

„Osobně,“ pouklonila se s omračující grácií. „Ale musím upřesnit, že jsem jen předvoj. Velitelé dorazí hned za mnou... á, tady je máme.“

„Příjemný čas přeji. Dovolte mi využít příležitosti, kdy vás tu máme všechny pohromadě,“ řekl admirál Mgunbterlonkzantung, který se spolu se S3ankou také díky teleportovému přenosu objevil v jednací hale Borsinijského královského paláce.

Sál vypadal poněkud jinak než před nedávnem. Stěny byly poznamenané různými prasklinami a strop podpíraly nejen magické ochranné zábrany, ale i narychlo vztyčené trámové konstrukce. Zemětřesení, coby vedlejší efekt vymoření Starodávného, se přehnal planetou jako ničivý příboj. Nebýt ochranné sféry vyslané Věží, muselo by se toto setkání uskutečnit někde jinde, možná i s někým jiným. Skutečná síla tektoniky byla vidět všude kolem hradu: město i okolí bylo výrazně pobořené, ačkoli je od Cegironského pohoří dělilo přes tři tisíce kilometrů. V samotném Cegironu to bylo násobně horší, ale i tam byly díky Ďaserkově varování ztráty na životech jen ojedinělé.

A to ještě málokdo z obyvatel Bedengeltu tušil, jak gigantická rána na glóbu zamíchá na mnoho let s počasím.

„Bude vás ještě hodně?“ komentovala Yniarka kousavě způsob, jakým velení Věže přišlo bez ptaní na vládní shromáždění.

„Tolik, kolik je zapotřebí. Takže můžeme začít,“ reagoval admirál s mírným pobavením na výtku mladé mágy, a ani se příliš netajil tím, že vlastně svým příchodem převzal organizaci setkání.

Vládci nic neříkali. Do značné míry byli zvědaví na osoby, které s takovou nenucenou ale nezdolnou převahou zasáhly v poslední době do dění na celé planetě.

Kromě maličko neslušné hlášky Yniarky mlčeli i mágové. Byli si vědomi, že jsou stále vůči síle Věže pouhými diváky.

„Vysoko nad oblohou je více jiných světů i druhů bytostí. Já jsem Lonk a zastupuji Lastakarijce. Představitelé Mechanicianů můžete vidět vedle mě,“ udělal admirál dvorné gesto ke S3ance. „Jistá předpověď nás upozornila, že u vašeho světa dojde k útoku z jiné strany existence. Tak závažná hrozba nenastala...“

Chtěl říci od dob Konce vesmíru, ale uvědomil si, že na odlehlém Bedengeltu o té apokalypse nikdo nic neví. „...opravdu hodně dlouho,“ zvolil formulaci, a pokračoval. „Měli jsme tedy nejen důvod, ale i čas se na ni připravit. Události, kterých jste byli svědky a místy i účastníci, se vás a vašeho světa týkaly pouze do té míry, že se odehrály zde a ne jinde. Ovšem důsledek by postihl nejen vás, ale i všechny další světy nad oblohou. Jelikož jsme jejich zastřešující síla, rozhodli jsme se reagovat. Jiná možnost ani nebyla.

Tím, kdo měl hrozbu eliminovat, byla Věž, která k vám přiletěla s předstihem, aby si připravila bitevní pole. To co jste vnímali jako svévolné ničení vašeho světa, bylo ošetřování opěrných bodů nutných pro vstup Starodávného. Každý byl něčím důležitý.

V tomto místě se hromadně omlouvám všem králům i mágům. Nemohli jsme vám říci, o co se jedná. Průzkumník Starodávného

byl sice jen tupý biologický stroj, ale i tak při svém příchodu letmo oskenoval myšlenkovou sféru Bedengeltu. Kdyby v ní našel známku toho, že je očekáván, svého pána by patrně varoval a past by sklapla naprázdno. Takže jsme se museli tvářit jako vaši protivníci do doby, než svou práci dokončíme. Lokální rozepře průzkumníka naprosto nezajímaly, a Věži to poskytl vhodné krytí.

Aspoň jsme se snažili místa našich zásahů předem evakuovat, aby nevznikly škody na životech. Pokud vím, podařilo se to. Navíc jsme je neničili: vyzvedli jsme je do našeho speciálního zásobníku, a jak přítomní mágové patrně už cítí, nyní vracíme vypůjčený obsah zpět na původní místa.“

Nutno říci, že se králi Borsonovi při těch slovech velmi ulevilo. Ztráta jeho pokladnice ho v hloubi duše velmi hryzla. Současně si uvědomil, že tito prazvláštní lidé vůbec nebaží po bohatství. Jejich obzory jsou mnohem vyšší. Zatímco zvažoval, zda je to dobře či ne, Lonk pokračoval ve svém klidném projevu.

„Takže přijmete prosím omluvu za to, že jsme s vámi hráli hru na zdržovanou. Prostě jsme vás potřebovali zabavit, abychom měli klid na přípravu i provedení.“

To už neznělo moc přívětivě, ale admirál se ani takový nesnažil být. Zkrátka sděloval skutečné důvody a pohnutky, a bylo mu jedno jak se s nimi kdo porovná. Obzvláště mágům to asi nebylo moc milé. Doteď byli vlastně nejmocnější silou planety, a jejich sebevědomí dostávalo poněkud na frak.

„Vím, že to zní trochu bezohledně, ale Starodávny je takovou hrozbou, že je proti tomu osud jednoho světa téměř zanedbatelný. Takže jsme neletěli zachraňovat vás, ale prakticky každého, kdo nahoře nad oblohou žije. Včetně nás, pochopitelně.

Jelikož výstup Starodávného zpod Hladiny je událost, která se v těchto končinách objevuje jednou za mnoho generací, téměř jistě už nebudete podobnými starostmi nikdy obtěžováni. A my nebudeme rušit vás - zanedlouho zase odletíme.“

Zlehka kývl na znamení, že domluvil.

Chvilku vládlo rozpačité ticho. Ono, co také k tomu říci.

„Dovolte mi,“ vstal starý král Borson, „jménem nás všech poděkovat za to, co jste pro nás, přes náš nemoudrý odpor, udělali.“ Svá slova zpečetil nepatrnou, přesto ale uctivou úklonou.

Královnička Corsika na důkaz podpory jeho slov ihned vstala a uklonila se také. Abrogovi nezbylo než udělat to samé. Bylo vidět, že na takový způsob poděkování není zvyklý, ale pokusil se.

„S dovolením - co se stane s chyceným, jak říkáte, Starodávným?“ optal se opatrně Zalendin.

„Jeho vězení už opouští váš svět. Zařídíme, aby kroužilo kolem nějakého vzdáleného slunce, dokud nerozhodneme, co s ním,“ odpověděl Lonk.

„Nehrozí že by unikl, nebo ho někdo osvobodil?“ ujišťovala se archmága Xabris. Od chvíle, kdy pochopila jak vesmírně apokalyptickou hrozbu Starodávný představuje, to byla její noční můra.

„Stát se může cokoli,“ přiznal otevřeně admirál. „Nemáme celý vesmír pod kontrolou, ba naopak – jen část jednoho jeho nepatrného ostrůvku, zvaného galaxie. Ale udělali jsme vše proto, aby k něčemu takovému nedošlo. Tedy, aspoň ne bez našeho souhlasu.“

Vládce i mágy maličko při poslední větě zamrazilo. Téměř všichni pochopili nenápadné upozornění: nedohadujte se s námi, jinak by se čistě náhodou Starodávný mohl vrátit...

Mladé Corsice to nedošlo, a nesměle se přihlásila o slovo. „S prominutím... takže kdyby se nějaký Starodávňý přece jen znovu objevil, zase nám pomůžete?“

Admirál se shovívavě pousmál. „To je složité. Podruhé k takové situaci nedojde. Entity pod Hladinou neustále vylepšují své metody, takže co fungovalo dnes, příště nejspíše nebude. Ale o totéž se budeme snažit i my, abychom byli co možná nejlépe připraveni. Momentálně se ale nedá předvídat ani čas, ani průběh případného dalšího střetu. Tím méně jeho možné oběti.“

„A nemohli...“ nedořekla.

„Nemohli co?“

Královnička postřehla varovný výraz archmágy. „Nic, děkuji,“ učinila aristokraticky jemné rezigované gesto rukou.

O slovo se přihlásil Abrog. „Ve tvých slovech, admirále z Lastakarie, jsem zaslechl náznak prohlášení, že jste našimi nadvládcí. Co mi k tomu řekneš?!“ Jeho hlas zněl napjatě. To, že existují jiné světy nad oblohou, bylo možná ohromující; že jim Lastakarijci vládnou, možná úctyhodné. Ale bojovému králi se nelíbilo, že by se to najednou mělo týkat i jeho.

„Nevolil bych výraz nadvláda,“ reagoval hladce Lonk. „Obezřetný dohled by možná znělo lépe. My neobsazujeme cizí světy, necháváme jim plnou samostatnost. Zasahujeme jen v případech, kdy je to nezbytné, jako třeba v situaci, která vás zrovna potkala.“

„Ale nikdy jsem o vás neslyšel.“

„Což vám budiž důkazem, jak málo se vměšujeme do zdejších záležitostí. Přitom coby dohled nad světy - i nad vaším - fungujeme již hodně dlouho.“

„Stejně se mi to nelíbí,“ zavrčel Abrog.

„V takovém případě ti nic nebrání to změnit,“ ujistil ho Lonk s kousavou vlídností.

„Rozumím...“ zamumlal král ne zrovna spokojeně.

„Výtečně. Někdo další?“

Když bylo chvíli ticho, archmága Xabris rozvážně zvedla ruku.

„Mohu uctivě poprosit o pár slov v soukromí?“ požádala admirála.

„Jistě.“

Poodešli trochu stranou. Ne že by to mělo jiný smysl než symbolický; když chtěl, tak každý z mágů byl schopen slyšet, co si štěbetají vrabci na nejvzdálenější střeše paláce. Ale Xabris si zajistila soukromí s admirálem vlastní magickou clonou, takže zvědavá Yniarka nepozorovaně protáhla obličej.

Zalendin pohnul prsty a pod stropem se rozzářilo malé magické sluníčko. „To nic. Jen myslím že by tu mohlo být trochu lépe vidět,“ poznamenal na tázavý pohled Atersenské mágy.

Archmága Xabris mezitím rychle přemýšlela, jak začít. Moc dobře totiž věděla, co má její mladá královnička Corsika na srdci. Přehodnotila již svůj názor na její vzplanutí. Došla k závěru, že by vlastně mohla vyřešit dva problémy naráz. Jen nebylo vhodné probírat tu otázku veřejně. Takže nyní do toho!

„Smím se opovážit být tak smělá, a poprosit tě o jednoho ochránce?“ řekla zpříma admirálovi.

„Máš na mysli výsadbáře? Ten vám proti Starodávnému nepomůže.“

„To vím. Ale v jiném smyslu ano. Navíc... skutečně by se vám nehodilo mít tu nějakého svého člověka?“

„Mrkni na holistiku,“ uslyšel admirál v hlavě Cibelčinu připomínku. Jak už bylo řečeno, pro palubní komunikační systém nebyly magické bariéry žádnou překážkou. Lonk si tedy

rychle v myšlenkách vyvolal graf od palubního zařízení a zhodnotil vyznačený úsek. Aha.

Usmál se a řekl: „Jak už jsem zmínil, my Lastakarijci nemáme ve zvyku umísťovat protektory do světů, v nichž příležitostně zasahujeme. Považovali bychom to za nevhodné vměšování do lokálních společností. Ale pokud rozumím tvému záměru a je to tvé přání, nejsem proti. Přijmi ho jako výraz naší vstřícnosti.“

„Skvěle. Bude jako důkaz vděku z naší strany stačit, když ho umístíme do čela Cegironského království?“ opětovala úsměv Xabris.

„Plně vyhovující,“ opáčil potěšeně.

„Ďaserku? Tvá životní šance právě nastala,“ poslala Zairin výsadbáři úsměvný vzkaz. I když spolu s Kro zůstala ve Věži, měla možnost libovolně si přepínat přímý přenos sledovaný pohledem každého z Lastakarijských účastníků. Díky tomu mohla reagovat bezprostředně.

„Jdu na to! Pošli mi situačku!“ ohlásil se pekelník okamžitě.

„Brzdi, draku. Žádná bitva. Myslíš, že bys zvládl být králem?“

Tentokrát reakce přišla s dvouvteřinovým zpožděním.

„To je rozkaz?!“

„Ne, ty dipresumoťáku (blboune nejapný). To je nabídka, co přijde jednou za život.“

„Ale hrome!“ ulevil si. „Jako bych nevěděl, že nás máte přechtené. Jo, to bych opravdu rád - tedy pokud ti nebudu chybět v týmu. Nebudu?“

„Ne. Tvá mise tě čeká po boku Corsiky.“

„Jo, už rozumím. Takže můžu?!“

Mezitím bojová velitelka oslovila analytické počítače, které jí obratem poskytly seznam znalostních i akčních mentálních aplikací, jež by měly Ďaserkovi poskytnout zcela nadstandardní podporu v jeho nové roli. Z šesti variant vybrala sadu, která se jí

jevila jako nejlepší. „Posílám ti seznam edukačních modulů, které by nebylo od věci si nahrát do hlavy, než se do toho vrhneš. A také se hod' trochu do parády. Pak tě pošlu dolů. Všechno ostatní, jako rentu a tak, vyřešíme později.“

V Borsinijském paláci mezitím Zalendin nepatrně pokyvoval hlavou. Samozřejmě že neříkal pravdu o svém světlu. Díky speciální skryté složce v jeho jasu mohl sledovat lehoučké chvění na Xabrisině soukromé sféře způsobené slovy, jež byla vyřčena uvnitř, a odečítat tak zhruba, co se tam říká.

„Xabris si domluvila ochránce z Věže,“ řekl skrytě králi Borsonovi.

„Hm. Dobrý manévr. Také by se nám mohl hodit, co ty na to?“

„Ne, nemohl.“

Král povytáhl obočí, ale hned pochopil proč. Zalendin má pravdu. Corsice nebude vadit, když někdo usedne na Cegironský trůn. Spíš to naopak uvítá. Ale v mém případě by taková možnost byla hrozba. Udržel bych osobu odněkud z oblohy, určitě s velkými schopnostmi, ambicemi i mocenským zázemím, v podřízeném postavení?

„Chápu,“ kývl zasmušile.

Za zády společnosti se lehce blýsklo. „Dobrý den vespolek,“ pravil již dobře známý bojovník, ovšem tentokráte v tmavě slušivém oděvu. „Protože předpokládám že se zdržím déle, dovolte mi abych se představil: Ďaserk nur Viganorso, jméno mé; a když se zrovna nebavím službou v roli Lastakarijského výsadbáře, jsem tak trochu princ Vigánský ze světa zvaného Malbolgie.“

Když archmága s admirálem viděli, jak k němu Corsika vykročila jako náměsíčná, nenápadně se na sebe usmáli. Bylo jisté, že zvolili dobře.

A máš to, ušklíbla se v duchu Yniarka na adresu svého krále Abroga. „Vítáme tě mezi námi, princí z hvězdné Vigánie!“ zvolala nadšeně a poslala Corsice velmi povzbudivé mrknutí.

Jenže pak si všimla, že se Atersenský vládce pokouší zapříst hovor s okouzující kapitánkou a úšklebek jí rázem zhořkl. Jen co odstavím tu mladou poblázněnou husičku, vleze mi sem další šelma, zaklela Yniarka v duchu. Tentokrát to vypadá na hodně nebezpečnou konkurenci, a jak znám Abroga je dost vášnivý na to, aby vyjel i po slovuťné kapitánce z hvězd! Ale neztrácela čas marnou zlostí. Ukaž se, ty krásko z oblohy, zač stojíš, pomyslela si a vyslala k Lastakarijce záludný vliv, podobně jako dříve k Corsice. Byla od minula poučena, takže to provedla ještě skrytěji. Jenže to, že její podvratné kouzlo okamžitě odhalí a pohltní nějaké bleskurychlé černé démonické COSI, nečekala ani v nejmenším. Robodžinová ochranka Lastakarijské velitelky pracovala naprosto spolehlivě.

A máš to, pousmála se v duchu pro změnu Xabris. Všimla si rozpoložení Atersenské kolegyně, i toho, co chce udělat, a vyloženě s potěšením čekala, jakou dostane mladá mága lekci.

„S nejvyšší omluvou prosím!“ vyjekla vylekaně Yniarka a na důkaz lítosti se hluboce uklonila.

„Ach!“ Cibelka se k ní otočila čelem. „Nic se neděje, vzácná mágo... různé žertíky jsou zpestřujícím doplňkem mého společenského postavení. Naopak si vážím toho, že jsi mě uznala za hodnou tvé tak důvěrné pozornosti.“

Za řeči nenuceně vzala Yniarku za loket a popošla s ní maličko stranou. „Soukromí?“ špitla.

Mága pochopila ihned a zahalila je svou ochrannou sférou. Zalendin tiše zavrčel a myšlenkou pootočil své světlo, aby dopadalo na povrch nové sféry pod úhlem slibujícím lepší odraz.

Cibelka se přestala usmívat. „Neber to zle, Yniarko,“ řekla. „Nemám v plánu usilovat o přízeň krále Abroga, i když on projevilsvou náklonnost jako první. Vůbec si na tom nezakládám, má sláva je pouze součástí mého povolání. Být okouzlující mám v popisu práce, nic víc. Nestůj mi v cestě, když ho použiji k získání další porce popularity, a já ti slibuji, že ho nesvedu, odolám jeho pokusům, o kterých obě víme, že přijdou, a čestně ti ho zase vrátím.“

S maličkou pomlčkou se podívala Yniarce zblízka do očí. „A fakt už nic nezkoušej. Moje ochranka by příště nemusela pochopit, že jde o vtip. Byl to vtip, že ano?“

„Ovšemže ano,“ sklonila mága hlavu na znamení souhlasu. Podřídít se byla momentálně mnohem lepší volba než rozpoutat magický boj proti kdovíjakým silám, které tu zpropadenou Lastakarijskou hvězdu nepochybně zabezpečují.

„Výtečně. Takže se můžeme vrátit do zábavy,“ vykvetl v kapitánčině tváři opět neodolatelný úsměv.

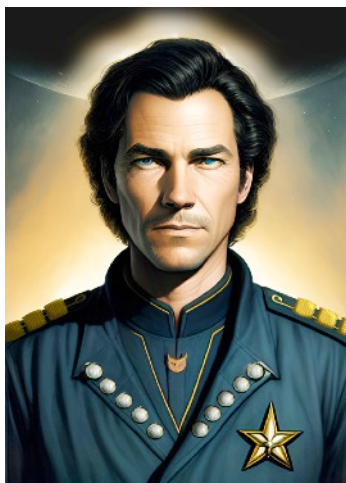
„Moc ráda,“ ujistila ji Yniarka. „Dovolíš, drahá?“ Ted' pro změnu ona uchopila Cibelku za paži, zrušila svou sféru soukromí a dovedla kapitánku zpět k Abrogovi. Když už seznala něco jako nevyhnutelné, chtěla to provést podle sebe.

„Ó můj králi a pane, nesmírně obdivuji tvou schopnost přizvat k sobě ty nejzajímavější osoby v okolí,“ usmála se zářivě. „Jsem nadšena tvým nápadem, abychom kapitánce Cibelce z hvězd poskytli nejvyšší komfort po dobu, kdy u nás bude chtít zůstat

na návštěvě. Její osobnost dodá Atersenu lesk, který nebude mít žádné ze zbylých království – je tak, vznešená kapitánko?“ neodpustila si ihned dvojstrannou licitaci.

„Pokud král Abrog nebude proti, ráda přijímám a souhlasím,“ reagovala potěšeně Cibelka a už v duchu rýsovala scénáře pro bombastické propagační materiály.

Ano ano. Občas je třeba některým věcem nenápadně napomoci, pomyslela si archmága Xabris podruhé, a její lehký úsměv se prohloubil.

*

16 – Doslov

»Skvělé,« řekl Sogot, sledující události u Bedengeltu.

»Naprosto,« souhlasila DeJane. »Mechanici jsou šikovní, že si všimli anomálie a rozpoznali, o co jde. Ačkoli podlehlí léčce, naznačili správný směr. Lastakarijci jsou šikovní, že si s tím dokázali elegantně poradit, aniž došlo ke skutečně závažným škodám. A my jsme šikovní, neboť jsme při posledním setkání nechali tolik náznaků, že díky nim teď vše proběhlo tak, jak jsme viděli,« shrnula. »Připomínky? Dotazy?«

Její poslední dvě slova patřila napohled obyčejné bytosti – jakési tulačce, která seděla v uličce poblíž Borsinijského paláce a jen tak mlčky očima měřila kameny v dlažbě. Budto měla štěstí, nebo byly ve hře nějaké jiné síly, protože zrovna tato ulička zůstala navzdory zkáze okolí prakticky nedotčena.

»Ó nikoli; ani v nejmenším,« odpověděla shodným způsobem. »Co nezvládli technikou, podpořili ti jejich turisté. Byla pro nás čest, že jsme byli přizváni ke sledování tak zajímavého představení.«

»I my jsme rádi, když ve vás máme další pojistku. Opatrnosti není nikdy dost,« pochválil si Sogot. »I když slovo dozor bych nahradil výrazem mírná spolupráce, že?«

»Vy si také všimnete kdečeho,« usmála se. »Ano, pomohli jsme ochránit lidi. Však nás znáte, my jsme už taková.«

»Známe, a děkujeme. Vždy je lepší zajistit výsledek společně.«

»Naprosto souhlasím. Safety first, neboli nejdřív sirky,« pronesla tulačka jakousi slovní hříčku. »Kéž vás na vašich cestách provází Leptonova přízeň,« uzavřela. „Almužničku prosím, ctihodná paní...?“ řekla kňouravě a natáhla ruku ke spěchající měšťance. Když jí do dlaně padl ošoupaný měďák,

pousmála se. „Díky přímo vesmírné! V jednom detailu se může skrývat celý svět...“

Hlídka Deecanthijců, duchovně vysoce vyspělé rasy, která tu skrytě monitorovala celou událost, měla zjevně své vlastní obzory. Fakt, že jsou ti „prachobyčejní“ lidé tak silní, že dokáží Starodávného chytit a nezabít, bude pro příšery pod Hladinou obzvlášť varující, aby se raději držely ve své vlastní oblasti, pomyslel si.

Reálný mág se obrátil znovu ke své společnosti. »Můžeme je tu všechny ponechat a věnovat se Velké Galaxii. Odteď si Starodávni nemohou být jisti, že by nedostali výchovnou lekci kdyby sem chtěli nakouknout i když tu zrovna nebudeme...«

»Ale byla to tady vcelku zajímavá zastávka, je tak?«

»Když se na tě dívám, tak bezpochyby,« poslal Sogot své družce láskyplný úsměv, který ráda opětovala.

*

17 – Strípek

„Přiznejte se, kdo z vás rozsedl Kro její křeslo?!“ rozlehl se Věží přísný hlas náčelnice Zairin.

„Ha, ha. To není vůbec vtipné,“ reagovala železná Xartanka.

„Tak promiň, Kro. Abys viděla, že to nemyslím zle, připravila jsem v karuselu ještě šest záložních.“

„To také ne.“
